

Svatební dar

Chronologie:

1. 3. 9. 1751 – 26. 11. 1751 - „Slečna podporučík“ W2 (a)
2. 12. 2. 1752 – 18. 2. 1752 - „Plukovník a rebelova dcera“ W1 (a)
- 10. 3. 1752 – 3. 5. 1752 - „Svatební dar“**
3. 26. 5. 1753 – 25. 11. 1753 - „Líbánky pod palbou“ W2 (a)
4. 5. 12. 1753 – 26. 2. 1754 - „Krvavý písek“ W2
5. 26. 4. 1754 – 3. 5. 1754 - „Beltine na Vysočině“ W1
6. 7. 7. 1754 - 30. 8. 1754 - „Barbarské pobřeží“ W1
7. 20. 5. 1757 – 20. 11. 1757 - „Vzkříšení“ W2
8. 1. 12. 1757 – 19. 3. 1758 - „Indiánské Vánoce“ W3
9. 26. 7. 1758 - 10. 8. 1758 - „Stíny Ticonderogy“ W3
10. 26. 8. 1759 – 15. 5. 1760 - „Cíl Québec W3
11. 1. 6. 1762 – 26. 6. 1762 - „Srdečné pozdravy z Čech“ W1
- 28.6. 1762 – 21. 7. 1762 - „Záhada v Ashcroft Manor“ samostatně zdarma na: <https://www.kosmas.cz/knihy/265957/zahada-v-ashcroft-manor/>
12. 24. 12. 1763 – 1. 11. 1764 - „Příliš horká korespondence“ W1
13. 24. 8. 1765 – 29. 11. 1765 - „Bestie z papíru“ W3
14. 31. 8. 1767 – 27. 11. 1767 - „Smrt mezi kapkami deště“ W4
15. 20. 1. 1768 – 27. 1. 1768 - „Večer vyděračů“ W4
16. 12. 3. 1768 – 25. 3. 1768 - „Sokol v ohni“ W4
17. 20. 9. 1768 – 14. 10. 1768 - „Oko za oko“ W4

Knihy:

W1 = Plukovník a rebelova dcera

kniha nebo e-kniha na:

<https://www.kosmas.cz/knihy/258739/wavesbury/>

W2 = Slečna podporučík

kniha nebo e-kniha na:

<https://www.kosmas.cz/knihy/266915/wavesbury-slecna-podporucik/>

W3 = Indiánské Vánoce

kniha nebo e-kniha na:

<https://www.kosmas.cz/knihy/274759/wavesbury-indianske-vanoce/>

W4 = Smrt mezi kapkami deště

kniha nebo e-kniha na:

<https://www.kosmas.cz/knihy/289887/wavesbury-smrt-mezi-kapkami-deste/>

(a) = Audiokniha

CD nebo mp3 ke stažení na:

<https://www.kosmas.cz/knihy/276104/wavesbury/>

Prolog

20. 7. 1746, Northumberland, Severní Anglie

„To je dost, že ses nakonec uráčil, Ellsworth. Vždyť to byl tvůj otec!“

„Ale nikdy to veřejně nepřiznal,“ pronesl mladý štíhlý muž v černých šatech a bílé paruce ke shrbenému starci. „Má matka mi o něm vyprávěla a také jsem s ním měl párkrát co do činění. Nejspíše je svět bez něj o něco lepší.“

Přítáhl si při tom cestovní plášť těsněji k tělu. Dávná krypta byla chladná a nepříjemně to v ní profukovalo. O mrtvolu na katafalku sotva zavadil pohledem. Stačil si však přeci jen povšimnout, že mrtvý muž má ruce zkrřížené na prsou, zatlačené oči a ve tváři klidný smířený výraz. Muselo dát práci upravit mrtvolu do tohoto stavu, poté jak násilně prý Ellsworthův otec zemřel.

Stařec vydal jakýsi nesrozumitelný zvuk, snad se snažil přemoci vztek nad Ellsworthovou odpovědí. Ten čekal nenuceně. On byl povolán, muselo to mít nějaký důvod, nejen aby mu byl dopřán pohled na mrtvé tělo nemilovaného otce.

„Víš, jak Willard zemřel?“ dokázal se starý muž zeptat již s hraným klidem.

„Znám základní podrobnosti,“ přikývl Ellsworth. „Věřím, že to, co se říká, bude z větší části pravda. Několikrát jsem ho zastupoval. Víím, co to bylo za člověka... Víím, jak se choval v mém domě, proto jsem ho raději pracovně navštěvoval v tom jeho.“

Stařec opět zachrčel a odplivl si na zaprášenou kamennou podlahu krypty. „Ty a ten tvůj dům...“

„Alespoň si neberu, co mi nepatří, a neberu si to násilím.“

„Dost!“ chraplavý hlas se vrátil ozvěnou. „Kvůli tvým výčtkám jsem pro tebe neposlal. Víš, kdo Willarda zabil?“

„Ano,“ přikývl Ellsworth trpělivě.

„A víš, že ani nebyl souzen? Ani ty ses nepokusil potrestat otcovu vraždu.“ Starý muž na Ellswortha ukázal obviňujícím kostnatým prstem.

„Nemělo by to smysl,“ pokrčil Ellsworth nezúčastněně rameny. „Jen vy tomu říkáte vražda. Většina lidí by to nazvala spravedlností. Žádný soudce v zemi by neodsoudil člověka, jako je hrabě Wavesbury, za takovou věc. Žalobce by se zsměšnil, jeho kariéra by skončila.“

Čekal po svém chladném přezíravém monologu výbuch vzteku, kterými byl starý muž pověstný. Nevadilo by mu, kdyby ho urazil a vyhnal. Alespoň by měl celou tu trapnou záležitost za sebou a mohl se vrátit domů. Ellsworth se vždy těšil domů, kdyby nebylo jeho práce, nejspíše by ani

nechodil ven.

Stařec však znovu jen něco zamumlal, podařilo se mu vztek překonat. Záležitost tedy musí být opravdu vážná, povzdechl si Ellsworth v duchu.

„Willard byl můj dědic!“ konstatoval starý muž něco, čeho si byl Ellsworth až bolestně vědom. „Byl nejlepší z mých potomků!“

„To je ovšem smutná skutečnost,“ neodpustil si Ellsworth. „Ale má také dědice, dokonce legitimního. Náš rod nevymře. I když někdo by mohl říci, že by to nebyla žádná škoda.“

Stařec opět zachrčel, ale dokázal pokračovat: „Willard musí být pomstěn. Jeho děti na to dohlédnou. Možná je pojmenoval po nejvyšším z andělů a patronu vojáků, ale...“

„...ale jsou to ještě opravdu děti,“ dokončil Ellsworth za něj. Musel využít veškerých svých zkušeností, aby udržel masku klidu a skryl znechucení. „Nejspíš ještě nechápou, co po nich žádáte.“

„Ale přísahaly! Přísahaly na mrtvolu svého otce, na jeho nesmrtelnou duši, že neustanou, dokud nebude pomstěn!“

Ellsworth znovu pokrčil rameny. „Proč by mě měl zajímat nějaký váš šílený plán na pomstu na vysokém šlechtici? Navíc takovém, který si dovolil odporovat samotnému Cumberlandovi a prošlo mu to?“

Stařec se opět na chvíli odmlčel. Tentokrát se však Ellsworth domníval, že to dělá jen pro dramatické napětí. Občas sám v soudní síni používal podobně teatrální gesta.

„Protože jen tak máš naději dostat se ke jmění naší rodiny. Jsi bastard, Ellsworth, ale pokud splníš podmínky mé závěti, připadne ti majetek, o který jsi vždy stál. Ale jen tehdy, pokud bude nastolena spravedlnost.“

„Kolik?“ zeptal se Ellsworth prakticky.

„Podrobnosti se dozvíš později,“ mávl starý muž rukou a znovu si odplívl. „Jsi jako nějaký handlíř, smlouváš o peníze, když je v sázce rodinná čest.“

Ellsworth se rozhodl pro tentokrát mlčet. Jeho dědovi se přeci jen podařilo vzbudit v něm zájem.

Stařec pokračoval dál: „Sám jsi to říkal, má vnoučata jsou ještě děti a jsou...“

„Hloupá? Naivní? Násilnická? Bezdůvodně krutá?“ navrhoval Ellsworth sarkasticky. „Zkrátka po Willardovi?“

Jeho děd jako by ho neslyšel. „Jen kdyby tomu tak bylo u obou,“ povzdechl si. „Zkrátka potřebuji pomoc někoho staršího. Někoho zkušenějšího. Někoho, kdo se stýká s to nejhorší spodinou a zná správné lidi.“

Ellsworth se neurazil, však to byla pravda.

„Věť, že tvůj podíl z majetku naší rodiny bude nemalý. Poslouchej však podmínku mé závěti, Ellsworth!“ Stařec dramaticky zvedl ukazováček. „Rozhodl jsem se věnovat veškeré své jmění, které není vázáno titulem, všechny peníze, pozemky, usedlosti – zkrátka vše, kromě domu, kde žiji – hraběti z Wavesbury, jeho manželce nebo jejich prvorozenému synovi.“

Tentokrát stálo Ellswortha veškeré přemáhání, aby na sobě nedal nic znát. Rychle však pochopil, jaký vtíp jeho děd na své potomky vymyslel.

„Žertujete?“ podivil se. „Hodláte odkázat své jmění rodině muže, který zabil vašeho syna?“

„Přesně to hodlám udělat,“ usklíbl se Ellsworthův děd. „Jsi chytrý chlapec. Jistě chápeš, proč to dělám.“

„Hrabě Wavebury není ženatý a děti nemá,“ podotkl Ellsworth mimoděk.

„Tím je váš úkol snazší,“ podotkl stařec.

„Předpokládám, že Wavesbury, jeho hypotetická manželka a syn jsou jediné tři překážky v našem dědictví. Nevydědil jste snad své potomky ve prospěch muže, který zabil vašeho syna, že?“

„Nejsem přeci žádný senilní blázen!“

Ellsworth se rozhodl k tomu nic neříkat.

„Jen jsem vám chtěl dát správný důvod, aby Willardův vrah neunikl trestu. Má vůle byla sepsána v několika kopiích, podepsána svědky a uložena na bezpečných místech. Nechám jednu poslat také tobě. Má vnoučata vědí to, co právě říkám tobě.“

Ellsworth se na okamžik zamyslel. „Tušil jsme, že jste mě nepozval jen, abych projevil Willardovi soucit, proto jsem se o ten případ přeci jen zajímal. Hlavně o muže, který držel zbraň. Hrabě Wavesbury odplouvá z Anglie a nejspíše míří do Indie. V tuto chvíli možná již opustil britské břehy nebo se tak brzy stane. Je vcelku pravděpodobné, že splním váš rozmar, aniž bych hnul prstem. Cesta lodí, divoši, války, tropické choroby, ... Je tisíc způsobů, jak přijít za mořem o život.“

„Ty... vy ho nebudete pronásledovat?“ poprvé se zdálo, že se Ellsworthovi podařilo jeho děda vyprovokovat.

Jen lehce zakroutil hlavou. „Hledat ho bůhví kde? Sám riskovat, když to bude nejspíš zbytečné? Mám čas, počkám, jestli se pan hrabě vrátí. Pochybují, že by se někde tam za mořem oženil s nějakou barbarkou. Muži jako on si hledají ženu mezi dcerami z těch nejvznešenějších anglických rodin, ale nevím, že by v tom směru zatím vůbec projevoval nějakou snahu.“

~~~~~

10. 3. 1752, Edinburgh, Skotsko

Muž, který sám sebe tituloval velmistr, začínal být netrpělivý. To samotné by většinou stačilo jeho služebníky vyděsit k smrti. S jeho maskou se to samozřejmě nedalo poznat, ale jeho lidé to dokázali vycítit, nemusel jim ani ukazovat svůj strašidelný obličej. Ti na druhé straně stolu k nim však nepatřili. Rozhodl se být pro tentokrát shovívavý – nakonec cíle jeho nových a snad dočasných spojenců byly ve shodě s cíli jeho pána – a ještě naposledy se jal znovu vysvětlovat užití všech látek v několika flakoncích a krabičkách, které před ně vyskládal. Tam, kam se se svým pánem chystal odcestovat, snadno doplní veškeré své jedy, byliny a medikamenty, zde v chladném Skotsku však byly vzácností a mohly mu pomoci zbavit se nepříjemné komplikace.

S trochou štěstí se o ní jeho pán ani nemusí dozvědět a velmistrova mise zůstane oslňujícím úspěchem bez jakéhokoliv stínu.

Velmistr mluvil, kromě jeho nepříjemného šeptavého hlasu se ozývalo jen tiché škrábání pera, jak si jeden z jeho spojenců poznamenával jeho výklad. Ten další se s tím neobtěžovali, velmistr pochyboval, že by dokázal jeho výtvoři správně upotřebit, ale jeho užitečnost ležela jinde. Jemu mohl poskytnout pouze informace, i když jen ty samotné měly větší cenu než zlato, které mu nabídli.

„Proč nám doopravdy pomáháte?“ ozvalo se náhle zpoza stolu, když velmistr skončil se svým výkladem. „Není to kvůli těm pár drobným.“

„Ellsworth! Neurážej pána, buď od té dobroty.“

„Na pánově opatrnosti není nic urážlivého,“ ujistil velmistr, i když si ve skutečnosti myslel něco jiného. Proto se bez zaváhání rozhodl lhat. „Hrabě kdysi urazil mého zaměstnavatele. Také považuje chystaný sňatek za... nečistý. Potěšilo by ho, kdyby se neuskutečnil.“

Velmistr od začátku jejich známosti netajil, že je jen prostředníkem někoho dalšího, mocného šlechtice. Pro jednání s arogantními aristokraty to bylo snazší. Takoví chápali jen málo, ale rozuměli tomu, že si jeho pán přeje zachovat své inkognito.

„Můžete zůstat a pomoci nám,“ navrhl jeden z jeho spojenců.

„Musím okamžitě odjet ze země,“ opáčil velmistr popravdě. „Již tak jsem se zdržel příliš.“

Rozhovor byl u konce, řekl vše, co chtěl. Další řeči ho jen zdržovaly od důležitě práce. Natáhl se pro zatím nedotčený pohár s vínem.

„Na váš úspěch! Ať vám štěstí přeje.“ pozvedl sklenici k připitku.

Samozřejmě se nenapil. Musel by při tom sundat masku, což nehodlal udělat, protože by mohl své dočasné spojence neúmyslně vyděsit.

„Na úspěch!“ ozvala se sborová odpověď. „Na štěstí!“
Pak jeden hlas ještě dodal: „A na Wavesburyho smůlu!“

18. 3. 1752, Edinburgh, Skotsko

„Mohu-li být upřímný, mylord, myslím, že jste se zbláznil.“

George Drummond, úřadující primátor Edinburghu, na mě upíral pronikavé inteligentní oči ve svém širokém obličejí. Jeho funkční období se zvolna chýlilo ke konci, ale nebylo první a nejspíše ani poslední. Věděl jsem, že Drummondova věrnost patří králi, ale jeho srdce jeho největší a možná jediné skutečné lásce – městu Edinburgh. A toho jsem také hodlal využít. Bez řeči jsem k němu posunul kus papíru s napsanou cifrou.

„Toto je částka, kterou hodlám přispět do městské pokladny,“ řekl jsem pomalu, „pokud vše proběhne podle mého přání.“

Byl to čestný muž a nabízet peníze přímo jemu by nebylo moudré. Na rozdíl od jiných úředníků, mezi které jsem již stihl rozdělit menší jmění. I v jeho přísné tváři se dalo rozeznat překvapení.

„Za ty peníze byste mohl mít ve městě velký dům, možná dva,“ poznamenal mimoděk.

Jen jsem pokrčil rameny.

„Jestli tolik toužíte po krásné mladé skotské nevěstě, mylord, mám nádhernou praneteř, nápadníci se kolem ní jen točí,“ pokračoval. „Je z dobrého rodu, dá vám jistě spoustu dětí a stála by vás jen zlomek té částky.“

Má trpělivost přeci jen nebyla nekonečná.

„Je to dost peněz, abyste vše zařídil nebo ne, Drummonde?“ zeptal jsem se.

„Jistě. Jistě, mylord,“ přitakával primátor. „Ale je to přeci jakobitka. Její otec stál u Cullodenu proti vám.“

George Drummond byl velký nepřítel jakobitů. Bojoval v roce 1715 u Sheriffmuir proti hraběti z Mar, a když v pětáctýřicátém princ Karel Stuart táhl na Edinburgh, postavil oddíl dobrovolníků, se kterým chtěl bránit město. U Prestonpans pak zakusil krutou hořkost porážky.

„Ta částka... Je dostatečná na zařízení svatby podle mých představ?“ zopakoval jsem.

Drummond si povzdechl. „Ano, mylord, je více než dostatečná. Za ty peníze byste se tu mohl oženit třeba s dcerou nějakého afrického barbara. Ale stále jsem přesvědčen, že jste se zbláznil.“

Myslel to dobře, ale už mě unavovaly jeho urážky na adresu

Elizabeth. Kdybych ho neznal a neměl úctu před jeho úřadem i šedinami, jednal bych s ním už dávno jinak.

„Jestli jsme se dohodli, mám ještě nějaké vyřizování. Peníze nechám poslat,“ řekl jsem a pomalu se začal zvedat.

„Jestli budete tak laskav a uspokojíte moji zvědavost, mylorde, proč právě Edinburgh?“ zastavil mě již na odchodu. „Vaše panství na jihu je prý nádherné a měl byste jen zlomek obtíží, co zde.“

„Elizabeth se zmínila, že by si přála svatbu zde,“ znovu jsem pokrčil rameny. „A také ve své rodné zemi.“

„Nezkusil jste jí to alespoň vymluvit?“ nadhodil.

„Ne,“ odpověděl jsem stručně.

Drummond se nepatrně ušklíbl. „A kdyby si snad vaše vyvolená přála svatbu na severním pólu?“

Již po několikáté jsem zopakoval své gesto. „Asi bych právě sháněl teplé kožichy a loď. Poručím se, Drummonde.“

~

Před budovou parlamentu jsem našel čekající kočár, který jsem si pro svůj pobyt v Edinburghu pronajal. Nebylo vhodné, abych všude jezdil na koni a také jsem musel myslet na svoji snoubenku. Drummondovi jsem do jisté míry lhal. Neměl jsem dnes již nic naléhavého, jednoduše jsem chtěl být s Elizabeth.

Kočí byl také najatý, ale opřený o dvířka na mě čekal desátník Jock Campbell z mého regimentu. Když mě uviděl, postavil se do pozoru a zasalutoval.

„Ke Stewartům,“ zavolal jsem na kočího a ten úslužně pokýval hlavou bez dalších otázek.

Polovina mých cest během našeho pobytu vedla oním nebo opačným směrem.

„Nastupte si, desátníku,“ vyzval jsem Campbella. „Co potřebujete, mi řeknete cestou.“

„Ale, pane, nehodí se přece, aby ňákej...“

„Dovnitř!“ přerušil jsem netrpělivě jeho protesty a ukázal na čalouněné sedadlo.

Za okamžik už se kamenné Edinburské domy míhaly za oknem a my ujížděli kolem residence baroneta z Minto a koleje k jihu, k městské bráně.

„Něco vážného se stalo, desátníku?“ zeptal jsem se.

Campbell okamžik váhal. „Nay, pane.“

„Ale něco se stalo, že?“

„Ňáký dva místní burani sledovali vaši... lady Elizabeth, pane,“ řekl zvolna. „Bůhví, co chtěli, ale domluvil sem jim a dali pokoj.“

Uměl jsem si dobře představit, jak asi domluva od vysokého poddůstojníka probíhala.

„Co myslíte, že chtěli?“ zeptal jsem se raději.

„Možná ji jenom vokrásť, pane,“ řekl. „Možná, ale... Takový mladý děvče jako květ by se nemělo samo toulat po lesích, jestli můžu bejt tak smělej, pane.“

„Nebyla sama, měla vás, desátníku,“ opáčil jsem. „Všimla si vás?“

„Myslím, že nay, pane,“ odvětil Campbell, „ale jistej si nejsem. Chvilí sem měl práci s těma dvěma a nebyl sem úplně tichej.“

„Uvidíme,“ pokýval jsem hlavou. „Nic jí neříkejte, desátníku.“

„Rozkaz, pane,“ přisvědčil, i když jeho výraz mluvil o nesouhlasu.

Zatím jsme bránou v hradbách opustili město a projížděli mezi pastvinami místy ještě pokrytými zbytky jarního sněhu. Za chvíli jsem za zatačkou zahlédl hustý kouř z komína Stewartova domu, neklamné znamení, že paní Stewartová chystá pozdní oběd. Těšil jsem se na něj, naše hostitelka byla skvělá kuchařka a nyní díky mým penězům měla i z čeho vařit. Její kuchařská čest jí naštěstí nedovolila jídlo odbýt, i když odpor ke mně byl takřka hmatatelný.

Bohužel také její další rodina mi způsobovala obtíže, kvůli kterými se nyní desátník Campbell musel prát s nějakými místními lotry. Manžel, syn i švagr paní Muireall Stewartové byli jakobité do morku kostí, všichni se zúčastnili povstání a ani jeden se z něho nevrátil. Nešťastná vdova se pak stala terčem pro kohokoliv, kdo nyní chtěl hlasitě prokazovat svoji loajalitu králi Jiřímu. Což byly často pochybné existence, které vždy první převlékaly kabát podle toho, kdo právě vítězil. Můj budoucí tchán Duncan MacDermott Stewartovi znal, nyní mě neochotně žádal, abychom využili jejich pohostinství. Paní Stewartová by to nikdy nepřiznala, ale potřebovala ochranu, kterou jí má přítomnost poskytovala. A také mé peníze. Byl tu ovšem další důvod, který mi ovšem lord MacDermott osobně neřekl, ale jistě byl v jeho dopise, který jsem předal paní Stewartové v den našeho příjezdu. MacDermott se svou ženou museli zůstat na jejich panství, aby urovnali záležitosti po nedávných událostech a chystali se přijet až krádcem před svatbou. A paní Stewartová měla zatím dohlédnout, aby má náklonost k Elizabeth nezašla za rámec obecné slušnosti. V tom jsem ji upřímně litoval, to byl nadlidský úkol. Mohla tak nanejvýše napsat dopis mému budoucímu tchánovi. Jenže toho jsem měl v hrsti, což on věděl, takže by to vyústilo nanejvýše v trapnou situaci.

Zvláště když paní Stewartová měla své vlastní nebezpečné tajemství. Její manžel padl u Cullodenu, ale syn se švagrem nikoliv. V okolí to věděl

málokdo, ale byl na ně vydán zatykač nejen za zradu, ale i za lupičství, a nyní se po krušné zimě skrývali téměř na dosah. Paní Stewartová nebo někdo z její domácnosti jim čas od času nosil jídlo. Elizabeth to zjistila asi stejně rychle jako já a trvala na tom, že pomáhat by měla také. Snažila se mi to zatajit, ale naštěstí se jí to nepodařilo. Neobával jsem se, že by jí ublížil některý ze Stewartů, ale jak poznamenal Jock Campbell, lesy byly pro samotnou dívku nebezpečné. Nemínil jsem nešťastné Stewartovi zatýkat, proto ji desátník doprovázel vždy nenápadně a v civilu. Rozhodl jsem se Elizabeth zatím nic neříkat, chtěl jsem, aby se mi svěřila sama. A také jsem zjistil, že mě vlastně nesmírně těší ji chránit a současně vycházet vstříc.

Kočár projel dokořán otevřenou otlučenou bránou a zastavil přímo před domem. Paní Stewartová – důstojná dáma na prahu páté dekády života s lehce prošeďivělými tmavě hnědými vlasy – mě již očekávala, stejně jako... Sotva jsem stačil vystoupit, když se mi Elizabeth vrhla kolem krku. Políbila mne a já její polibek opětoval. Paní Stewartová si nejprve decentně, pak o něco hlasitěji odkašlala. Pustil jsem raději Elizabeth, protože začalo hrozit, že naši hostitelce doopravdy zaskočí.

„Oběd bude za půl hodiny, mylordě,“ informovala mě s chladnou zdvořilostí. „Možná se budete chtít převléct.“

„Děkuji, paní Stewartová,“ odpověděl jsem neurčitě.

Naznačovala, že by mě raději viděla v civilu, ale tolik jsem zase ustupovat nehodlal. Muselo jí stačit, že jsem, i když jsem na to měl plné právo, nezatkl jejího švagra, syna, a nakonec ani ji.

„Můžu s tebou ještě před jídle mluvit?“ zeptala se Elizabeth šeptem.

Chtěl jsem se jí podívat do očí, ale nejistě je klopila k zemi a červenala se.

„Jistě, paní Stewartová bude dohlížet v kuchyni a...“

„Ne, opravdu ti chci něco říct,“ řekla jako provinilá školačka.

V takové chvíli jsem se proti ní opravdu cítil starý a nebyl to dobrý pocit. Lehce jsem jí ukazováčkem zvedl bradu a podíval se do očí.

„Víš, že mi můžeš říct cokoli,“ ujistil jsem ji. „Ať ti paní Stewartová nebo někdo jiný tvrdil cokoli, nikdy bych ti neublížil. Ani to nikomu nedovolil.“

Zmohla se jen přikývnutí a odběhla zpět do domu.

~

Spěšně jsem vyřizoval nějakou korespondenci týkající se mé nadcházející svatby, když Elizabeth s tichý zaklepáním vešla do mé pracovny. Tedy spíš pracovny zesnulého pána domu. Vstal jsem a nabídl jí židli.

„Prosím, drahá. Co tě trápí?“

Její nervozita byla očividná a domníval jsem se, že znám její důvod. Tentokrát jsem se ale mylil, měla více banálních tajemství, která však tížila její nevinnou mysl.

„Davide, někdo byl u mě v komnatě,“ řekla rychle. „Zámek u mé truhly byl vypáčen a já...“

Než jsem stačil dát svůj šok najevo, znovu někdo zaklepal.

„Omlouvám se, drahá. Dále!“

Téměř celé dveře zabrala rozložitá postava seržanta McAutieho, který mimo jiné občas působil jako můj vojenský sluha. Nebo tělesná stráž.

„Je tu nákej chlap a prej s váma hned musí mluvit, pane,“ zasalutoval poněkud nedbale horal.

„Ať počká,“ mávl jsem rukou.

McAutie si nervózně odkašlal. „Prej je to hrozně důležitý. Prej de vo vaši svatbu, která se prej nebude konat.“

Elizabeth zděšeně vydechla.

„To by mě nejdřív musel zabít,“ opáčil jsem podrážděně a konejšivě se dotkl Elizabetiny dlaně. „Tak ho tedy přiveďte.“

Elizabeth si povzdechla. „Nechám tě tedy...“

„To nebude nutné, Beth,“ ujistil jsem ji. „Možná bys také chtěla vědět, co ten muž má na srdci tak skandálního. Nechci mít před tebou tajemství.“

Znovu se začervenala, zřejmě jsem ťal do živého. „Tak ať mě aspoň nevidí.“

Než jsem stačil protestovat, zvedla se a přešla z pracovny do pokoje vedle, kde se posadila. Dveře zůstaly otevřené, pokud se ale nově příchozí neotočí, tak ji nespattří, ale já na ni stále dobře viděl.

„Tak sem s ním, seržante,“ řekl jsem netrpělivě.

Za chvíli McAutie strčil dovnitř jakéhosi drobného chlapíka. I když tedy vedle ohromného horala vypadal drobně téměř kdokoliv. Toto byl člověk neurčitého věku tak kolem čtyřicítky, v záplatovaném plátěném kabátci, s hubeným obličejem, s výrazným nosem a dlouhými mastnými tmavými na temeni řídnuocími vlasy, které asi většinou skrýval pod děravým třírohým kloboukem, který nyní uctivě držel v ruce. Kdyby se krysa rozhodla chodit po dvou, vypadala by nějak takto.

„Vaše lordstvo,“ pokusil se o hlubokou úklonu. „Mám tu čest s hrabětem z Wavesbury?“

„Ano,“ přikývl jsem a ani mě nenapadlo, abych mu nabídl židli.

„Mé jméno je Taskill, Algernon Taskill, Vaše lordstvo,“ řekl vážně, jako by mi to mělo něco říkat.

„Gratuluji vám,“ opáčil jsem ironicky. „To jste mi přišel tak

neodkladně říct?“

Navzdory sešlému vzhledu mluvil kultivovaně jako vzdělaný člověk. Možná se jednalo o nějakého zkrachovalého úředníka nebo možná zchudlého písaře. Podařilo se mi ho vyvést z míry.

„Ehm... rád bych vám něco nabídl k odkoupení, Vaše lordstvo. Tyto písemnosti.“

Zalovil pod svým nevábným kabátem a vytáhl na světlo štos listin. Dopisů, na první pohled. Když se Elizabeth za jeho zády zatvářila zděšeně, věnoval jsem jí povzbudivý úsměv.

„A pročpak bych je měl chtít vlastnit, pane Taskille?“ zeptal jsem se.

„Jsou totiž napsané vaší nastávající ženou. A také pro ni.“

„Jak jste se k nim dostal?“ vyjel jsem na něj a svůj výbuch doprovodil úderem dlaně do desky stolu.

„To... to není podstatné,“ pokusil se o námitku. „Podstatný je jejich obsah. Až si jej přečtete a zjistíte skutečný charakter své nastávající, uvidíte, že jste jistě nebudete chtít s někým takovým uzavřít...“

„To tedy zatraceně podstatné je!“ opět jsem zvýšil hlas. „Nemám pochyb o charakteru své snoubenky a nenechám ji urážet od nějakého zloděje!“

Taskill o dva kroky ustoupil, a to jsem se ani nemusel pohnout. Zvedl před sebe dopisy, jako by se jimi chtěl krýt jako štítem.

„Jen pět liber, Vaše lordstvo,“ drmolil. „Uvidíte, že to stojí za to!“

„Mám snad platit zloději? Zloději patří na šibenici!“

„Já... já nic neukradl. Ty listy jsem koupil!“ pokoušel se hájit.

„To bych rád věděl o koho,“ ušklíbl jsem se.

Znovu jsem se povzbudivě usmál na Elizabeth, která za jeho zády vypadala, že co chvíli omdlí. Taskill si to vyložil jako smířlivý výraz. Opatrně se přiblížil k mému stolu a jeden list položil na desku.

„Vidíte! Vidíte, jak o vás mluví?“ ukazoval hubeným prstem na dopis hustě popsaný jemným rukopisem.

Opravdu mě zaujal, ale hlavně proto, že byl adresován Alastairovi, Elizabethinu zesnulému bratrovi. Už kvůli vzpomínce na svého přítele, jsem se neubráníl, papír sebral a přelétl jej očima.

„Davide, prosím, ne! Vysvětlím to...“ Elizabeth se už neudržela a se spjatými rukami vpadla do místnosti.

Taskill se mylně domníval, že triumfuje. „Vidíte? A je to horší! Jen za pět liber je to vše vaše.“

Ochránitelsky k sobě štos listů přitiskl, jako by se bál, že se mu je Elizabeth pokusí vzít. Možná by to i udělala. Postavil jsem se a nabídl jí židli. Sám jsem si ale už nesedl.

„Posaď se, prosím, drahá.“ Dopis jsem však z ruky nedal. „Anglický lotr, drahá? Proradný *sassenach*? Tohle je obzvláště pěkné... To jste probírali ve škole? Víš, že to není fyzicky možné? I když někdy se můžeme po svatbě alespoň pokusit...“

Elizabeth na mě hleděla stejně šokovaně jako Taskill, protože jsem jen stěží přemáhal smích.

„To není vše, Vaše lordstvo, byl tu i další muž, který s vaší snoubenkou...“ rána hřbetem ruky ho srazila do rohu místnosti, kde v pádu převrhl konferenční stolec.

Seržant McAutie nemohl odejít daleko, protože hned vpadl dovnitř.

„Výborně, seržante,“ řekl jsem. „Zavřete někam toho lotra. Ještě se ho vryptám na pěkných pár věcí.“

„Vaše lordstvo, já protestuji,“ pokusil se Taskill posadit, ale to už ho popadl McAutie a jedinou rukou zvedl na nohy.

„Hned, seržante!“

„Aye, pane,“ přikývl McAutie a stále protestujícího Taskilla téměř odnesl.

Ten při tom rozsypal dopisy po podlaze. Když je Elizabeth začala rychle sbírat, klekl jsem si vedle ní.

„Pomohu ti, Beth.“

Mlčela, když bylo ticho nepříjemně dlouhé, rozhodl jsem se ho prolomit jako první.

„To jsou dopisy, co jsi psala Alastairovi a po pohřbu jsi si je vzala zpět, že? Někdo ti je ukradl z truhly... To jsi mi přišla říct, že mám pravdu? Víím, co jsi si o mě v Londýně musela myslet. Doufám, že se to již změnilo.“

„Ano, Davide. Já... já se omlouvám,“ přisvědčila tiše, zatímco rovnala dopisy v dlaních.

Podal jsem jí ty, které jsem sebral, aniž bych se na ně podíval.

„Ten muž, co o něm ten Taskill mluvil, ...“ řekla stále se sklopenýma očima.

„Nemusíš mi nic říkat,“ ubezpečoval jsem ji. „Ale můžeš, nebudu se zlobit ani žárlit. A když tak jen trochu,“ dodal jsem s úsměvem.

„Bylo mi sotva patnáct... Byl to známý mé spolužačky,“ odpovídala. „Možná si špatně vyložil mou zdvořilost. Zdálo se, že se o mě opravdu zajímá, lichotilo mi to. Políbil mě. Překvapil mě a odmítla jsem ho. Asi byl zvyklý, že je pro ženy neodolatelný. Napsal mi potom dopis, dost hrubý dopis. Prý by chudé skotské děvče mělo být vděčné za každou takovou příležitost od anglického gentlemana. Byl velmi... neodbytný a konkrétní. Vyhrožoval. Věděla jsem ale, že nemá dost odvahy, aby se mi opravdu pokusil ublížit. Asi

jsem měla ten list spálit, ale neudělala jsem to. Museli ho ukrást i se zbytkem mé korespondence.“

„Řekneš mi jeho jméno, Beth?“ zeptal jsem se.

„Je to už skoro dva roky,“ odpověděla. „Už jsem zapoměla a nebýt Taskilla ani bych si nevzpomněla.“

„Já bych jen rád, aby onen... gentleman nezapomněl,“ odpověděl jsem temně.

„Nech to být, Davide. Děkuji, ale je to pryč. Prosím.“

„Jak si přeješ, drahá,“ pokrčil jsem rameny. „To bylo vše, co jsi mi chtěla říct? Že se ztratily ty dopisy?“

Pohlédl jsem jí do očí. Zamrkala, ale viděl jsem, že mi ještě nevěří. Ne zcela.

„Není nic, co by mě mohlo odradit od svatby, Beth. Přísahám,“ pokusil jsem se ji přesvědčit.

Bylo to už po několikáté, ale zatím marně. Měl jsem proti ní obrovskou výhodu, kterou mi dávalo mé postavení, a ona to věděla. Byla dcerou zchudlého jakobitského horala, já byl anglický hrabě a vysoký důstojník. Už tím, že jsme spolu cestovali sami, její pověst nenapravitelně utrpěla. Mohl jsem si ji vzít proti její vůli, udělat z ní třeba násilím svou milenkou a pak jí odkopnout jako starou botu. Nikdo by se neodvážil protestovat, mnozí by mi i blahopřáli ke správnému rozhodnutí. Já bych mohl jít se zvednutou hlavou dál, Elizabeth by se dostala na roveň obyčejné kurtizány. Doufal jsem, že ví, že bych ji nikdy nezradil, ale stále v ní očividně hlodalo podezření. Jestli by mi nestačil nějaký dobrý důvod...

„Ano, drahý, to bylo vše,“ odpověděla lehce se chvějícím hlasem.

Povzdechl jsem si, ale jen v duchu. Campbellovy procházky lesem zjevně neměly hned tak skončit.

„Dobře,“ řekl jsem co možná nejjistějším hlasem. „Teď nezbývá než se vyptat paní Stewartové, a hlavně toho povedeného Taskilla na vloupání. Něco se mi tu nelíbí, Beth. Ten zloděj nepřišel hledat peníze.“

Vzal jsem ji za konečky prstů a mimoděk si tak všiml, že má za nehty cosi zeleného. Pobaveně se pousmála, když jsem se jí zeptal.

„Pomáhala jsem paní Stewartové v kuchyni,“ řekla na vysvětlenou. „Krájela jsem petržel. Chtěla jsem být nějak užitečná.“

„Budu tě tedy muset více zaměstnat, Beth,“ přinutil jsem se říci vesele. „Nákupy ve městě například. Budeš potřebovat nové šaty, nejen ty svatební.“

„Ale mám jich přeci dost,“ namítla. „Nemusíš se zatěžovat.“

Elizabeth byla zvyklá vážit každou minci a vystačit si s málem. To

však mělo skončit. Rozhodně jsem zakroutil hlavou.

„Ne dost, a ne dost dobré pro hraběnku z Wavesbury!“

~

Naše hostitelka se zhrozila, když jsem jí o rozbité truhle řekl. Tvrdila, že nemá nejmenší potuchy, jak k něčemu takovému mohlo dojít. Věřil jsem jí, cítil jsem v jejích slovech i výčitky, jak je možné, že se to mohlo stát, když už musí strpět ve svém domě britské vojáky. Doprovázeli mě totiž nejen McAutie s Campbellem, ale dalších dvacet pět vojinů, kteří byli ubytováni porůznu ve stájích a čeledníku patřícím k Stewartovu domu. Raději jsem neupozorňoval, že budovy se nachází dobrých tři sta yardů daleko, až za pastvinou. I jeden červenokabátník pod její střechou – totiž já – byl pro ni takřka příliš. Jen těžko jsem jí však mohl vinit, její vdovský šat byl neustálou připomínkou jejího neštěstí. Mohl to být i má kulka nebo čepel, která připravila jejího manžela na Cullodenském vřesovišti o život.

Již tak krátké odpoledne vyplnili drobnosti. Nechal jsem vojáky prohledávat nejbližší okolí, sám jsem vyslechl obě služky, které měly přístup do Elizabetiných komnat. Nic jsem nezjistil, obě děvčata dostávala pomalu hysterický záchvat, kdykoliv jsem na ně promluvil. Trásla se před červenou uniformou hrůzou, nevěřil jsem, že by se mi odvážila lhát. Sám jsem se bál zeptat kdo, nebo co zapříčinilo takový strach. Nicméně služky nevěděly nic nebo si alespoň ničeho nevšimly. Pečlivý výslech Algernona Taskilla jsem se rozhodl nechat až na další den. Vehementně mi tvrdil, že dopisy mu nabídl neznámý maskovaný muž v temné uličce za hospodou. Jak příhodné. Jak se říkalo, chtěl jsem ho nechat uzrát, než se ho zeptám důrazněji.

Mé plány však zhatil posel, který nad ránem dorazil s dopisem od primátora George Drummonda žádající moji přítomnost v Edinburghu. Šlo o formality, ale jejich zanedbání by mohlo zdržet naši svatbu, což jsem nehodlal připustit.

„Musím do města kvůli svatbě. Ale můžeš jet se mnou, Beth,“ nabídl jsem, když jsem dopis přečetl. „Paní Stewartová nebo některá ze služebných tě ráda doprovodí.“

Bylo na první pohled jasné, že má jiné plány. Naše hostitelka posílala jídlo svým příbuzným každý třetí den, a to bylo dnes.

„Bohužel... mám...“, začala, ale mávl jsem rukou.

„Stačí říct, že nechceš,“ usmál jsem se. „Snad příště.“

Na okamžik jsem zadoufal, že se mi svěří. Paní Stewartová byla u snídani s námi, Elizabeth na ni vrhla tázavý pohled a naše hostitelka vehementně zakroutila hlavou.

„Snad tedy příště,“ přitakala Elizabeth.

Napil jsem se čaje, abych zakryl své zklamání. Ale rozhodl jsem se, že se Elizabeth zeptám znovu po mém návratu, až budeme sami. A pak jí prozradím, že vím o Stewartech vše.

~

Podepsal jsem další list papíru, který přede mne Drummond položil. „Podivné,“ neubráníl se poznámce. „Církev – očividně jakákoliv církev – dokáže být velmi vstřícná, když jsou ve hře velké peníze.“

„Ctihodní pánové je jistě využijí na bohuľibé účely,“ pousmál jsem se.

„Vaše nastávající pochází z nábožensky založené rodiny?“ zeptal se Drummond možná, aby řeč nestála.

„Myslím, že ani ne,“ pokrčil jsem rameny.

„Kdyby konvertovala, ušetřil byste spoustu peněz a obtíží, mylord,“ navrhl. „Neptal jste se jí?“

„Ne, Drummonde. Neptal,“ odušil jsem. „Když dovolíte, rozloučím se. Se ctihodnými pány se setkám pozítří. Kdyby byly třeba další peníze...“

„Už jsem zamilovaného mladíka zneužil dost a dost,“ na jeho důstojné tváři se na okamžik objevil sotva znatelný úsměv. „Nemusíte se však obávat, že vaše peníze nedojdou dobrého uplatnění, pomohou potřebným. Budu se těšit na vaši další návštěvu, mylord.“

Kývnutím jsem mu poděkoval a také se rozloučil. Tentokrát jsem se nezdržoval kočárem. Řekl jsem tedy radničnímu sluhovi, aby mi ze stáje přivedl mého koně a vydal se za další pochůzkou. Doktor Samuel Hunter, rodinný lékař a také chirurg v mém regimentu, za mnou přicestoval do Edinburghu a toho času dlel nemocnici Svaté trojice. Pověřil jsem ho neoficiálním úkolem pozvat některé ze svých kolegů a přátel, aby navštívili naši svatbu. Doufal jsem, že učenci a intelektuálové by náš svazek mohli nahlížet o něco shovívavěji než někteří moji další známí. Nechtěl jsem na obřadu jen samé zamračené obličejy. Zajímalo mě, jak pochodil.

Stačil jsem se však sotva vyhoupnout do sedla a můj kůň ani nevykročil, když jsem uslyšel nějaký povyk z už tak hlučné Královské míle. Někdo volal mé jméno.

„Mylorde! Lorde Wavesbury!“

Okamžik mi trvalo, než jsem rusovlasou dívku na prahu dospělosti neobratně se držící v sedle koně poznal. Byla to jedna ze služek paní Stewartové, kterou jsem včera zbytečně vyslyšal. Ta statečnější z nich, která mi byla schopná alespoň srozumitelně odpovídat. Jmenovala se Fenella nebo Fionnuala nebo tak nějak. Seskočil jsem na zem a chytil jejího koně za uzdu, když se zdálo, že ho sama zastavit nezvládne.

„Klid, děvče, nebo si ublížíš,“ řekl jsem a poplácal jančícího koně po krku.

Všiml jsem si, že má vojenské sedlo i postroj. Neměl však číslo regimentu, nejspíše tedy zvíře původně patřilo nějaké místní milici.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se nervózně.

Fenella – to bylo správné jméno – zapomněla, že se mě ještě včera bála a nechala si pomoci na zem.

„Lady Elizabeth, mylordé!“ vyrazela ze sebe. „Zatkli jí! Voni... voni jí ublíží! Sou u nás! Musíte hned...“

Zbytek jsem neslyšel, protože jsem znovu v sedle svého vraníka tryskem uháněl zpět za Elizabeth.

Elizabeth se nesoustředila, téměř nevnímala krásy jarního lesa, kterým procházela. Jindy by se zastavila u kvetoucích sněženek, ale nyní byla duchem jinde. Trápilo ji svědomí, že má před Davidem tajemství, ale nemohla jinak. Dala slovo paní Stewartové, a slovo MacDermotta bylo závazné, to jí otec vštěpoval od útlého dětství. Nikdo další se nesměl dozvědět o úkrytu švagra a syna jejich hostitelky. Mužů jdoucích proti ní po lesní pěšině podél potoka si tak všimla, až když bylo pozdě. Měli na sobě červené stejnokroje vojáků britského krále, ale nevydělili ji. Nejprve si totiž pomyslela, že takto blízko Stewartova domu se jedná o Davidovy muže. Až zblízka si uvědomila, že nikoho z nich nezná a mají bílé vyložení, nikoliv žluté.

„Ani hnout, holka!“ vykřikl jeden z nich, desátník, to již dokázala poznat. „Hej, pane! Našli sme ji! Tady je!“

Mluvil s typickým přízvukem Skota z Nížiny, možná pocházel odněkud z okolí. Elizabeth ani nenapadlo, aby utíkala, nedělala přeci nic špatného. Podíval se za desátníka a jeho tři vojáky, koho se pokoušel přivolat. Po pěšině se blížili další čtyři pěšáci a také dva jezdcí, dva důstojníci. Oba ve zlatem zdobených uniformách a napudrovaných parukách.

„Tak je to pravda,“ prohlásil ten mladší z nich.

Byl to ještě skoro chlapec, nemohl být o více jak dva nebo tři roky starší než Elizabeth. Kdyby nebylo arogantního výrazu v jeho souměrném obličejí, mohl by být i pohledný.

„A to jsi mi nechtěl věřit, Worthe,“ řekl ten druhý, tak o deset let starší a o něco mohutnější. „Měl bys na svého bratrance dát. Když říkám, že dneska toho proklatého Stewarta dostaneme i s jeho švagrovou. Tentokrát se nevykrotí a tahle krásná maličká nám pomůže. Držte ji, desátníku!“

Elizabeth ucítila, jak ji za lokty chopily silné hrubé dlaně, další voják jí vytrhl košík zakrytý plátnem. Mladší z důstojníků – Worth – zatím seskočil

z koně.

„Koukněte, pane poručíku!“ ukazoval desátník servilně, když zahodil látku stranou.

Elizabeth se nepotřebovala dívat, věděla, co je uvnitř. Studená šunka, chléb a další potraviny, které paní Stewartová koupila za peníze Elizabetina snoubence.

„Tentokrát tu ženskou máme!“ poznamenal starší důstojník, zatímco také o něco pomaleji sesedal. „A jejího kluka i toho proklatého Donalda Stewarta. Z toho by mohla koukat nejen odměna, ale i povýšení, které nás nebude nic stát. A ty nám s tím pomůžeš, děvče!“

Elizabeth chtěla něco namítnout, když překvapeně ucítila, jak jí Worth ne právě jemně vzal za bradu a přinutil vzhlednout. Při tom jí strhl z hlavy slaměný klobouk a zahodil jej pryč.

„Podívej se pořádně, Harolde.“

„U všech čertů, máš pravdu,“ přitakal starší Harold. „Je to zatraceně pěkná holčička. Víc než jen to.“

„Já protestuji, pánové,“ konečně se Elizabeth zmohla na slovo. Pokusila se vyškubnout, ale voják za ní ji držel pevně. „Jsem lady Elizabeth MacDermott, dcera lorda Duncana MacDermotta.“

„O tom nepochybuj, děvče,“ mávl Harold rukou. „Každá druhá horalská holka s blátem na nohách o sobě tvrdí, že je velká dáma. Neměli byste dávat tituly každé lúze, pak bychom je brali vážně.“

Elizabeth spolkla námitku, ač nerada, věděla, že jí nezbyvá než využít Davidovo jméno. „Jsem snoubenka plukovníka lorda Davida, hraběte z Wavesbury.“

„A já osmanský sultán,“ uchechtl se Worth.

„Podívej, děvče,“ řekl Harold téměř přátelsky. „Když ti nějaký voják řekne, že je hrabě, aby si užil, nesmíš mu hned věřit. Ani děťátko jako ty by nemělo být tak naivní.“

Kdyby byla volná, nejspíš by mu vlepila políček. Než však stačila alespoň protestovat, zastal se jí někdo jiný.

„Hned nechte mylady bejt!“ zakřičel desátník Jock Campbell.

Málem ho nepoznala, protože nebyla zvyklá vídat ho v civilních šatech. Tři vojáci se mu ihned vydali v ústrety.

„A vy račte být kdo, pane?“ zeptal se Harold ironicky.

„Jsem desátník Campbell, Třiačtyřicátý pěší,“ odpověděl vysoký poddůstojník. „Doprovázím lady Elizabeth.“

Worth se znovu uchechtl, jeho bratranec mávl na své muže. „Berte ho! Tomu druhému věřím, tomu prvnímu už tak ne, pane Campelle. Nejste

vhodně oblečený, jestli mi rozumíte.“

Campbell správně odhadl, že oba důstojníky jen tak nepřesvědčí, proto se o to ani nepokoušel. První voják, který se k němu přiblížil, inkasoval ránu pěstí, až se skutálel ze svahu a skončil ve studeném potoce. Desátník tak získal nějaký prostor, aby mohl vytáhnout horalskou pistoli a namířit ji na Harolda.

„Ani hnout! Říkám pravdu, zatraceně!“

Ozvalo se cvakání natahovaných kohoutků. Také starší důstojník zvolna vytáhl ze sedlového pouzdra svoji zbraň. Ale nenamířil ji na Campbella, ale zblízka na Elizabeth.

„Zahod' to, nebo ji okamžitě zastřelím,“ prohlásil náhle vážným hlasem.

Campbell váhal, ruka s pistolí mu poklesla. Nejistě ji položil na zem. V tom ho jeden z vojáků udeřil pažbou muškety do hlavy, až padl jako podřátý.

„Desátníku!“ vykřikla Elizabeth.

Využila chvilkové nepozornosti vojáka, který ji držel, vytrhla se mu a chtěla se rozběhnout k padlému Campbellovi. Její hlídač do ní však stačil strčit, až zavrávoral. Uklouzla po kluzkém kameni na břehu potoka a ucítila bodavou bolest v kotníku. Neudržela se na nohou, tvrdě dosedla do trávy vedle pěšiny.

„Chyťte ji, zatraceně,“ přikazoval Harold. „Ty a ty! Svažte toho chlapa! Vezmeme ho s sebou, ještě nám něco řekne!“

„Půjdeme k té ženské? Ke Stewartové?“ zeptal se Worth.

„Přesně tak,“ přitakal Harold. „Konečně máme důkaz a tady s tou pěknou holčičkou si tam budeme moct v klidu popovídat.“

Dva vojáci hrubě zvedli Elizabeth na nohy. Sykla, do očí se jí nahruly slzy. Dokázala se postavit, kotník byl nejspíše jen zvrtnutý, ale bolest byla téměř nesnesitelná.

„Prosím,“ oslovila oba důstojníky, kteří zatím nasedali na koně. „Nemohu jít.“

„Na to jsi měla pomyslet, než jsi chtěla utéct,“ opáčil Harold. „Aspoň se z toho poučíš.“

Worth se znovu servilně zasmál.

„A dejte jí raději roubík,“ pokračoval jeho bratranec. „Nechci, aby tu vrískala na celý les!“

Elizabeth neušla ze Stewartova domu více jak půl míle, ale vystřelující bolest, kterou cítila při každém kroku, z cesty udělala mučivý zážitek. Dva vojáci, kteří ji vedli, jí chůzi nijak neulehčovali, ba naopak. Přisahala by, že uplynulo několik hodin, než se Worthův kůň jdoucí před ní

zastavil. Napadlo ji volat pomoc, Davidovi lidé by jí jistě pomohli, ale seržant McAutie s ostatními byli příliš daleko a ona měla ústa ucpaná kusem hadru. A bezvědomého desátníka Campbella nesli spoutaného někde za ní.

„Poručík Harold Treadway. Poručík Worth Chapman. Čemu vděčím za vaši opakovanou návštěvu?“ zeptala se paní Muireall Stewartová opovržlivě.

Elizabeth si nejprve nevšimla.

„Beth? Co si to dovolujete? Okamžitě lady Elizabeth pusťte! Toho budete litovat!“

Ani jeden z poručíků se z odpovědi nenamáhal, nejprve sesedli.

„Máme tě, ženská zatracená,“ prohlásil Worth Chapman samolibě. „Teď už nám lhát nebudeš. Dostaneme ty tvoje chlapy! Vezměte tu holku dovnitř! Ty jdi taky, ženská!“

„Fenello! Najdi lorda Wavesburyho. Hned!“ podařilo se paní Stewartové ještě zavolat na služku, než ji vojáci zatlačili dovnitř do domu.

„Zatraceně, můj kůň,“ zaklel poručík Chapman. „Chyťte jí! Chyťte tu holku!“

Dva vojáci se rozběhli za Fenellou, které se nějakým štěstím podařilo dostat do sedla. Worth zůstal nerozhodně stát na schodech do domu.

„Ted, Worthe? Ted? chceš pronásledovat nějakou místní děvečku. Ted?“ zeptal se ho poručík Treadway a významně pokynul k Elizabeth.

Ta se zatím s námahou posadila na židli u jídelního stolu. Vojáci ji konečně pustili a ona si mohla sundat roubík. Po tvářích se jí koulely slzy bolesti.

„Teď si promluvíme, paninko,“ prohlásil starší Harold Treadway důležitě. „Chytili jsme tuhle holubičku, jak nese jídlo tvému klukovi a Donaldu Stewartovi. Nepokoušej se zapírat. Pak je tu krádež koně a tamten chlap měl pistoli. To všechno stačí na šibenici pro vás dvě a všechny další v tomhle zatraceném hnízdě čeká plantáž. Chci vědět, a to hned, kde se ti dva schovávají!“

Paní Stewartová mu vzdorně pohlédla do očí a neřekla nic. Treadway jí políčkem srazil na podlahu.

„Proboha! Nechte jí být!“ okřikla ho Elizabeth.

Tím k sobě přitáhla pozornost, ale možná jinak, než chtěla.

„Možná bychom měli začít s ní,“ navrhl Worth. „Trochu jí rozvázat ten její jazýček.“

Hleděl na ni přítom asi tak, jako hladový kocour na misku smetany.

Paní Stewartová se postavila a hřbetem ruky si ořela rozbitý ret. „Proboha, nechtě mě alespoň ošetřit jí ten kotník! To nemáte srdce? Nevidíte,

jak ji to bolí?“

Poručík Chapman mávl netrpělivě rukou, ale jeho bratranec po chvíli váhání přikývl: „Ale rychle, ženská. Nezkoušej zdržovat. Nekoukej tak, Worth. Ženské řvaní mě u toho ruší a chci, aby si nás pamatovala jinak.“

Worth se opět jen zasmál. Elizabeth už pochopila, že i když mají stejnou hodnost, udělá bez ptaní, co mu jeho starší bratranec přikáže. Mimoděk si vzpomněla na jiné dva arogantní anglické důstojníky, kteří kdysi tyranizovali její rodinu a kdo je tenkrát ochránil. A ona se Davidovi odvděčila jen nadávkami a tajnostmi. Po tváři jí skanula další slza, skoro nevnímala, když jí paní Stewartová sundala střevíc, přiložila studený obklad na kotník a obvazovala ho plátnem přímo přes punčochu. Tehdy před léty byla příliš mladá, aby bratry Randolphovi doopravdy zajímala. To už se však dávno změnilo. Uvědomila si, že oba její nynější trapitelé celou operaci se zájmem sledují.

„Moc hezké nožky,“ ocenil Chapman.

„Hlídejte tu ženskou a nikoho za námi nepouštějte,“ přikázal Treadway dvěma vojákům, kteří byli v jídelně s nimi, pak strčil do Elizabeth. „Tak vstávej a nahoru. Už jsme v tomhle domě byli, víme, kde tu mají pořádnou postel.“

Když ho hned neposlechla, popadl ji za rameno a hrubě postavil.

„Jestli jí ublížíte, budete toho litovat,“ varovala je paní Stewartová.

„A co nám taková skotská špína asi udělá?“ výsměšně se zeptal Worth.

Elizabeth se znovu pokusila utéct, ale se zraněnou nohou neměla šanci. Chapman ji popadl a táhl ke schodům. Když jí chtěla paní Stewartová jít na pomoc, jeden z vojáků ji násilím přinutil se znovu posadit.

Oba poručíci Elizabeth zatím dostrkali až do ložnice. Jinými otevřenými dveřmi uviděla náhradní zlatem zdobený červený kabát svého snoubence. Chtěla je na něj upozornit, aby jí konečně uvěřili, ale sotva ji vnímali.

Hrubě s ní smýkli na rozestlanou postel. Pokusila se posadit, ale Worth ji přitlačil zpátky k slamníku.

„Hodíme si mincí, Harolde?“ zeptal se poručík Chapman.

„Na to můžeš zapomenout,“ ušklíbl se jeho bratranec. „Kdo z nás je tu starší? Jen mi ji pěkně podrž, ať sebou tolik nehází.“

~~~~~

Hnal jsem koně jako šílený, kusy hlíny z polní cesty odlétávaly od jeho kopyt daleko na všechny strany. Tryskem jsem prolétl tu necelou půl míli od města, nevšiml jsem si ani seržanta McAutieho cvičícího mé vojáky u stáje

za pastvinou. Něco na mě překvapeně volal, ale neměl jsem čas mu odpovídat. Mávl jsem na něj, aniž bych zpomalil. Možná pochopil, že má jít za mnou, možná ne, ale na tom teď nezáleželo.

Na dvoře před domem lelkovalo několik vojáků v uniformách s bílým vyložení, obvyklý ruch na statku ustal, čedeř se klidila červenokabátníkům z cesty. Zastavil jsem svého dobře vycvičeného koně tak prudce, že jeho kopyta vyryla v hlíně brázdy. Nezdržoval jsem se jeho uvazováním a rovnou se řítit ke dveřím. Voják hlídající na schodech mě možná nejprve chtěl zadržet, ale když spatřil mou uniformu, znejistěl a já ho nevybíravě odstrčil stranou.

V jídelně u stolu seděli další dva mě neznámí červenokabátníci, ujíždali šunku a mezi nimi osamocená paní Stewartová. Když mě uviděli, oba se pokusili co nejrychleji vstát.

„Kde je Beth?“ vyhrkl jsem na naši hostitelku.

Než stačila odpovědět, z patra k nám dolehl tlumený ženský výkřik. Už jsem byl opět v pohybu, ale oba vojáci se mi postavili do cesty.

„Pane, poručík říkal, že si nepřeje...“

„Poručík?“ skočil jsem mu do řeči.

Rychle pochopil a uhnul stranou. Jeho druh byl pomalejší nebo hloupější a stále překážel. Udeřil jsem ho pěstí do brady, ozval se zvuk tříštícího se dřeva, ale kam dopadl jsem neviděl, protože jsem byl už v půlce schodiště.

Další křik mě dovedl ke dveřím do pokoje paní Stewartové. Byly zamčené, ale jedno kopnutí stačilo, aby se rozléty dokořán.

Uviděl jsem dva důstojníky, jednoho zhruba v mých letech, druhého mladšího. Ani jeden neměl klobouk, staršímu sklouzla z hlavy i napudrovaná paruka, jak se na posteli pral s mou snoubenkou. Ten mladší ji tiskl za ruce k polštáři, zatímco jeho druh se jí snažil vyhrnout sukni. Čerstvý obvaz na jejím levém kotníku a roztržený kabátek mě připravily o poslední zbytky sebeovládání.

Staršího důstojníka zjevně vyrušily rozbíjené dveře, konečně pustil Elizabeth a s napůl rozepnutými kalhotami se na mě podrážděně otočil.

„Kdo to...? Co jste zač, pane?“

Víc toho říct nestačil. Zlomil se v pase, když jsem ho praštil do břicha a kolenem ho pak poslal na podlahu. Mladší muž se také vztyčil. Podle jeho zoufalého výrazu musel pochopit, že se mnou žádná rozumná řeč nebude.

„Pomoc!“ vykřikl. „Pomozte nám!“

Pokusil se dokonce sáhnout po meči, zapomněl, že ho opřel v rohu ložnice. Marně se pokoušel krýt, dostal pravý hák a šel také k zemi.

Nevnímal jsem hluk v domě ani oba sténající důstojníky na podlaze,

hned jsem se vrhl k Elizabeth a sevřel ji v náručí.

„Jsi v pořádku, drahá? Už je to dobré, už ti nikdo neublíží.“

Hned neodpověděla, cítil jsem, jak pláče. Mimoděk jsem ji pohladil po vlasech.

„Nic... nic mi není, jen kotník...“ odpověděla štkavě.

Spadl mi kámen ze srdce, ale pustit jsem ji odmítl.

Starší z důstojníků se zatím stačil trochu vzpamatovat. S námahou se postavil, i když se při tom musel přidržovat pelesti.

„Já... já protestuji, pane. Zasahujete do výslechu. Kdo vlastně zatraceně jste?“

Cítil jsem Elizabetin dech na krku, jak se ke mně tiskla, zatímco jsem jí stále objímal okolo ramen. Bylo to tak možná lepší i pro oba důstojníky, protože jsem nemohl snadno tasit meč.

„Jsem plukovník hrabě Wavesbury,“ odvětil jsem jednoduše.

„Já jsem poručík Harold Treadway a toto je poručík Worth Chapman,“ ukázal na svého mladšího druha, který se zatím marně pokoušel posadit, jako by mi snad na jejich jménech záleželo. „Jsmo na stopě známého zločince, když...“

„Napadli jste moji snoubenku,“ řekl jsem, aniž bych ho poslouchal.

Nevyhrožoval jsem, ale podle Treadwayova výrazu jsem ani nemusel. Polkl, jak se marně snažil najít slova.

„Snoubenku?“ nechápal Chapman, který se stále nedokázal zvednout.

„Vždyť je to jenom nějaká horalská holka. Proč by...?“

Nedomluvil, protože jsem mu, aniž bych se příliš hýbal, podkopl ruce. Rozplácl se na podlaze jako opilá žába.

„Pane... mylorde... já protestuji,“ zopakoval Treadway. Zatím se mu dokonce podařilo nasadit si spadlou paruku. „Vaše... snoubenka pomáhala známému zločinci a...“

Zarazil se, protože si uvědomil, že ho neposlouchám. Otřel jsem Elizabeth slzy a jemně es dotkl jejího obvázaného kotníku.

„Bolí to moc, drahá?“

„Už je to lepší,“ pokusila se usmát.

Znovu jsme se otočil na staršího poručíka. „Je mi naprosto lhostejné, komu lady Elizabeth pomáhala či nepomáhala. Pokud jste chtěli dámu vyslechnout nebo z něčeho obvinít, mělo se tak stát v mé přítomnosti nebo přítomnosti jejího otce. Uctivě a ve vši slušnosti.“

Někdo se objevil na chodbě za dveřmi a Treadway se s nadějí otočil. Zklamaně však zjistil, že je to seržant McAutie a další dva moji vojáci. Velký horal podle troskek kolem a uplakané Elizabeth sedící v roztrženém kabátku na

posteli vytužil, co se mohlo odehrát. Nebezpečně se nahrbil a zapraskal klouby. Znal Elizabeth ještě jako malou holčičku, věděl jsem, že ji má rád téměř jako dceru.

„V pořádku, seržante,“ zastavil jsem ho, i když nerad. „Ale zůstaňte zde.“

McAutie zasalutoval a s rukama zkříženými na prsou se postavil mezi dveře.

„Musím znovu protestovat,“ zopakoval již po několikáté Treadway. „Na Donalda Stewarta i jeho synovce je vypsána odměna. Víme, že se skrývá v okolí, bráníte tady spravedlnosti. Měli jsme šanci ho dopadnout, první za několik měsíců. Bráníte tu průchodu královské spravedlnosti! Kdybychom mohli vyslechnout...“

Podářilo se mu konečně získat si moji pozornost. Postavil jsem se, ale stále držel Elizabeth za dlaň.

„Vy jste syn baroneta Charlese Treadwaye, že?“ zeptal jsem se. „Znám vašeho otce. Kdysi se zmínil, že jeho prostřední syn se příliš nevyvedl. Chtěl vás prý vydědit, ale nakonec se uvolil koupit vám hodnost poručíka. To bylo jistě před více než deseti lety a stále jste poručík. To není právě oslnivá kariéra, že?“

„Slyšela jsem, že angličtí vojáci jsou prý do Skotska posíláni za trest,“ zmínila se Elizabeth.

Nebyl jsem si jistý, jestli ví, co právě řekla. Sklonil jsem se a políbil ji na prsty.

„A někteří tak naleznou své štěstí, že drahá?“

Začervenala se, ale Harold Treadway doslova zrudnul. „Nenechám se urážet nějakou... horalskou...“ Včas se zarazil, ale úplně uklidnit se nedokázal. „Byl jsem uražen! Požaduji satisfakci!“

Jeho bratranec ho zatahal za rukáv. „Pojď raději pryč, Harolde.“

„Souboj?“ ušklíbl jsem se. „Po tom všem? Proč bych se měl obtěžovat s takovou nulou, jako jste vy, poručíku?“

Chapman se ho pokusil zastavit, ale Treadwaye opustila poslední kapka sebekontroly. „Protože jinak budu po celém Edinburghu vyprávět, co se tu dneska stalo. Jak se naše metody vaší malé skotské lady tolik líbily a že to nebylo rozhodně poprvé, kdy nějakému muži...“

„Davide!“

Má zařatá pěst ho zasáhla přímo doprostřed obličeje takovou silou, že kdyby mu McAutie neblokoval cestu, možná by prolétl chodbou a spadl ze schodů. Takto se od seržanta odrazil přímo do cesty mé levačce. McAutie, který se nijak nesnažil uhnout, ho znovu nasměroval proti mně.

„Proboha, zabijete ho!“ vyjekl Chapman vysokou fistulí.

„Davide, prosím.“

Tichá prosba mě zastavila těsně předtím, než jsem udeřil potřetí.

„Beth vám zachránila život. Doufám, že je vám to jasné,“ ucedil jsem, ale nebyl jsem si příliš jistý, jestli mi Treadway s rozbitým zakrváceným obličejem vůbec rozumí.

Zvolna se skácel na zem. Jeho bratranec se k němu sklonil, a protože ho nenapadlo nic lepšího, pokusil se ho zvednout. Při tom mu z kapsy kabátu vypadl dopis se zlomenou pečetí. Příliš by mne to nezajímalo, kdyby na něm nebylo jasně čitelné mé jméno. Chapman se ho pokusil skrýt, ale byl jsem rychlejší a přišlápl ho podrážkou.

„Dovolíte, poručíku? Zdá se, že máte něco, co je určeno pro mě.“

Worth Chapman zbledl a roztrásl se jako osika. I když list měl jeho bratranec, zjevně věděl, co je uvnitř.

„My nevěděli... ani jsme nevěděli, že je to vaše jméno...“ blekotal, zatímco jsem papír zvedl a rychle přelétl očima.

Pak jsem ho předal Elizabeth, aby se mohla také podívat.

„Davide... ty jsi... ty jsi požádal o pardon pro Thomase a Donalda Stewartovi? Prý je to na dobré cestě, ministerský předseda Pelham je vděčný za tvůj nápad... Proč?“ nechápala.

„Od Cullodenu je to už dlouho, už si vytrpěli dost,“ usmál jsem se na ni. „Princ Frederick byl populární, protože dal tolik peněz, aby byla Flora MacDonald propuštěna, i když to asi udělal, jen aby popudil svého bratra, vévodu z Cumberlandu. Jen jsem navrhl něco podobného, co by navíc nikoho nestálo ani penny. A přišlo mi pro všechny bezpečnější, když se ti dva konečně vrátí domů.“

„Bezpečnější?“ vydechla Elizabeth. „Ty jsi věděl...? Po celou tu dobu...?“

„O nic nešlo,“ pousmál jsem se. „Bylo to snadné, dva nevýznamní jakobité. Oni přeci nepropašovali prince Karla ze země, jako slečna MacDonald. Promluvíme si o tom v soukromí, drahá.“

Znovu jsem se obrátil na poručíka Chapmana, který se zatím marně snažil přivést svého staršího příbuzného k vědomí. Treadway dýchal, tudíž žil, to mi zatím stačilo.

„Nyní mi vysvětlete, jak se dopis určený do mých vlastních rukou, dostal k vašemu bratranci, poručíku. A rychle!“

„Nějaký chlap nám ho prodal v hospodě za pár drobných,“ Chapman odpověděl plačtivě.

„Jen tak?“ nevěřil jsem. „Proč právě vám?“

„Asi protože v něm bylo jméno Donalda Stewarta a jeho synovce,“ řekl poručík. „Už dlouho se je snažíme dopadnout. Není to tajemství.“

„Odměna vám nedá spát,“ usklíbl jsem se, ale klíčilo ve mně podezření. „Jak ten člověk vypadal?“

„Nevím, mylorde, opravdu ne,“ odpověděl Chapman rychle. „Počkal si na nás v temné uličce za hostincem, dával si pozor, aby mu nebylo vidět do tváře. Možná měl i šátek přes obličej. Tmavý kabát, černý třírohý klobouk... Víím jen, že byl mladý. Říkal, že hrozí, že Donald a Thomas Stewartové dostanou brzy milost a že bychom přišli o odměnu. Poradil nám, že nějaké děvče jim nosí jídlo. Neřekl nám, že je to vaše snoubenka, mylorde.“

„Jméno té hospody?“

„U krále Jiřího,“ vyhrkl Chapman.

Vzpomněl jsem si na Taskilla. Mlhavý popis pasoval na tisíce mužů, ale vsadil bych se, že to byl stejný člověk, který mu prodal rádobý kompromitující dopisy. Děsilo mě, že musel znát Elizabetiny zvyky i Stewartův dům.

„Chtěl jen pár drobných,“ pokračoval poručík horlivě. „Zlomek odměny, která je na Stewartovi vypsána.“

Protože mu vůbec nezáleželo na penězích, pomyslel jsem si. Někdo vynakládal značné úsilí, aby překazil mou svatbu s Elizabeth.

„Harolde! Konečně!“ zvolal Chapman, když jeho bratranec zamrkal a otevřel oči.

Treadway bolestivě zasténal a marně se pokusil si rukávem otřít krev z obličeje. Nějaký čas mu trvalo, než si vzpomněl, co se stalo. Zalpal po dechu, pohlédl na mě i na Elizabeth, ale zatím zůstal zticha.

„Zmizte!“ řekl jsem. „Ale počítejte s tím, že se ještě setkáme!“

Treadway se s námahou a s podstatnou pomocí od svého bratrance dokázal postavit na nohy.

„Budu si na vás stěžovat, pane!“ neodpustil si huhňavou poznámku. Samotná řeč pro něho musela být bolestivá, přesto mluvit nepřestal. „Porušujete zákon, když chráníte uprchlé zločince a bráníte jejich dopadení.“

Ještě nevěděl, že jsem u něj našel ukradené dopisy. Jinak měl však svým způsobem pravdu. Málókotrý velitel by ho trestal za znásilnění skotské dívky při výslechu, navíc dcery jakobity. Takové, kterou přistihl samotnou v lese. Zlé jazyky by tvrdily, že si to způsobila sama. Já však nehodlal hrát podle běžných pravidel.

„Generál poručík Humphrey Bland, guvernér Edinburského hradu, je můj dobrý známý,“ opáčil jsem. „Známe se od Fontenoy i od Cullodenu. Navštívím ho a předložím mu vlastní stížnost. Můžete začít balit, poručíku.“

Čeká vás Západní Indie.“

Generál Bland měl ke Skotsku a Skotům obdobně negativní vztah jako většina anglických důstojníků a také vyjádřil vážné pochyby o mém duševním zdraví, když jsem mu u sklenky sdělil svůj záměr oženit se s Elizabeth MacDermott. Současně jsem však věděl, že mě podpoří, už jen kvůli mému postavení a našim společným vzpomínkám z minulé války.

Treadway zbledl, to jsem rozeznal i přes krev v jeho obličeji. Dlouhá služba v Karibiku byla polovičním rozsudkem smrti a spolehlivým koncem kariéry. Jeho panika ještě vzrostla, když jsem jako by náhodou dvěma prsty pozvedl ukradený dopis. Mimoděk se plácl přes prázdnou kapsu. Bez pozdravu se otočil a očividně by se rád vytratil, ale McAutie mu v tom bránil.

„Pusťte je, seržante,“ řekl jsem s hranou blahosklonností. „A dohlédněte že i se svými muži opustí dům i statek.“

„Aye, pane.“

„Desátník Campbell,“ vzpomněla si Elizabeth. „Chtěl mi pomoci. Ti dva ho omráčili a uvěznil.“

„Je v cajku, mylady,“ ubezpečil ji McAutie. „Vosvobodili sme ho. Jenom ho bolí hlava, nic mu není.“

Treadway už na nic nečekal a s pomocí svého bratrance se belhal pryč. Ani se neotočil, nepozdravil, za chvíli jsem slyšel jeho kroky na schodech, jak s McAutiem v zádech rychle odcházeli pryč.

„Měla bys zůstat ležet, drahá,“ zastavil jsem Elizabeth, když se chtěla zvednout z lůžka.

„Ale... toto je ložnice paní Stewartové,“ namítla. „Nemám tu oblečení a tohle je... ráda bych se převlékla.“

Dotkla se roztrženého kabátku a živůtku ušpiněného od bláta.

„Kvůli tomu však nemusíš chodit,“ usmál jsem se.

Opatrně, abych se nedotkl jejího zraněného kotníku, jsem ji vzal do náruče. Vydechla překvapením, ale neprotestovala. Nakonec to nebylo poprvé.

„Pošlu do města pro led,“ navrhl jsem, když jsem ji pokládal do její postele. „Myslím, že to není vážné, ale chlad zažene bolest.“

„Díky,“ řekla a chvíli zůstala mlčky.

„Někdo si nepřeje naši svatbu. Někdo se ji snaží jakkoliv zabránit,“ konstatovala.

Došla ke stejnému závěru jako já.

„Ano, ale to se mu nepovede,“ odvětil jsem pevně, pak jsem o něco lehčím tónem dodal: „Ocenil bych však, kdyby se ten záhadný někdo od teď obešel bez tvé pomoci.“

~

Oba poručíci se svými muži překotně odjeli a služebné se tak mohly pustit do úklidu spouště, která po jejich návštěvě zůstala. Tedy spíše spouště, kterou jsem způsobil já. Nezdálo se však, že by mi to někdo dával za vinu. Treadway s Chapmanem tu při svém pronásledování Stewartových nebyli poprvé a nezanechali za sebou dobrý dojem.

Přesvědčil jsem Elizabeth, aby si před obědem odpočinula, paní Stewartová jí zatím pomohla se převléknout. Poslal jsem také jednoho vojáka do Edinburghu do některého hostince pro led. Elizabeth jsem jej slíbil, desátník Campbell si také zasloužil studený obklad na bouli na hlavě.

Chystal jsem se společně s McAutiem znovu vyslechnout uvězněného Algernona Taskilla, ale nejprve jsem zamířil do kuchyně. Chtěl jsem se ujistit, že se mladičká služka Fenella bezpečně vrátila. Poručík Chapman odjížděl na svém koni, o krádeži se neodvážil promluvit, proto jsem předpokládal, že ano. Paní Stewartová mě o tom také ujistila, ale cítil jsem se Fenelle zavázaný za její statečnost a včasné varování. Našel jsem děvče u kuchyňského stolu, jak krájí chléb k obědu.

„Fenello?“ oslovil jsem ji, abych ji nevydělil.

Plaše se na mě otočila. „Vaše lordstvo?“

„Rád bych ti poděkoval,“ řekl jsem. „Bylo velmi odvážné, co jsi udělala.“

Zjevně jsem ji zaskočil. Nevěděla, co říct, tak jen sklopila oči k podlaze a udělala neobratné pukrle. Abych ji dlouho neuváděl do rozpaků, vylovil jsem dvě zlaté guinee.

„Jako dík ode mne a od Elizabeth,“ řekl jsem.

„Dě... děkuji,“ odpověděla nejistě. „Říkali, že jste namlátil těm dvěma ... Angličanům. Je to dobře, mylord. Jsem ráda, že mylady neublížili, nikdy bych si to neodpustila.“

Pobaveně jsem se zasmál, i když mi její odpověď přišla podivná. Neměl jsem však čas o ní dlouze přemýšlet.

„Nech nás na chvíli, Fenello,“ ozval se za mnou vážný hlas paní Stewartové.

„Ale, paní, mám tu práci,“ namítla služka, zatímco si ode mne brala peníze.

„Dodělám to, běž si něco sníst,“ odbyla ji naše hostitelka.

Fenella přikývla a rychle odběhla. Tázavě jsem pohlédl na paní Stewartovou. Žena, která se od našeho příjezdu ke mně chovala se zdvořilým ale ledově chladným nepřátelským odstupem, náhle působila téměř stejně nejistá jako mladičká Fenella.

„Přála jste si se mnou mluvit?“ pobídl jsem ji.

„Elizabeth mi řekla, co jste udělal pro mého Toma a také pro Donalda,“ odpověděla zvolna. „Děkuji vám za to, mylorde. Do smrti vám za to budu vděčná.“

„Rádo se stalo,“ řekl jsem. „Dobře víte, že to bylo jen kvůli Elizabeth.“

„To je také dobrý důvod,“ odvětila vážně. „Víte, mylorde, její matku znám dlouho, Beth je pro mě jako vlastní neteř. Nechápala jsem to. Jak Margaret mohl dovolit, aby její dívka skončila s... s...“

„Se mnou?“ pousmál jsem se.

„Aye,“ přikývla. „Když jsem vás poprvé viděla... Angličan, který je dost starý, aby mohl být jejím otcem...“

„Zase tak starý snad ještě nejsem,“ odvětil jsem mírně dotčeně.

Možná snad někde na vesnici... Zavrtěl jsem hlavou.

Paní Stewartová se nenechala přerušit. „Ale vidím, že ji opravdu milujete. Jen málokterý muž by pro ženu udělal to, co vy.“

„Děkuji vám, madam,“ řekl jsem, protože mě nenapadlo nic lepšího. „Ať vaši příbuzní zůstanou na statku, někde, kde nebudou moc vidět. Než bude milost oficiální, venku jim stále hrozí nebezpečí. Vzkažte, prosím, svému synovi a švagrovi. Možná bude lepší, když se za nimi vypravíte osobně. Některý z mých mužů vás doprovodí, ale nedomnívám se, že by vás Treadway s Chapmanem ještě obtěžovali.“

Paní Stewartová během mé řeči souhlasně přikyvovala. „Udělám to, mylorde. Ještě jednou vám děkuji.“

„Je tu ještě jedna věc, o kterou bych vás rád požádal,“ dodal jsem.

Tázavě pozvedla obočí.

„Nepřeji si, abyste Elizabeth nechávala krájet petržel. Nebo dělat jiné kuchyňské práce.“

Šokovaně na mě pohlédla, musel jsem ji opravdu překvapit: „Necháte svoji snoubenku toulat se po lesích, odpustíte jí ty pomluvy, ale zakazujete jí práci v kuchyni?“

„Nic nezakazují,“ opáčil jsem dotčeně. „Jen nechci, abyste ji v tom podporovala. Vadí mi to. Bude z ní hraběnka z Wavesbury...“

„Chcete ji změnit, mylorde?“ zeptala se podezřívavě.

„Ne, naopak,“ zakroutil jsem hlavou. „Chci, aby zůstala přesně taková, jaká je.“

Poprvé jsem na jejích pevně sevřených rtech zahlédl náznak úsměvu. „Myslím, že Beth s vámi bude šťastná, ale jste zvláštní muž, mylorde.“

„Možná,“ přikývl jsem. „A možná mám jen rád její hebké ruce...“

~

Algernon Taskill na mě vrhl vystrašený pohled a marně se pokusil ztratit se v temném rohu. Strávil noc a den zavřený v nyní prázdném prasečím chlívků a některý z mých mužů mu barvitě převyprávěl, jak dopadli oba důstojníci, kteří napadli Elizabeth. Nejspíš mě měl za absolutního šílence. To mi výslech značně ulehčovalo.

McAutie postavil na zem stoličku, abych se mohl posadit. Vězni jsme stejný komfort neposkytli.

„Přisáhám na všechny svaté, že nic nevím, mylordě,“ vyhrkl Taskill, než jsem se vůbec stačil na cokoliv zeptat. „Jen mi ty dopisy prodali. Myslel jsem...“

„Myslel jste, že je to dobá investice,“ přerušil jsem ho ironicky. „Chci však vědět, kdo vám je prodal. To za vámi jen tak přišel neznámý člověk a nabídl vám je?“

„Ano, musíte mi věřit! Opravdu to tak bylo!“

Byl tak vyděšený, že bych mu byl ochoten věřit. Jen kdyby jeho vysvětlení neznělo tak neuvěřitelně.

„Snad protože jsem Angličan a ví se, že umím číst!“ vyhrkl, jako by ho napadlo něco spásného. „Pracoval jsem jako písař na radnici, než...“

„Nezáleží mi, proč vás propustili,“ znovu jsem ho přerušil. „Ten muž, co vás oslovil. Jak vypadal?“

„Nevím! Opravdu nevím!“ Už téměř plakal. „Středně vysoký, ani hubený, ani tlustý. Byla tma a nechtěl, abych ho viděl.“

Povzděchl jsem si. „Skot? Angličan? Nebo snad cizinec?“

Přízvuk není tak snadné skrýt v noční tmě, jako tvář.

„Angličan! Jistě Angličan!“ vyhrkl Taskill, šťastný, že mi může něco sdělit. „Mluvil sice tiše, ale jsem si jistý. Mluvil jako gentleman, žádný pobuda. Myslím, že byl mladý. Mladší než já.“

„Jméno toho hostince?“

„U krále Jiřího. Chodí tam hodně lidí z posádky. Hodně Angličanů,“ odpověděl spěšně.

Takže stejný podnik, o kterém mluvil poručík Chapman. Hospoda, kam by už podle jména sympatizanti krále Jakuba nikdy nevnikli. Mé podezření, že se jednalo o stejného člověka, který ukradl i dopis určený pro mě a poštal oba poručíky na Elizabeth, ještě zesílilo.

„Stále mi toho říkáte málo, pane Taskille,“ poznamenal jsem.

Vězeň se ještě více přikrčil, pak však náhle triumfálně zvedl tři prsty na levé ruce. „Chyběly mu prsty! Toho jsem si všiml! Když mi předával ty dopisy, všiml jsem si, že na levé ruce měl jen tři prsty. Chyběl mu malík a prsteník.“

Konečně nějaká stopa, pomyslel jsem si. Bohužel nic dalšího kloudného již výslech nepřinesl. Ale rozhodl jsem se, že hostinec U krále Jiřího musím co nejdřív také navštívit.

„Co se mnou teď bude, mylord?“ zastavil mě Taskill už na odchodu.

„Stále máte co vysvětlovat, pane Taskille,“ pokrčil jsem rameny už na odchodu. „Předám vás úřadům, nejspíše vás čeká soud.“

Možná chtěl ještě něco říct, ale než se k tomu odhodlal, už jsem byl venku z chléva.

~

Než jsem se sám vypravil do hospody U krále Jiřího, provedl jsem, jak se říká, průzkum bojem. To znamenalo, že jsem vyslal McAutieho s Campbellem a dvěma dalšími dostatečně chytrými vojáky, aby vypili pár korbělů a při tom se nenápadně poptali. Nečekal jsem, že by podle vágního popisu našli onoho mladého tříprstého Angličana, spíše mě zajímalo, jestli se na mě a na Elizabeth někdo nevyptával. A také jsem cítil, že desátník si zaslouží nějaký odpočinek.

Sám jsem se tu noc dobře nevyspal. Přemýšlel jsem o nedávných událostech, ale myšlenky se mi neustále stáčely k Elizabeth, která ležela tak blízko, jen pár kroků ode mne za jedinou tenkou zdí. A přeci tak daleko.

„Nic moc, pane,“ informoval mě seržant McAutie krátce po snění, kdy jsem ho našel, jak dohlíží na vojáky. „Zrovna sem za váma chtěl jít, ale nic moc sme nezjistili. Král Jiří se chvíli menoval Král Jakub. Minulej hostinskkej zdrhnul v šestačtyřicátym. Měl ste pravdu, ta putyka je voblíbená u vojáků. Normálně se tam s náma bavili, ne jako jinde. Ale spíš se ptali štamgasti nás. Klepy se strašně rychle šířej.“

„Treadway a Chapman?“ pochopil jsem.

„Aye, pane. Myslím, že teď už si k mylady nikdo nic nedovolí,“ řekl rozložitý horal, zatímco si nacípával dýmku.

„To jsem rád,“ ušklíbl jsem se, pak jsem se zahleděl přes pastvinu, která oddělovala dočasné příbytky mých mužů od hlavní budovy. „My o vlku...“

„Zatraceně pěkný vlče,“ zaslechl jsem ještě McAutieho ne právě tichý šepot, když jsem se vydal Elizabeth naproti.

Šla nízkou travu pomalu, ale kulhala jen nepatrně. Hůl, kterou jsem jí nabízel, odmítla. Zranění našťestí nebylo vážné, jen kdyby ji poručík Treadway nenutil jít celou cestu nazpět pěšky.

„Neměla bys ses namáhat chůzí,“ řekl jsem, když jsme se potkali někde v polovině louky.

„Již to téměř necítím,“ odpověděla. „Chtěla jsem se projít okolo

domu, když je tak krásný den. Pak jsem tě uviděla.“

Nabídl jsem jí rámě. „Jestli se na to cítíš, drahá...“

Včera jsem jí řekl to málo, co jsem zjistil od Taskilla, i kam posílám McAutieho a ostatní. Proto se mě nejprve zeptala, jestli něco zjistili. Převyprávěl jsem jí, co jsem se dozvěděl, ale Angličan s chybějícími dvěma prsty jí nikoho nepřipomněl.

„Cítíš se na další chůzi?“ zeptal jsem se, když jsme došli na cestu kolem pastviny.

„Nemusíš se bát, nebolí to. Ledový obklad pomohl,“ usmála se na mě, pak mírně škádlivě dodala: „Co mám jiného dělat? Prý jsi mi zakázal pomáhat v kuchyni.“

Málem jsem se rozkašlal. „Nezakázal... já jen...“

„Jen ti to nepřišlo vhodné pro anglickou hraběnkou,“ pomohla mi.

„Ano,“ připustil jsem neochotně. „Někdy si o tom v klidu promluvíme, ale řekněme, že nechci, aby sis ničila ruce. Ale jestli tě to baví...“

„Nijak zvlášť, jen jsem se nudila,“ připustila, pak již opět žertem dodala: „Ale co kdybych si našla nějakou jinou činnost nevhodnou pro mladou manželku někoho tak významného? Já nevím, něco více skandálního... Třeba kdybych se rozhodla naučit se střilet.“

Řekla tu jako tu nejabsurdnější věc na světě, ale mě zaujala. „To je výborný nápad, drahá.“

Pustil jsem ji, vytáhl pistoli, kterou jsem měl na opasku pod kabátem a pak ji pažbou napřed Elizabeth nabídl. Pohlédla na leštěné dřevo, jako by to bylo něco naprosto nevěřitelného, pak zvedla oči k těm mým. Zbraně se nedotkla.

„Ty to myslíš opravdu vážně, že?“ ujistila se.

„Jistě,“ přisvědčil jsem. „Ale jestli tě zbraně děsí... Jen tě varuji, že se kolem nich točí podstatná část mého života. Ale napadlo mne, že bylo dobré, kdybys měla možnost se bránit, kdyby... kdyby se snad, nedej bože, mělo opakovat něco takového, co včera. Pistoli nezáleží, kdo je silnější a kdo slabší.“

„Neděsí mne, jsem MacDermott,“ odušila lehce dotčeně. „Já jen... Jsem dcera jakobity. Horalka. Nesmíme mít zbraně.“

„Neboj, brzy budeš mojí hraběnkou. Když se tě někdo pokusí zatknout, prostě ho zastřel.“

Podezíravě na mě pohlédla, nejistá, jestli mluvím vážně. Spíše ze zdvořilosti se zasmála.

Zbraň jsem však nestáhl a ona ji konečně opatrně uchopila. Má pistole byla těžká, s dlouhou vrtanou hlavní. Měla dokonce mušku a hledí, byla to zbraň daleko přesnější než vojenské muškety. Rád jsem zasáhl, na co jsem

mířil, a v případě chyby jsem pak mohl vinit jen sám sebe. Byla to také zbraň zcela nevhodná pro jemnou dívčí ruku. Elizabeth si musela pomoci i druhou dlaní, aby dokázala zamířit.

Stáli jsme uprostřed cesty vedoucí mezi pastvinami, nebylo tu na co střílet. Ale vojáci nás zdálky zvědavě pozorovali, McAutie si dokonce clonil oči, aby proti slunci lépe viděl. Mávl jsem na něj druhou pistolí. Ohromný seržant možná vypadal, že stěží napočítá do pěti, ale ve skutečnosti mu to myslelo rychle. Zmizel v jedné kůlně, vzápětí se znovu objevil a na jednom lokti nesl dva pořádné špalky, druhou rukou několik dřev na topení. Pár vojáků, kteří neměli zrovna nic lepšího na práci, se zvolna vydali za ním.

„Mylady si snad přeje střílet?“ zavolal na nás.

„Postavte terče, seržante!“ zakřičel jsem nazpět.

McAutie přikývl, položil oba špalky a na každý postavil po jednom polínku. Pak ustoupil a gestem přikázal také zbylé šestici vojáků, aby se také držela stranou.

„Není to daleko?“ zeptala se Elizabeth.

Nejistě hleděla na pistolí ve svých rukou a na polena nějakých dvacet yardů daleko.

„Nelekni se, Beth,“ varoval jsem ji.

Rychle jsem natáhl kohoutek, krátce zamířil a stiskl spoušť. Polínko zasažené někam do spodní poloviny se efektně roztočilo, než dopadlo do trávy. Zamával jsem kloboukem, abych rozptýlil dým po spáleném prachu.

„Myslím, že tak akorát,“ odvětil jsem. „Zkus to, jestli chceš. Zkus zasáhnout ten špalek.“

Poslušně oběma rukama zvedla těžkou zbraň.

„Tak... mušku, hledí a cíl za sebe... nezavírej oko, máš přeci dvě... nevadí, že vidíš ostře jen cíl... Raději počkej.“

Viděl jsem, jak zatímco se snažila plnit mé pokyny, ruce se jí začínají třást. Počkal jsem, než sklonila zbraň. Poklekl jsem na jedno koleno a jemně se dotkl, kde jsem pod širokými sukněmi tušil její lýtka. Dal jsem si pozor, abych nezavadil o pohmožděný kotník, i proto jsem možná sáhl víc, než jsem měl v úmyslu.

„Davide!“ vydechla překvapeně, ale nikoliv pobouřeně.

„Tak. Dej nohy od sebe. Pravou dopředu a levou dozadu. Znovu zamíř.“

Když poslechla, opět jsem se postavil a jemně jí uchopil za ruce. Naše tváře se téměř dotýkaly.

„Davide! Dívají se na nás!“

„Kuš!“ odbyl jsem ji pobaveně. „Vidíš. Teď je to správně. Pomalu

stiskni spoušť. Ale pozor, cukne to.“

Zahřměl výstřel, špalek se otřásl, poleno na něm se rozhoupalo, naklonilo se na obě strany a pak zvolna spadlo do trávy. Elizabeth se se zpětným rázem vypořádala dobře, jen sebou trhla, ale stejně jsem ji raději přidržel. Lhal bych, kdybych tvrdil, že je to jen kvůli střelbě.

„Výborně!“ pochválil jsem ji.

Někdo z vojáků zatleskal.

„Zkusím to znovu,“ rozhodla se Elizabeth. „Tentokrát sama.“

„Jsi si jistá?“ zeptal jsem se neochotně. „Možná bych přeci jen...“

„Sama!“ trvala na svém a poťouchle se na mě usmála.

I když bych jí rád dál držel v náručí, měl jsem radost, že se baví. Nacvičenými úkony jsem nabil pistoli.

„Seržante!“ požádal jsem McAutieho, ten znovu postavil polínka na špalky.

Elizabeth mířila dlouho, možná až příliš. Když vystřelila, ruce se jí již třáslly. Kulka se jen lehce dotkla dřeva, polínko se pootočilo, ale zůstalo stát.

„Výborná rána,“ řekl jsem, i když ona si to podle zklamaného výrazu nemyslela.

Podal jsem jí druhou pistoli.

„Pokus se vystřelit dříve,“ poradil jsem. „Než se ti unaví ruce.“

Poslechla. Tentokrát kulka zasáhla špalek těsně pod horním okrajem, sklouzla po něm a polínko přeci jen srazila.

„Výborně. Máš talent,“ pochválil jsem ji. „Zasloužila by sis však lehčí zbraň. Pak dokážeš ustřelit křídla mouše v letu.“

Líbilo se mi, jak se červená.

Ještě párkrát jsem ji nechal vystřelit. I když jsem jí rád chválil, příliš jsem nepřeháněl. Měla dobré oko a odhad, s trochou cviku mohla ve střelbě snadno překonat lecjakého vojáka. Zvláště když střelba na cíl se u vojska vlastně ani netrénovala. Když jsme vystřelili většinu papírových nábojů, které jsem měl po kapsách, řekl jsem vděčnému publiku, aby se vrátilo na ubikaci. Když odnášel terče z louky, McAutie pochvalně kývl na Elizabeth,

„Půjdeme?“ nabídl jsem jí rámě. „Paní Stewartová nás bude čekat s obědem.“

„Davide... já..., mohu se na něco zeptat?“ řekla nesměle.

„Jistě,“ přisvědčil jsem. „Víš, že na cokoliv, drahá.“

Zastavil jsem a pohlédl jí do očí. Očekával jsem podle jejího váhání nějakou závažnou otázku, nějaké další odhalení, ale překvapila mě.

„Vyprávíš se do toho hostince – U krále Jiřího v Edinburghu, že? Mluvil o ní poručík Chapman a McAutie říkal, že také ten Taskill. Ráda bych

tě doprovodila.“

„Ovšem, proč ne?“ odpověděl jsem poněkud zaskočeně. „Ale máš k tomu nějaký důvod?“

„Někdo se nás snaží poškodit,“ řekla zamyšleně. „Třeba ho budu znát. Někdo z minulosti... Není to pravděpodobné, ale ani nemožné. Co myslíš?“

„Že ti nebudu bránit, ale nemyslím si, že by to bylo vhodné místo pro mladou dámu,“ odvětil jsem.

„Ptala jsem se. Paní Stewartová říkala, že to není špatný hostinec,“ pokračovala rezolutně. „Navštěvují jej i důstojníci posádky a majitelé pozemků z okolí. Prý, když se ještě jmenoval jinak, tam několikrát večerel dokonce sám princ Karel.“

„Ale jen sama..., bez garde...,“ nadhodil jsem.

Elizabeth se zasmála, zdálo se, že jsem ji dobře pobavil. „Myslíš na mou pověst? To je poněkud pozdě. Měl bys myslet spíš na tu svou. Poté, co jsme cestovali sami, bydlíme pod jednou střechou... Stejně si každý myslí, že jsem tvá milenka. Už málo záleží, jestli nás někdo uvidí spolu.“

I přes svůj věk a nezkušenost si uvědomovala, jakou moc nad ní mám. Kdybych ji nyní opustil, pro slušnou společnost by byla vlastně mrtvá. Pro anglickou i skotskou. Nelíbilo se mi to, čím dřív budeme svoji, tím lépe. A čím dříve dáme klepům za pravdu, také lépe, pomyslel jsem si už poněkud sobecky.

„Vezmeme se, i kdybych měl oddávajícího osobně dotáhnou k oltáři,“ prohlásil jsem. „Víš, že se nemusíš ničeho bát, Beth.“

„Vím,“ přikývla. „Právě proto bych ráda byla s tebou, drahý. Pomohla ti, jak jen budu moci.“

Na to se dalo říct jen málo. Tak jsem raději neříkal nic a vtiskl jí polibek.

~

„Panstvo si bude přát?“ Hostinský se úslužně uklonil a trpělivě čekal.

„Pohár vína,“ požádal jsem. „Nemusíte na něm šetřit.“

„A trochu vody, smím-li prosit,“ dodala Elizabeth.

Hostinský měl naučený nezúčastněně zdvořilý výraz, přesto se mu v tváři mihlo překvapení. Elizabeth možná její pobyt v Londýnské škole pro mladé dámy vstřípil spisovnou mluvu, ale skotské „r“ bylo v její řeči stále zřetelné pro každého, kdo uměl poslouchat. Což hostinský od Krále Jiřího jistě uměl. Jako doprovod vysokého anglického důstojníka čekal Angličanku. A když ne Angličanku, tak nějakou místní kurtizánu, která se za dámu jen vydávala. Jakmile promluvila, okamžitě poznal, že Elizabeth není ani jedno. Rychle se však vzpamatoval.

„Jak si dáma přeje,“ řekl s lehkou úklonou a odkráčel přinést nám pití.

U krále Jiřího nebyl špatný hostinec, dokonce bych řekl, že patřil k těm lepším ve městě. Napočítal jsem tu dalších šest důstojníků v červených uniformách. Tři z nich jsem znal od vidění a při příchodu mě pozdravili. Kapitán od baterie z Edinburského hradu jménem John Forbes nám dokonce gratuloval k zásnubám, k čemuž se poněkud váhavě připojili i jeho druhové. Nepochyboval jsem, že řeči o incidentu s poručíky Treadwayem a Chapmanem se již stačily mezi místní posádkou rozkřiknout. Nezdálo se, že by mi to však některý z důstojníků měl za zlé. Mě neznámý kapitán od dragounů s výrazným německým přízvukem dokonce galantně Elizabeth políbil ruku a přirovnal její oči k Habachtalským smaragdům. Pak se však důstojníci opět vrátili ke svému stolu s rozehranou partií faraa. Forbes se ze zdvořilosti zeptal, jestli se nechceme připojit, ale vlastně ani neočekával, že bych souhlasil.

V lokále byly dva páry ve středních letech na pozdním obědě nebo brzké večeři, podle oblečení zámožní obchodníci s úctyhodnými manželkami, které se k sobě nakláněly a klevetily jako školačky. Nepochyboval jsem, že o mně a o Elizabeth. Také další hosté působili zámožně anebo alespoň solidně. Pán v černém s brýlemi na očích zahleděný do anatomického manuskriptu. Viděl jsem písaře z radnice, kněze, chystajícího si kázání, nebo dva statkáře smlouvající o ceně chovného berana. Zkrátka tu nebyl nikdo na první pohled podezřelý. Také bych se vsadil, že tu není ani jeden současný nebo minulý přívrženec krále Jakuba a jeho jen před několika lety vyhnaného syna. Tedy až na mou snoubenku. Jak ji varovala paní Stewartová, hostinec měl nové jméno, nového majitele a nový vývěsní štít, který jasně dával celému světu najevo, kdo je tu vítán a kdo není.

Elizabeth však nepůsobila, že by ji to nějak vadilo a zvědavě se rozhlížela kolem. Kromě své cesty dostavnicem z Londýna měla dívka jejího věku a postavení jen málo příležitostí k návštěvě hostinců. I takto slušný byl pro ni něčím dobrodružným. Byl jsem rád, že jsem v lokále viděl jen dvě prostitutky, a i ty se tvářily málem jako urozené dámy, když se točily kolem hrajících důstojníků.

„Někoho tu snad znáš?“ zeptal jsem se.

„Prosím? V hospodě?“ ohradila se lehce dotčeně.

Usrkl jsem vína, které přede mne postavila mladá číšnice. I ona byla oblečená slušně, možná až cudně, jako by se chystala navštívit bohoslužbu.

„Chtěla jsi, abych tě vzal s sebou, že bys mohla někoho poznat, drahá,“ odpověděl jsem pobaveně.

Věděl jsem, že je to jen poloviční pravda a ona také. Užívala si výlet a já byl za to rád.

Ale pohoda neměla vydržet dlouho. Navrhl jsem Elizabeth, jestli přeči

jen nechce vyzkoušet místní víno a ona váhavě souhlasila. Na požádání před nás číšnice postavila další pohárek a ochotně jí nalila ze džbánku. Jenže když má snoubenka opatrně zvedala nápoj ke rtům, ze spodku dna spadl malý kousek papíru. Držel tam jen díky vlhkosti a nyní se uvolnil. Všimli jsme si ho oba současně, Elizabeth po něm natáhla ruku. Úsměv na rtech se jí hned vytratil.

„Podívej, Davide,“ posunula lístek, ne větší než opravdový list stromu, po stole ke mně.

Mohl jsem tak přečíst krátký vzkaz: „Dům hraběte z Wintonu. Za tři dny o půlnoci. Jen ty a ten tvůj. Přijď nebo se nikdy nevdáš.“

I v tak krátkém vzkazu se dalo vyčíst opovržení, možná až nenávisť.

„Co... co to znamená?“ zeptala se Elizabeth nejistě.

„Okamžik, drahá,“ požádal jsem ji, protože číšnice se právě s prázdným podnosem vracela kolem nás zpět pro další pití.

„Co to má znamenat?“ zastavil jsem jí.

Poděšeně pohlédla nejprve na lístek, pak vyčítavě na Elizabeth. Očividně o něm věděla a doufala, že já se o něm nedozvím.

„No? Bude to?“ pobídl jsem jí.

„Já... já...“ zakoktala se. „Nějakej kluk na ulici mi dal šilink – šilink! – abych to slečně dala. Prej je to vzkaz od někoho důležitýho.“

„Od koho?“ chtěl jsem vědět.

„To já nevím, Vaše milosti,“ odpověděla s prosebným výrazem. „Neptala sem se a on mi to neřek. Prosim, Vaše milosti... dyť ani neumím číst, nevím, co tam stojí.“

Znovu vrhla zlobný pohled na Elizabeth, jako by ji vinila ze svých potíží. Nejspíše si myslela, že je to nějaký milostný vzkaz, který se mi neměl dostat do ruky, a proto se zlobím.

Elizabeth mi chlácholivě položila dlaň na ruku. „Asi opravdu víc neví, drahý.“

Pokrčil jsem rameny. Jednu věc však číšnice vědět musela: „Kdy? Kdy jsi ten lístek dostala?“

Na okamžik se zamyslela. „Může to bejt tak hodinu nebo vo něco míň, Vaše milosti.“

„Už jsme tu seděli?“ zeptal jsem se.

„Aye,“ přikývlo děvče. „Aye, museli ste zrovna přijít. Mluvili ste zrovna s těma gentlemanama vod armády.“

„Díky,“ přikývl jsem.

Chtěl jsem jí dát penci, ale když usoudila, že jí propouštím, zmizela, než jsem stačil minci najít.

„Myslela si, že je to od nějakého tvého ctitele, Beth,“ řekl jsem, když číšnice odběhla.

„A možná má pravdu,“ pohotově mi vrátila vtip.

Pak se zarazila, jako by znejistila, jestli si snad přeci jen nedovolila moc. Musel jsem se mimoděk usmát, což jí snad uklidnilo.

„Neznám hraběte z Wintonu,“ změnila raději téma.

„A už jej ani nepoznáš,“ odpověděl jsem. „Byl to jakobita, bojoval, tuším, v patnáctém za Jakuba Stuarta u Prestonu. Byl odsouzen k smrti, ale uprchl za ním do Říma. Není to dávno co umřel. Myslím, že v devětačtyřicátém. Neměl žádné mužské dědice, z jeho domu v Edinburghu zůstala jen opuštěná ruina.“

„Kouzelné místo na schůzku,“ poznamenala. „Zvláště když ten někdo trvá jen na nás dvou.“

„Máme tři dny na to si to rozmyslet a připravit se,“ odpověděl jsem.

„Překvapuje mě, že nám náš neznámý nechává tolik času.“

Elizabeth si povzddechla. „Možná bychom se měli raději vrátit.“

„Nevím, možná bychom měli ještě chvíli počkat. Teď by to nebylo pohodlné, drahá.“

Pokynul jsem k oknu. Vrtkavé skotské počasí se měnilo rychle. Během půl hodiny se stačilo zatáhnout a nyní střechy a ulice bičovaly provazce intenzivního lijáku. Očekával jsem však, že jarní přeháňka skončí stejně rychle jako začala. Elizabeth přikývla a lehce usrkla, ze svého pohárku.

Znovu vzala mezi prsty lístek se vzkazem, možná ještě chtěla něco dodat, ale než stačila promluvit, dveře do lokálu se prudce rozlétly dokořán. Dovnitř vpadli dva muži a žena, všichni se spěchali ukrýt před deštěm. Všichni tři byli také už promáčení. Starší muž byl při těle, měl kvalitní tmavě hnědý brokátový kabátec, bílou paruku pod třírohým kloboukem a bílé punčochy. Vypadal jako nějaký venkovský zeman nebo snad úspěšný obchodník a podle oblečení jistě nepřišel na koni. Mladší štíhlejší muž zhruba mého věku byl oblečený podobně, hnědovlasá dívka stará asi jako Elizabeth měla pod zmáčeným pláštěm bílé cestovní šaty. Zdálo se mi, že mezi nimi vidím jistou rodinnou podobu, asi otec se synem a dcerou. Ujal se jich hostinský osobně a úslužně je posadil k volnému stolu. Což byl stůl těsně vedle toho našeho.

V tu chvíli mě přestali zajímat, stejně jako většinu dalších hostů, a pohledem jsem se zeptal Elizabeth, co se mi chystala říct. Znovu však byla vyrušena našimi sousedy.

Starší muž udeřil pěstí do stolu a zakřičel na svou dceru, až to slyšel celý lokál: „Na co máš, zatraceně, hlavu? Někdy si myslím, že mě tvoje matka musela podvést, někdo tak hloupý nemůže být můj! *Gorach pios de cac!*“

Podle řeči to byl Skot z Nížiny, nejspíš odněkud znedaleka. Neuměl jsem gaelsky, ale od Alastaira jsem pár frází pochytil. Vesměs těch ne právě slušných. I podle toho, jak se Elizabeth začervenala, jsem pochopil, že jsem porozuměl dobře. Dívka, která byla cílem celého toho výlevu, se jen přihrčila, nepokoušela se o obranu.

Nemusel jsem ani vstávat, stačilo se na židli jen otočit, abych mohl křiklouna oslovit: „Prosím, pane, abyste se ztišil. Je přítomna dáma.“

Zůstal na mě překvapeně zírat, nebyl zvyklý, že by ho někdo přerušoval: „Jaká dáma, zatraceně? Starejte se o své, pane!“

Očividně mě nepochopil, myslel si, že míním jeho dceru. Jeho syn ho varovně zatahal za rukáv, on stačil zhodnotit můj zevnějšek a nebyl zaslepený vztekem. Ale dosáhl jen toho, že svého otce ještě více vyprovokoval.

„Budu se svým dítětem mluvit tak, jak uznám za vhodné!“ pokračoval hlasitě. „Jenom já, zatraceně!“

„Mluvte, ale ve slušné společnosti prosím, abyste se ztišil a lépe volil slova,“ odvětil jsem klidně.

Mužův obličej pod zmáčenou parukou zbrunátněl. „Víte, kdo já jsem, pane? Sir Augustus Fitzgerald!“

Říkal to, jako by to pro mě mělo něco znamenat, ale nemohl jsem si vzpomenout na nikoho toho jména. Ale nebyli jsme v Edinburghu zase tak dlouho, abych poznal každého z místní honorace. Fitzgeraldův syn se také postavil, uchopil otce naléhavě za paži a něco mu šeptal do ucha. Buď o mně už slyšel a nyní mě poznal, nebo se alespoň snažil otci zabránit, aby udělal osudovou chybu, kterou by bylo napadení králova důstojníka. Asi se mu to alespoň zčásti podařilo, protože sir Augustus hlasitě zafuněl a beze slova se posadil. Neomluvil se, ale dále ke své dceři mluvil již jen tak, aby to slyšela jen ona. Podle jejího výrazu to nebylo nic pěkného.

Elizabeth z nich nespouštěla zrak, ve tváři nesouhlasný výraz. Zdálo se mi, že nerudný sir Augustus není právě rád, že ho probodává pohledem sotva dospělá dívka. Kdybych neseděl vedle ní, nejspíše by se už dávno ohradil.

„Možná je už čas, Davide. Co myslíš?“ obrátila se na mě.

Elizabeth měla pravdu. Venku zatím přestalo pršet stejně rychle, jako začalo, a nebylo pravděpodobné, že bychom u krále Jiřího ještě něco zjistili. Náš neznámý protivník zjevně věděl, že tu jsme a jen těžko se nějak prozradí. To však neznamenal, že bych hostinec hodlal pustit z očí, na to se kolem něho dělo až příliš podezřelého. Jen ho nechám sledovat nenápadněji. McAutieho si oblíbili místní malí žebráci, protože dobrácký horal měl pro děti bez domova vždy nějaké zbytky jídla. Už bude vědět, kdo za pár drobných Krále Jiřího bude hlídat a při tom zůstane neviditelný.

Zaplatil jsem číšnici, nechal jí nemalé spropitné a pak nabídl Elizabeth rámě. Fitzgerald a jeho rodina měli však ve stejnou chvíli stejný nápad. Začali vstávat a také se chystal k odchodu. Dívka, kterou jsem považoval za jeho dceru, ho chvatně následovala. Až příliš chvatně. Jak se snažila udržet s otcem krok, klopýtla. Byla by snad upadla, kdyby jí Elizabeth nestála v cestě a ona jí tak náhodou skončila v náručí. Ozval se trhavý zvuk, jak si přišlápla lem sukně, kousek jemné látky uvízl pod střevícem.

„Ty nemotorná náno!“ Sir Augustus se znovu rozkřičel na celý lokál.

Zvedl dlaň, aby svoji dceru udeřil, ale protože ji Elizabeth držela, nebyl jsem jistý, kterou z dívek by ve skutečnosti facka zasáhla. Bylo to nakonec jedno, protože jsem mu pevně sevřel zápěstí dřív ještě, než stačil udeřit.

„Tak dost!“ zastavil jsem ho.

Možná byl dost silný, aby dokázal udeřit bezbrannou dívku, ale rychle zjistil, že z mého sevření se tak snadno nedostane.

„Zatraceně! Co si to dovolujete, pane?“ osopil se na mě.

Přinutil jsem ho připažit, ale stále ho držel.

„Ohrožujete moji snoubenku, pane, a to nedovolím,“ oznámil jsem mu chladně.

„Snoubenku? Tohle je vaše snoubenka? Tahle horalka? Alespoň ze mě nedělejte blázna, pane!“ odsekl vztekle.

Lokál okamžitě ztichl, zvláště šestice důstojníků mě pozorovala s očekáváním. Věděli, jak dopadli Treadway s Chapmanem, teď napjatě čekali, co udělám. I Fitzgerald si uvědomil hrobové ticho a pochopil, že se nechal unést.

„Jsem hrabě Wavesbury a vy se nyní omluvíte budoucí hraběnce z Wavesbury, pane!“ prohlásil jsem. „Nebo očekávejte mého sekundanta.“

„U všech svatých, otče, poslechni!“ zašeptal Fitzgerald mladší.

Elizabeth zatím pomohla jeho sestře nabýt ztracenou rovnováhu. Rty měla pevně sevřené, když podávala uplakané dívce kapesník. Na okamžik jsem se lekl, že ji rozzlobila má prudká reakce, ale planoucí zrak obrátila na sira Augusta.

„Jste hrubý muž, pane! Je mi líto vašich dětí!“

Bylo vidět, že by ráda řekla více, jednoduše jí ale v tu chvíli nenapadla žádná vhodnější nadávka. Nebo se nechtěla snížit na Fitzgeraldovu úroveň. Sir Augustus hodlal nejprve odseknout něco hrubého, ale jen zkrivil obličej, jak se snažil ovládnout.

„Já... omlouvám se, madam, ... mylordě,“ dokázal ze sebe konečně vysoukat.

„Mylady,“ opravil jsem ho.

„Ale ona... au... omlouvám se vám, mylady. Byla to chyba.“ Když jsem ho stále nepouštěl, znovu se otočil na mne. „Omlouvám se i vám, mylorde. Nyní, kdybyste mě omluvil...“

Hned jak jsem uvolnil sevření, rychle poodstoupil a třel si bolavé zápěstí. Jestli chtěl ještě něco dodat, našťěstí pro všechny se ovládl.

„Iono! Vzpamatuj se! Půjdeme.“

Otočil se, a aniž by se ohlédl, vypochoďoval ven z lokálu. Jeho syn ho s povzdechem následoval, Iona klopýtala jako poslední. Měl jsem strach, jestli jsem jí vlastně nepřitížil, ale jen těžko jsem mohl udělat víc. Mohlo se mi to nelíbit, ale jen těžko jsem mohl mluvit otci do jednání s dcerou. Právo bylo na jeho straně.

„Beth?“ nabídl jsem své snoubence rámě a společně jsme také opustili ztichlou hospodu.

Byl jsem si moc dobře vědom, že v tu chvíli se na nás upírají pohledy každého hosta.

Cestou k našemu kočáru jsme ještě stačili zahlédnout Fitzgeraldovi, jak nasedají do čekající bryčky. Částečně otevřený vůz byl zřejmě důvodem, proč byli nuceni hledat nějaký úkryt před lijákem. Netrval jsem na protokolu, když to bylo zbytečné, proto nyní seržant McAutie s desátníkem Campbellem vystoupili z kabiny kočáru, kde přečkali déšť.

„Ke Stewartům,“ řekl jsem Campbellovi, zatímco oba usedali na kozlík.

Podržel jsem Elizabeth dvířka a jako první ji nechal nastoupit.

„Já... omlouvám se, drahá,“ řekl jsem opatrně.

„Prosím? Nerozumím. Co se stalo?“ nechápala.

„Po tom všem mě musíš mít za hrubiána,“ odpověděl jsem.

Campbell zatím práskl opratěmi a koně, radostně, že se mohou po dešti protáhnout, se dali do pohybu. Elizabeth se zvonivě zasmála.

„Byl jsi úžasný! Jen je mi líto toho děvčete.“

Pak mě políbila na tvář a svět byl pro tuto chvíli v pořádku. Náš nepřítel byl na čas zapomenut.

~

Opustili jsme Edinburgh. Věděl jsem, že cesta není daleká, ale i tak se pro mě stávala stěží snesitelnou, když jsem neustále cítil Elizabethin dech na své tváři. Cestu do města jsem absolvoval v sedle, po dlouhé době jsme tak byli spolu opravdu sami.

Otevřel jsem okénko na kozlík a zavolal na oba vojáky: „Nemohli byste jet rychleji?“

„Je mi líto, pane,“ odpověděl Campbell, „cesta je rozmoklá a...“
Náhle se celý kočár otřásl, McAutie zaklel, jak mále spadl.
„*Mo Chreach*, Jocku! Chceš nás všechny zabít?“
„Vo... vmlouvám se, pane,“ zakoktal se desátník, když přitáhl koním otěže. „Přehlíd sem v blátě náhou větev. Rači bych se měl kouknout na kola.“

Připouštěl jsem si, že kdybych ho nevyrušil, nejspíš by se nic nestalo.
„V pořádku, udělejte to,“ souhlasil jsem a zavřel okénko.
Pak jsem položil ruku na kliku u dvířek.
„Nechceš raději počkat uvnitř?“ zeptala se Elizabeth nevinně. „Na cestě je bláto, ušpiníš se.“

Ztuhl jsem s dlaní na dveří a přemýšlel, co odpovědět.
„Omlouvám se, drahá. Rád bych se nadýchal čerstvého vzduchu.“
„Je to kvůli mně?“ nepřestávala se usmívat a přisunula se ke mně blíže. „Sme tu sami a na oknech jsou záclony.“

Hlasy obou vojáků kontrolujících kola byly zvenku sotva slyšet.
„Bože, Beth!“ dokázal jsem ze sebe dostat. „Ty nevíš, co říkáš. Vůbec bychom neměli cestovat takhle sami.“

Občas jsem zapolímal, jak nezkušenou dívku vedle sebe mám.
„Myslíš na ten rozhovor s mým otcem, než jsme odjeli z Aberfoyle?“ zeptala se se zájmem. „Tenkrát ve sklepe...“

Vzklíčilo ve mně strašlivé podezření. Bylo to poslední večer, před naší cestou do Edinburghu. Seděli jsme tenkrát s lordem MacDermottem v jeho sklepe a můj budoucí tchán byl nebývale otevřený. Možná za to mohlo množství alkoholu, které předtím vypil. Tedy ne, že by mi díky němu začal důvěřovat, ba naopak.

V nestřežený okamžik se ke mně naklonil a já ucítil na hrdle ostří dýky, kterou by kvůli zákonům proti horalům vlastně ani neměl vlastnit.

„Dov... dovolím vám vzít si moji holčičku, vy zatracený *sassenachu*,“ dýchl mi do obličeje dech čpící po whisky. „Ale... ale je panna, a tou zůstane až do svatby! Je vám to jasné! Nebo vám tímhle nožem vlastníma rukama uříznu koule a usmažím si je...“

„Co to bylo?“ pokusil jsem se marně změnit téma.

„Vím já? Asi myš,“ odsekl. „Chci vaše slovo! Jinak...!“

Opatrně jsem si odsedl a chytil ho za ruku. Chtěl svá slova demonstrovat a šermoval ostrým nožem až nebezpečně blízko. Nerad bych, aby náhodou svoji hrozbu splnil.

„Dost, MacDermotte,“ řekl jsem. „Víte, že bych Elizabeth nikdy neublížil.“

Zafuněl, jak se mě snažil přetlačit. To nebylo, co chtěl slyšet.

„Kdybych chtěl dostat Beth jen do postele,“ pokračoval jsem, „měl jsem spoustu příležitostí. První ještě, než jsme přijeli do vašeho domu. Musíte nám oběma věřit!“

Nejprve zbrunátněl, ale pak se zdálo, že přemýšlí, jak se jeho alkoholem zpomalený mozek snažil přebrat, co jsem mu právě řekl. Přeci jen se zdálo, že se uklidnil. Pustil jsem ho a on nám oběma znovu nalil.

„*Slàinte mhath!*“

S bouchnutím se naše poháry srazili, oba jsme do sebe naráz obrátili jejich obsah.

„Aspoň, že pít umíte jako horal,“ ocenil můj budoucí tchán.

Neodpověděl jsem, hrdlo mě pálilo jako samo peklo, musel jsem se přemáhat, abych se nerozkašlal. Znovu jsem zaslechl zaškrábání. Myš to musela být tedy pořádná, možná dokonce krysa.

Rychle jsem se vrátil do přítomnosti.

„Tehdy ve sklepe!“ vydechl jsem překvapeně. „To nebyla myš!“

„Ne, nebyla,“ znovu se pobaveně usmála Elizabeth. „Je to dům, kde jsem se narodila, znám ho jako své boty. Slyšela jsem každé vaše slovo. I to, že jsi mému otci nic neslíbil!“

Když se ke mně naklonila a políbila mě, polibek jsem jí oplatil, ale to bylo vše. S vypětím vůle jsem udržel dlaně na sedačce, daleko od knoflíků jejího kabátku a záhybů cestovní sukně. Sváděla mě, ale vlastně pořádně nevěděla jak na to. Čímž mi mimoděk opět připomněla, jak mladá a nevinná oproti mně vlastně je. Znovu jsem ji políbil, ale pak jsem jí od sebe jemně odstrčil.

„Dost, Beth,“ řekl jsem tiše. „Budeme mít celý život.“

„Proč?“ odvětila šeptem. „Stejně si všichni myslí...“

„Ne, Beth!“ řekl jsem už rázněji. „Poprvé to nebude v kočáře uprostřed blátivé cesty s vojáky hned za oknem.“

Přeci jen se odtáhla, pokusila se o úsměv, ale zklamání v její klasické tváři bylo očividné. Ale také stud.

„Davide, musíš mě teď mít, za nějakou...“

Přerušil jsem ji dalším polibkem. „Huš, drahá.“

Vyrušilo nás nesmělé odkašlání. Chtěla se ode mě odtáhnout, ale zase tak rychle jsem jí to nedovolil.

„Neumíte klepat, desátníku?“

„Ehm, to sem já, pane. Seržant McAutie,“ odpověděl horal.

„A chtěl byste jím zůstat?“ zeptal jsem se ironicky.

„Vomlouvám se, pane,“ řekl McAutie, ale nijak kajicně. „Kolo málem

upadlo, Jock by si zasloužil pár ran bičem.“

„Opravili jste to?“ chtěl jsem vědět.

„Skoro,“ přisvědčil seržant. „Ale potřebujeme vodlehčit vůz. Kdybyste byl tak laskavej a šel ven. Kdybyste nám pomoh, byli bysme za chvíli hotoví a mohli bysme zase jet.“

McAutie věděl, co si ke mně může dovolit. Když jeho návrhy dávaly smysl, nikdy bych ho netrestal za neúctu k jeho plukovníkovi.

„Počkej uvnitř, Beth,“ řekl jsem a vystoupil ven.

Když se mé holínky zabořily do bláta, něco mě náhle napadlo. Podezřívavě jsem zadíval McAutiemu do jeho malých zdánlivě bezelstných oček v širokém obličejí.

„Vám nejde jen o mou pomoc, že seržante? Co vám chtěl lord MacDermott před naším odjezdem?“

Nebyl jsem hlupák. McAutie možná byl pro mého tchána usvědčený zloděj dobytka, ale také ho znal dlouho a velký horal zase jeho. Elizabeth pak vlastně od narození.

„Vo tom bych rači nemluvil, pane,“ řekl a zrak upíral kamsi do dálky.

Neubráníl jsem se zasmání. „Tak se dejme raději do práce, než znovu začne pršet.“

~

„Muireall říkala, co všechno jste pro nás udělal. Děkuji vám, mylorde. Za sebe i za Thomase. Prý je to vaše zásluha, že dostaneme milost.“

Bylo zjevné, že prošedivělému jakobitovi Donaldu Stewartovi slova díky nejdou právě od srdce, i když je říkal již podruhé. Nedíval se mi do očí, během našeho rozhovoru neustále zíral na můj červený kabátec přehozený přes židli. Bylo krátce po snídani, když mně strýc a synovec Stewartovi vyhledali. Mladý Thomas Stewart se mi jen uklonil, zašeptal nějakou sotva rozeznatelnou děkovnou frází a odspěchal za svou matkou. Jeho strýc však očividně cítil potřebu si se mnou promluvit.

„Rádo se stalo,“ odpověděl jsem. „Je to to nejmenší, co jsem mohl pro vaši švagrovou udělat poté, co nás přijala do svého domu. Syn by měl být se svou matkou.“

„Aye,“ bylo jediné, co Stewart řekl.

„Ale milost ještě není oficiální,“ varoval jsem ho. „Než se tak stane, bylo by dobré, kdybyste prozatím příliš nechodili ven. Někdo by se mohl pokusit na poslední chvíli získat za vás odměnu. Například poručíci Treadway s Chapmanem.“

Donald si opovržlivě odfrkl. „Ti dva nás nedostali do dnes, teď už se jim to nepovede.“

„Měl byste také poděkovat lady Elizabeth MacDermott. Velmi kvůli vám riskovala,“ zchladil jsem poněkud jeho sebedůvěru.

„Aye, to uděláme. Je mi líto, že se kvůli nám dostala do nebezpečí,“ přisvědčil poněkud neochotně.

„Stalo se...“ odušil jsem.

„Strýčku Donalde! Jsem ráda, že jsi v pořádku!“

Elizabeth téměř vtančila do Stewartovi pracovny, kterou jsem si mimoděk přivlastnil. MacDermottovi a Stewartovi nebyli nijak příbuzní, ale pochopil jsem, že obě rodiny se přátelili, i když lord Duncan MacDermott ve složitě hierarchii skotských klanů zaujímal vyšší postavení. Donald Stewart však stejně jako jeho švagrová znali Elizabeth, když byla dítě a ona si ho pamatovala. Možná také proto se mu bez zaváhání a bez ohledu na vlastní riziko rozhodla pomoci.

Zdálo se mi, že ji Stewart chtěl nejprve obejmout, ale vzhledem k mé přítomnosti si to nakonec rozmyslel. A možná ho odradil i McAutie, který ji doprovázel.

„Jestli neruším, pane, kočár je připraven,“ oznámil mi velký horal.

„Jistě, seržante. Děkuji, myslím, že jsme skončili,“ přisvědčil jsem.

„Omlouvám se, pane Stewarte,“ řekl jsem, „ale máme nějaké řízení v Edinburghu. Týká se naší svatby, jistě to chápete.“

Stewart sklouzl pohledem z Elizabeth na mě.

„Aye, vaše svatba...“ přisvědčil neurčitě a rozhodně ne souhlasně.

Mluvil jsem pravdu jen částečně, ale cesta do Edinburghu nás opravdu čekala, i když důvodů k ní bylo více. Napadlo mě, jestli bych ho neměl požádat, aby nás doprovodil. Byl jsem přesvědčený, že on do komplotu na zmaření mého sňatku s Elizabeth zapletený není. Přesto, že ho nejspíše neschvaloval, on byl stále ještě psanec a jen těžko by mohl něco takového zosnovat. Také by jistě postupoval jinak, příměji. Přemýšlel jsem o tom i z jiného důvodu – abych nemusel cestovat se svou snoubenkou v kočáře sám. Pak jsem se ale rozhodl, že ho nepožádám. Už dávno jsem přeci nebyl nějaký kadet, který právě opustil školu. Dokázal jsem se přeci ovládnout. A ani na okamžik jsem neuvažoval, že bych nechal doma Elizabeth, zasloužila si být u rozhodnutí, která se jí týkala.

Vstal jsem, natáhl se pro meč opřený o zeď a oblékl si kabát.

„Zatím na shledanou, pane Stewarte,“ řekl jsem. „Prosím, vyhovte mé žádosti. Je na vás odměna za živého nebo mrtvého. Myslím, že tentokrát by se vaši nepřátelé příliš nerozmýšleli.“

„Děkuji, mylorde,“ odpověděl Stewart, pak zamýšleně dodal: „Víte, že si vás pamatují? Od Cullodenu.“

V mysli se mi vybavil dým, hluk a křik útočících horalů. A křik horalů, kteří umírali po tuctech. Nechtěl jsem přiznat, že já si na něho nevzpomínám. Takových jako on tam toho dne byly stovky, mnoho z nich nemělo jeho štěstí. A někteří zemřeli mojí vlastní rukou.

„Je to už dávno,“ odpověděl jsem neurčitě.

~

Návštěva primátora George Drummonda proběhla tentokrát velmi rychle a on se omezil jen na věcné připomínky, které jsme rychle vyřešili k naší spokojenosti. Podezíral jsem ho, že za to mohla hlavně Elizabetina přítomnost, o to více jsem byl rád, že se mě rozhodla doprovodit.

Seržant McAutie nás opustil již po cestě. Dal jsem mu za úkol prozkoumat opuštěný napůl rozpadlý dům hraběte z Wintonu na severovýchodním okraji Edinburghu. Ještě jsem se nerozhodl, jak naložím se vzkazem, který Elizabeth dostala v hostinci U krále Jiřího, ale menší obhlídka nemohla být na škodu.

„Jsem rád, že vše je na dobré cestě, Drummonde,“ řekl jsem už na odchodu. „Kdyby vyvstala jakákoliv další překážka, ihned mě, prosím, pošlete zprávu.“

„Ovšem, mylorde. Ovšem,“ přitakal primátor, když jsme opouštěli jeho pracovnu. „Bylo mi ctí, mylady.“

Dal velmi podivný tón na oslovení „Mylady“ řekl podivným tónem, nejspíš oslovení použil jen proto, aby mě neurazil, ale věděl jsem, že je to čestný muž a mé peníze využije dobře. Vyjádřil své námitky k mé svatbě, ale když jsem je odmítl, nevěřil jsem, že by se pokoušel kout pikle za mými zády, a to i přes jeho odpor k jakobitům. To by mu nebylo podobné.

Elizabeth si nechala naznačit polibek ruky, udělala pukrle a společně jsme opustili radnici.

„Na oběd je ještě brzy,“ poznamenala, když jsem jí nabídl rámě. „Paní Stewartová nás nebude čekat.“

„Co bys řekla na krátkou procházku, drahá,“ navrhl jsem. „Chtěl bych navštívit jedno místo. Není to daleko.“

„Ovšem, ráda,“ přisvědčila s úsměvem a možná také trochu zvědavě.

Zavolał jsem na desátníka Campbella, aby na nás počkal s kočárem a pak jsme se vydali po Královské míli do kopce směrem k Edinburskému hradu. Nepřeháněl jsem, opravdu jsme nemuseli jít daleko, když jsme vstoupili do malého krámků bez vývěšního štítu.

„Jak romantické,“ řekla Elizabeth pobaveně. „Věřím, že každá nevěsta by před svatbou měla navštívit puškařství.“

„Ty nejsi každá nevěsta,“ odvětil jsem zcela upřímně. „Nemusíš mít

strach, na šaty také dojde. Ale přišlo mi praktičtější pozvat švadlenu přímo ke Stewartům.“

Než mi stačila odpovědět, všiml si mě mistr. Malý prosedivělý mužík, který se téměř ztrácel mezi vystavenými mušketami, puškami a pistolemi, mi nebyl neznámý.

„Hrabě Wavesbury? Jaká čest, že jste se rozhodl navštívit moji skromnou dílnu. Čím vám mohu být prospěšný?“

„Drahá, představuji ti mistra Malcolma Rosse, podle mnohých nejlepšího puškaře v Edinburghu i celém okolí. Pane Rossi, představuji vám lady Elizabeth MacDermott, moji nastávající.“

Ross se uctivě uklonil, ale neunikl mi podezřívavý pohled, který na mou snoubenku vrhl.

„Přijměte mé blahopřání, mylorde,“ řekl zdvořile.

„Děkuji. Rád bych koupil pistoli,“ pokračoval jsem bez dlouhých okolků.

„Jistě, jen se porozhlédněte kolem,“ mávl rukou nad vystavenými zbraněmi. „Něco jistě najdeme, znám dobře vaše požadavky, i co by vám dobře sedlo do ruky.“

„Není pro mou ruku, mistře Rossi,“ odvětil jsem pobaveně.

Uchopil jsem Elizabeth za pravou dlaň a jemně ji zvedl.

„Vy myslíte...?“ zarazil se Ross. „Nerad bych vás urazil, mylorde, ale někdo jako vaše snoubenka by vůbec neměl mít zbraň. Je to proti zákonu.“

Věděl jsem, že Malcolm Ross stál vždy na straně Hannoverských králů a během povstání musel krátce opustit město. Jen díky tomu a díky podpoře některých svých vlivných klientů stále mohl provozovat puškařství.

Cítil jsem, jak se Elizabeth napjala. „Možná bychom raději měli jít pryč, Davide.“

„To bude dobré, drahá,“ ubezpečil jsem ji a znovu se obrátil na puškaře. „Nemusíte mít strach, mistře Rossi. Řekneme, že zbraň je pro mě.“

„Jak je ctěné přání, mylorde,“ pokrčil Ross hubenými rameny. „Dovolíte, ehm... mylady.“

Elizabeth zaváhala, ale pak dovolila, aby ji uchopil za dlaň.

„Aye, myslím, že něco najdeme... pro vás, mylorde,“ přisvědčil.

Otevřel jednu z mnoha zásuvek ve svém obchodě, aby se objevilo několik malých kapesních pistolí, takovým, jakým se běžně říkalo pistole královny Anny. Okamžitě jsem pochopil, že jsou to díla přímo mistra Rosse, a nikoliv některého z jeho učňů. Takové, které běžně neukazoval ve vitrině. Dobře věděl, že poznám kvalitní zbraň, mohu se je dovolit a nebudu váhat utratit odpovídající částku.

„Mohu?“ zeptala se Elizabeth s obnoveným zájmem.

„Jistě, drahá,“ předběhl jsem Rosse, když se hned neměl k odpovědi.

Po chvíli zkoušení si zvolila dvě z pistolí. Potěšilo mě, že nevybrala tu vykládanou slonovinou, která vypadala spíše jako šperk než skutečná zbraň.

„Vyzkoušíme je obě,“ rozhodl jsem.

Ross opět váhal děle, než by se mi líbilo.

„Ještě před třemi dny jsem u vás střílel z opravené zbraně,“ řekl jsem netrpělivě. „Neříkejte, že náhle je tu obtíž.“

„Já jen... kdyby někdo ze sousedů...“, pokusil se o námitku.

Pomalu jsem ztrácel trpělivost. „Stačí vám glejt s pečeti hraběte z Wavesbury?“

Vytáhl jsem připravený dokument z rukávu a udeřil jím o pracovní stůl. Ross do něj zběžně nahlédl.

„Proč... proč jste jej neukázal rovnou?“ nechápal. „Je to výjimka pro lady Elizabeth MacDermott...“

„Doufal jsem, že nebude třeba.“

~

Asi za dvacet minut jsme dílnu mistra Rosse opustili. Já byl o nemalou částku lehčí, ale odnášel jsem kazetu se zbraní, která za to jistě stála.

„Někteří lidé z Nížiny zůstanou stále stejní,“ povzddechla si Elizabeth, když jsme vyšli ven. „Snad švadlena také nebude chtít glejt, aby mi dovolila obléci si její šaty!“

„Ross je jen opatrný,“ usmál jsem se. „Živí nejen svoji rodinu, ale také rodiny svých dvou bratrů. Nemůže si dovolit ohrozit svoji živnost.“

Elizabeth si však stále pamatovala puškařovy nářezky, nehodlala mu tak rychle odpustit. „Proto ale přeci ještě nemusí být hrubý. Jako bych byla...“

„Oba jeho bratři zahynuli po Cullodenu,“ jemně jsem se dotkl její ruky. „Skrývali se v nějaké boudě, ale našla je hlídka.“

Překvapeně se zarazila. „Takže to byli...?“

„Ano, jakobité,“ přikývl jsem. „I když Ross se nikdy nepřidal na stranu Stuartů, jeho dva bratři ano. Proto je i on podezřelý. Musí teď žít v dobrých patnáct krků, nemůže si dovolit přijít o práci.“

„To jsem nevěděla...“ připustila Elizabeth po chvíli ticha. „Možná... možná bych se mu měla omluvit.“

„Za co?“ zeptal jsem se pobaveně. „Máš pravdu, byl na tebe zbytečně hrubý. To on by se měl omlouvat.“

Zatím jsme došli ke kočáru. Desátník Campbell na nás trpělivě čekal, ale seržant McAutie se zatím nevrátil. Měl půjčeného mého jezdeckého koně, nebylo tedy nutné na něho v Edinburghu čekat. Otevřel jsem Elizabeth dvířka.

„Zpět do Stewartova domu, desátníku,“ přikázal jsem.

„Nepočkáme na McAutieho?“ zeptala se Elizabeth, když jsem sedl naproti ní.

Campbell zatím práskl opratěmi a vůz se dal do pohybu.

„Seržant má práci, drahá,“ odpověděla.

Vědoucně se na mě usmála. Alanovi McAutiemu jsem věřil tak, že bych mu bez zaváhání svěřil vlastní život, nejspíš bych mu v případě nutnosti svěřil i ten Elizabetin. Ale po včerejším rozhovoru jsem jeho obvyklý doprovod neshledával již tolik uklidňujícím. Alespoň pokud jsme byli s Elizabeth a než budeme konečně svoji.

Elizabeth si ke mně přisedla, ale obával jsem se, že budeme mít čas jen na několik polibků, cesta nebyla dlouhá. Ani to nám však nebylo dopřáno, sotva jsem ji stačil obejmout, když kočár prudce zastavil.

Otevřel jsem okno a zavolal ven. „Chcete nás zabít, desátníku? Co se zase děje?“

„Ehm... pane, na cestě někdo leží,“ odpověděl Campbell opatrně.

Silou vůle jsem se přinutil zapomenout na chuť Elizabetiných rtů. Tohle byl jeden z nejstarších triků, který lupiči používali k zastavení kočárů. Najednou jsem zalitoval, že s námi mohutný horal není a bohužel kromě Campbella ani nikdo další z mých vojáků. Otevřeným oknem jsem zaslechl cvaknutí, jak desátník natáhl mušketu. Nepotřeboval rozkaz, dospěl ke stejnému závěru jako já. Zkontroloval jsem zámky svých pistolí, pak jednu uchoпил do pravé ruky a druhou si pověsil na opasek.

„Zůstaň uvnitř, drahá,“ požádal jsem Elizabeth.

Ta zatím klidně a bez řeči otevřela kazetu s novou kapesní pistolí a jala se ji nabíjet, jak jsem ji to učil. Přesto mi neuniklo, jak se jí nepatrně chvějí dlaně.

Nepřerušoval jsem ji, jen jsem ještě dodal: „Nechod' ven, ani kdybys slyšela střelbu.“

„Ale, Davide, mohla bych ti pomoci,“ namítla. „Nebo zůstaň raději se mnou.“

„Prosím, Beth, jsme tu příliš na ráně.“

Musela slyšet naléhavost v mém hlase, jen přikývla. Že chci, aby případní střelci cílili spíš na mě než na kočár, když ona je uvnitř, jsem jí raději neříkal.

Částečně kryt za dvířka kočáru jsem příkřčený s namířenou pistolí vystoupil ven.

Jenže v okolí byl klid. Campbell zastavil vůz na cestě vedoucí mezi pastvinami, v okolí nebylo téměř žádné místo, odkud by mohli případní lupiči

zaútočit. Jediný osamocený ořešák by neposkytl úkryt možná ani jedinému muži, navíc z jeho koruny se ozýval nikým nerušený ptačí zpěv.

Desátník však nepřerušil naši cestu jen tak bezdůvodně. Na cestě opravdu leželo tělo, na první pohled žena oblečená v bílých šatech. Byla bezvládná, obličej měla obrácený směrem od nás, tmavě hnědé vlasy rozpuštěné a umazané od bláta. Obě ruce měla podél těla, jen těžko v některé mohla skrývat zbraň. Sklonil jsem pistoli, tohle na přepadení nevypadalo. Zcela v ostražitosti jsem však nepolevil.

„Kryjte mě, desátníku,“ přikázal jsem Campellovi.

„Co se děje, Davide?“ ozvala se Elizabeth z kabiny. „Mohu ven?“

Okamžik jsem váhal, znovu přehlédl okolí. Nebyli jsme daleko od Stewartovy usedlosti, za pastvinou jsem dokonce již viděl hospodářské budovy, kde byli ubytováni moji vojáci. Ocitli jsme se jen pár desítek yardů od místa, kde jsem Elizabeth učil střílet.

„Ano, drahá,“ přisvědčil jsem. „Ale opatrně, cesta je rozmoklá.“

Zatím jsem došel k ležící ženě, vlastně ještě dívce. Poznal jsem ji dříve, než jsem si stačil prohlédnout její obličej. Elizabeth ke mně zatím stačila dojít.

„To je přeci ta dívka z hostince,“ řekla překvapeně. „Iona, že? Tak jí její otec říkal... Iona Fitzgeraldová.“

To už se k ní skláněla stejně jako já. Slečna Fitzgeraldová žila, dýchala pravidelně, i když jen mělce, ale byla v bezvědomí. Byla prostovlasá, proto jsem si hned všiml boule na temeni. Někdo ji udeřil do hlavy, takové zranění nemohla utrpět jen náhodou. Ten někdo ji omráčil a pak jí tu pohodil, abychom ji našli. Tohle byla past, jen jiná, než jsem si původně myslel, pouze jsem zatím neznal její účel. Elizabeth se však zajímala jen o zraněnou.

„Musíme jí přeci nějak pomoci. Odvést ji ke Stewartům,“ řekla rozhodně.

„Ano,“ souhlasil jsem. „Také ji dostat do postele, do tepla a sucha.“

Slečna Fitzgeraldová byla jistě promočená na kost a prochládlá. Bůhví, jak dlouho tu takto ležela.

Uchopil jsem bezvědomou dívku do náruče a opatrně ji položil na sedadlo do kočáru. Elizabeth mi podržela dvířka, svědomitě při tom dávala pozor, aby se Iona o nic neudeřila. V nejbližším okolí se nikdo neskrýval, ale přeci jen jsem se nemohl ubránit pocitu, že jsme sledováni.

„Severovýchodně zpátky k městu. Asi tři sta yardů. Tam u té skupinky stromů,“ řekl jsem. „Ne, Beth. Neotáčej se tam, podívej se nenápadně.“

Jestli jsem se o své nastávající již něco stačil dozvědět bylo, že chápe

rychle a také, že má dobré oči.

„Něco se tam leskne,“ poznamenala, když se také opatrně rozhlédla. „Dalekohled?“

„Ano,“ přikývl jsem. „Pojedeme, desátníku,“ zavolal jsem z okna.

„Nepokusíš se toho člověka dostihnout?“ zeptala se Elizabeth. „Možná... může to být ten Angličan s chybějícími prsty.“

„Také mě to napadlo,“ souhlasil jsem. „Ale má nás tu jako na dlani. Bude pryč dávno před tím, než bych se přiblížil a nejdříve se musíme postarat o slečnu Fitzgeraldovou. To neznamená, že bych ho jen tak nechal jít.“

Nechal jsem otevřené okénko na kozlík a mluvil hlasitě, takže Campbell slyšel každé naše slovo.

„Desátníku?“

„Aye, pane,“ odpověděl Campbell chápavě. „Vyrazím hned, jak zastavím vůz. Vezmu pár chlapů, koukneme, jak moc je ten ptáček zvědavý.“

~

„Musím s vámi mluvit, mylorde. Je to důležité.“

Donald Stewart mě zastavil na cestě do ložnice, kde se jeho švagrová a Elizabeth starali o Ionu Fitzgeraldovou. Pospíchal jsem za nimi, chtěl jsem být u toho, až se dívka probere. Nebylo náhoda, že ji někdo nechal omráčenou na cestě, kterou jsme museli projíždět. Potřeboval jsem vědět co nejvíce, připravit se na další krok našeho tajemného nepřítele.

Okamžik jsem na Stewarta zůstal hledět. Jeho vzhled se změnil. Když jsem ho viděl naposledy, byl to zarostlý psanec, ale oholeného a v čistých šatech jsem ho stěží poznal. Což byl nejspíše také účel. Věděl jsem, že se i se synovcem drží mých instrukcí a téměř neopouští dům.

„Omlouvám se, pane Stewarte,“ odbyl jsem ho rychle. „Jestli to není otázka života smrti, musí to počkat.“

Stewart zaváhal, což pro mě znamenalo, že jeho záležitost není přednější než napadení Iony Fitzgeraldové. Nechal jsem ho na schodech a pospíchal do patra.

Dveře do ložnice byly pootevřené, tak jsem bez klepání vstoupil. Slečna Fitzgeraldová napůl ležela, napůl seděla na lůžku a paní Stewartová jí otírala čelo, zatímco Elizabeth přikládala obklad na bouli na hlavě. Ale byla při vědomí, zmateně na mě pohlédla, když jsem vstoupil do místnosti.

„Vás... vás já znám,“ řekla zastřeným hlasem.

Pamatovala si mě z našeho letného setkání. To bylo dobré znamení, že její paměť neutrpěla. Pokusila se zvednout z postele, ale Elizabeth ji jemným tlakem přinutila zůstat ležet.

„Jak jsem se sem dostala? Co se stalo?“ ptala se.

„Říkala jsem vám, jak jsme vás našli, slečno,“ připomněla jí Elizabeth.

Iona pohlédla na mou snoubenku, jako by ji viděla poprvé.

„Aye, to jste říkala, ale... ale co se vlastně stalo?“ zeptala se.

Lehce jsem si povzdechl. „Co si pamatujete naposledy, slečno Fitzgeraldová?“

„Já... otec se zlobil... zlobil se, protože jsem zapoměla měšec s penězi u krejčího,“ odpovídala nejistě. „Takové věci se mi stávají. Když jste se mě zastal, zlobil se ještě víc. Odjeli jej s bratrem hledat...“

To byl tedy důvod té roztržky, do které jsem mimoděk vstoupil. Sir Augustus Fitzgerald měl možná ke své zlobě důvod, i když se nechal příliš unést.

„To vás jen tak nechali na ulici?“ podivil jsem se.

„Nay,“ zakroutila hlavou a hned zkrivila obličej bolestí. „Nay. Vypadalo to, že bude znovu přšet. Vysadili mě u nás před domem... Pak už si nic nepamatuji. Jen tmů... tmů a ... Omlouvám se...“

Skrýla si obličej do dlaní a rozplakala se. Elizabeth ji konejšivě pohládila po vlasech tak, aby se vyhnula zranění. Pohlédla na mě vyčítavě, abych poraněnou dívku ještě více nerozrušoval, ale mě už napadala spousta otázek. Než jsem je však stačil položit, pootevřeným oknem k nám ze dvora dolehl dusot kopyt a vzteklý hlas. Někdo se dohadoval s desátníkem Campbellem, což mimo jiné znamenalo, že ten se již vrátil ze svého pronásledování. Nerudný hlas mi byl povědomý...

„Proboha, to je otec!“ vzlykla Iona.

„To bude dobré, slečno,“ pokusil jsem se ji uklidnit.

Vyšel jsem ven právě včas, abych spatřil sira Augusta Fitzgeralda, jak nevybíravě odstrčil služku a pokusil se vejít, ale desátník Campbell ho uchopil za paži. Zbavit se vysokého poddůstojníka nebylo tak jednoduché, jako u drobného děvčete, a Fitzgerald musel chtě nechtě zastavit. V tu chvíli si mě všiml.

„Chci vidět svoji dceru!“ osopil se na mě. „Požaduji, abyste ji hned přivedl, vy zvrhlíku! Nestačí vám do postele jedno sotva dospělé skotské dítě?“

Mimoděk jsem si všiml, že stranou povyku v jídelně stojí Donald Stewart společně s nějakými lidmi. Muž, žena a dvě děti – chlapec asi dvanáctiletý a děvče ne víc než šestileté – vypadali na rolnickou rodinu. Možná to byli oni, o kom chtěl se mnou Stewart mluvit, ale pro tuto chvíli museli doopravdy počkat.

„Pusťte ho, desátníku,“ řekl jsme Campbellovi. „A vy pojd'te nahoru, sire Auguste. Promluvíme si.“

Už jsem si nestačil všinout, jak otec od oné rodiny něco hněvivě prohodil ke Stewartovi a pak všichni čtyři opustili dům.

„Možná bys nás měla nechat, drahá,“ řekl jsem Elizabeth, zatímco Fitzgerald vztekle funěl do schodů. „Přítomnost paní Stewartové jako garde pro slečnu Fitzgeraldovou je dostatečná.“

Naše hostitelka přikývla, chápala mé důvody.

Elizabeth vzdorně zvedla bradu. „Nic jsme přece neudělali. Ty jsi nic neudělal! Zůstanu.“

Sir Augustus zatím rozrazil dveře dokořán a vpadl do místnosti. Byl brunátný vztekem, ale o svoji dceru sotva zavadil pohledem, okamžitě se rozkřičel na mě.

„Tohle si zodpovíte! Zničil jste moji dceru! To mi zaplatíte!“

Okamžik mi trvalo, než jsem se dovtúpil, že poslední větu nemínil metaforicky.

„Otče, já...“ pokusila se Iona něco namítnout, ale nedostala příležitost.

„Ty mlč! Je to všechno tvoje chyba!“

„Prosím, sire Auguste, vaše dcera přeci nic neprovedla. Někdo ji udeřil a pak nechal na cestě,“ pokusila se Elizabeth promluvit rozumně.

Podle Fitzgeraldova výrazu jsem však již dopředu věděl, že je to zbytečné.

„Vy mlčte, nějaká zatracená horalka mě nebude poučovat! Co si o sobě vlastně myslíte? Kdyby nebylo vás...!“

„Tak dost!“ zvedl jsem hlas. Už se mi nechtělo čekat, jestli obviní i paní Stewartovou, nebo snad některou ze služebných. „Uklidněte se, sire Auguste. Posad'te se.“

„Co si to dovolu...“

Měl jsem jeho nepodložených urážek právě dost. „Sednout!“

Pokud jsem měl velet vojákům uprostřed bitevní vřavy, musel jsem umět vydávat rozkazy tak, aby o nich nikoho ani nenapadlo pochybovat. Elizabeth překvapeně zalapala po dechu, Iona Fitzgeraldová vzlykla, paní Stewartová ustoupila o dva kroky a sir Augustus – světe div se – konečně zmlkl a posadil se na volnou židli. Dvakrát jsem se nadechl, abych se také uklidnil. Občas bylo zkouškou pro mou trpělivost jednat s některými lidmi zdvořile. Fitzgerald si stále neuvědomoval, v jakém je postavení. Edinburgh nebyl Vysočina, ale stále jsem byl anglický šlechtic a vysoký důstojník. Důstojník v armádě, která i šest let po Cullodenu stále často brutálně potírala jakýkoliv i domnělý náznak rebelie. Celá řada mých krajanů si na takové brutalitě vybuchovala kariéru. Kdybych opravdu chtěl jeho dceru unést a zneužít, stačila

by mi k tomu banální výmluva, nic by mi nehrozilo. Vůbec jsem se s ním nemusel bavit, mohl jsem ho vyhodit, možná i nechat zbičovat za napadení králova důstojníka. Nikdo by se neodvážil mě z něčeho obvinít. Někdy by mi ušetřilo spoustu námahy být jednoduše padouch.

Elizabeth se lehce dotkla mé ruky, nejspíš na mě můj vztek byl znát. Ten jediný dotyk vyvážil všechny možné obtíže.

Fitzgerald se také stačil vzpamatovat, už se nadechoval, aby pokračoval ve své tirádě, ale předešel jsem ho: „Vaši dceru někdo omráčil, pak ji zanechal tak, abychom ji našli. To je vše. Ani na okamžik, kdy byla v našem kočáře nebo v domě, jsem s ní nebyl sám. Lady Elizabeth a paní Stewartová vám to dosvědčí. Její pověst mou společností nijak neutrpěla.“

Což už se nedalo říct o celém jejím únosu.

„Jeho lordstvo má pravdu, otče,“ špitla Iona nesměle. „Jen mě bolí hlava...“

Sir Augustus se přeci jen dokázal uklidnit natolik, aby řekl: „Dobrá. Trvám však na tom, aby se Iona se mnou ihned vrátila domů, kde ji prohlédne rodinný lékař.“

Překonal jsem se, abych neodpověděl něco hrubého. Jeho jedinou starostí nebylo zdraví jeho dcery, ale jestli je stále panna. Byla pro něj jen artikl, který se dal výhodně provdat. Ale to bude záležet na pověsti slečny Fitzgeraldové, nikoli na nějakém pochybném felčaroví. A její pověst zase na tom, jestli se dnešní událost rozkříkne. Rozhodl jsem se raději zeptat na to, co mě nyní zajímalo více, než jak moc byl sir Augustus špatný otec.

„Jak jste se dozvěděl, že vaše dcera je zde?“ zeptal jsem se přímo.

„Prosím? Co tím myslíte, pane?“ odsekl.

„Mylorde nebo Vaše lordstvo. Nechodili jsme spolu do školy, sire Auguste,“ opravil jsem ho. Byl jsem ochoten snášet jeho nezdvořilost jen do jisté míry. „Objevil jste se tu sotva hodinu od chvíle, kdy jsme našli slečnu Fitzgeraldovou v bezvědomí.“

Fitzgerald se zarazil, jako by ho má otázka překvapila. „Jestlije to pro vás důležité, dostal jsem vzkaz, že jste unesl moji dceru. Dal mi ho kočí, dostal ho od nějakého člověka na ulici, když jsme vysedali.“

„Písemný? Mohu ho vidět?“ nenechal jsem ho vydechnout.

„Aye... nay, myslím, že jsem ho zahodil... záleží snad na tom?“ odpovídal nesouvisle.

Vyměnili jsme si s Elizabeth významné pohledy. Mohlo to být důležité.

„A jak vypadal?“ zeptal jsem se.

„Můj kočí?“ nechápal sir Augustus.

Elizabeth se lehce pousmála, což bohužel Fitzgeraldovi neuniklo.

„Ten muž, který mu předal vzkaz,“ vysvětloval jsem trpělivě. „Viděl jste ho?“

Nejprve se vztekle podíval na moji snoubenku, teprve pak odpověděl. „Aye, zahlédl jsem ho, ale nebylo na něm nic zvláštního. Začínalo zase pršet, měl klobouk a dlouhý kabát nebo možná plášť.“

„Byl vysoký? Malý? Kulhal snad? Nebylo na něm něco zvláštního?“

Sir Augustus se nafoukl jako kovářský měch. „Co je mi po tom? Mám nyní jedinou starost, jestli se zachováte čestně, mylordě.“

„Prosím?“ teď bylo na mě abych se zatvářil nechápavě.

„Ať už říkáte cokoliv, kompromitoval jste Ionu. Měl byste udělat správnou věc a oženit se s ní,“ odpověděl.

Podářilo se mu mě znovu překvapit. Namítl jsem to nejlogičtější, i když jsem se vlastně vmlouvat nepotřeboval: „Vaši dcery jsem se ani nedotkl a jsem zasnoubený.“

Fitzgerald si opovržlivě odfrkl. „S nějakou horalskou...“

„Opatrně, sire Auguste,“ včas jsem ho zastavil.

„Otče, prosím, já mám...“ pokusila se znovu neúspěšně vstoupit Iona do rozhovoru, který se jí tolik týkal.

„Ticho!“ okřikl ji Fitzgerald.

Bylo na něm znát, že přemýšlí. Jeho vztek stačil od jeho příchodu přeci jen zčásti vyprchat. Možná se mu konečně v hlavě rozsvítilo a pomalu si začal uvědomovat s kým si zahrává.

„Možná byste měl odejít, sire Auguste,“ navrhl jsem tak smířlivě, jak jen jsem dokázal.

Pochyboval jsem, že bych se od něho nebo od jeho dcery dozvěděl, ještě něco užitečného. Někdo je oba využíval, ale to já a Elizabeth jsme byli skutečnými cíli. Potřeboval jsem si v klidu promluvit se svou snoubenkou a také s oběma mými poddůstojníky.

„Ale Ionu musíte pustit!“ znovu podrážděně odsekl Fitzgerald.

„Není tu přeci vězeň,“ odpověděl jsem. „Chci si však být jistý, že se slečna Fitzgeraldová cítí dost silná na takovou cestu.“

Pochopil jsem, že mají dům v Edinburghu, a to nebylo daleko. Ale vůbec jsem si nebyl jistý, jestli se tam Iona vůbec chce vrátit.

„Aye,“ špitla. „Mohu odjet.“

„A také bych si přál ujištění od paní Stewartové,“ pohlédl jsem na naši hostitelku, která se po celou dobu našeho bouřlivého rozhovoru držela stranou, ale ložnici neopustila.

„Proč té?“ chtěl sir Augustus hned vědět.

„Protože vaši dceru ošetřovala a dokáže nejlépe posoudit její stav,“ odpověděl jsem.

Paní Stewartová několik vteřin váhala. Tušil jsem, že Iona je natolik v pořádku, aby krátkou cestu kočárem bezpečně zvládla, ale také ji naše hostitelka zjevně nechtěla předat do péče otce, který jí byl stejně nesympatický jako mně. Ale stále to byl její otec.

„Aye,“ přikývla paní Stewartové neochotně. „Myslím, že slečně cesta nepřitíží.“

„Domnívám se, že tedy nebudeme již déle obtěžovat,“ řekl sir Augustus.

„Půjdeme,“ rozhodl jsem a nabídl Elizabeth rámě. „Aby se mohla slečna Fitzgeraldová v poklidu připravit.“

„Mohu jí nabídnout nějaké své čisté šaty,“ poznamenala Elizabeth. Fitzgerald si opovržlivě odfrkl, ale ne řekl.

~

Iona Fitzgeraldová, na které Elizabetiny šaty viseli jako na strašákovi, se sotva stačila posadit na sedadlo a její otec už netrpělivě popoháněl kočího, aby si pospíšil. Za okamžik již jejich koleska o zlom krk uháněla zpět k Edinburghu.

„Fajn chlap,“ poznamenal seržant McAutie lakonicky.

Možná se pokoušel šeptat, ale příliš se mu to nedařilo. A to byl přítomen jen loučení sira Augusta, pokud se to loučením dalo nazvat.

„Mám o Ionu strach,“ poznamenala Elizabeth, když jsme se vraceli zpět do domu.

„Je to její otec, má na své jednání právo,“ odpověděl jsem. „Nemůžeme jí více pomoci.“

Samotnému mě má slova zněla hlouše.

„Půjdeme raději dovnitř. Drahá?“ Nabídl jsem Elizabeth rámě a společně s McAutiem a Campbellem jsme se vrátili do jídelny.

„Začněte, desátníku,“ kývl jsem na Campbella.

Už dopředu jsem však věděl, co mi odpoví.

„Nic, pane,“ zakroutil desátník hlavou. „Ať už se mezi těma stromama schovával kdo, chtěl, byl dávno fuč. Kolem jsou pastviny, tráva... Po dešti se toho nedalo moc najít. Musel se vrátit do města, eště než sme přišli. Ale někdo tam určitě byl, pane.“

„Jste si jistý?“ ubezpečil jsem se.

„Musel tam nákej čas čekat,“ přikývl Campbell horlivě. „Byl tam vysypanej popel z fajfky. Musel vykouřit více než jednu.“

Uznale jsem pokýval hlavou, abych ocenil desátníkovu všímavost.

Znamenalo to, že ať už nás z bezpečné dálky sledoval kdokoliv, čekal dlouho. Nebo to byl natolik vášnivý kuřák, že si nedokázal zlozvyk odpustit, i když ho mohla žhnoucí a kouřící dýmka prozradit.

„Seržante?“ obrátil jsem se na velkého horala.

„Ať už byl ten lord Winton kdokoliv, barák měl pořádně,“ odpověděl McAutie přemýšlivě. Vrátil se z průzkumu opuštěné residence hraběte z Wintonu až dvě hodiny po nás. „Byly by to dobrý dva bloky domů s úzkým průchodem a tehdá asi pěknou zahradou možná i 150 yardů dlouhou. Všechno to je teď vopuštěný. Vokna zakrytý nebo vymlácený. Prolejlal sem to tam dobrý tři hodiny.“

„Nikdo tam nežije? Nikdo vás nezastavil, když jste chtěl vstoupit?“ zeptal jsem se.

„Možná, že vobčas ňáký žebráci, ale nikoho sem nepotkal,“ pokračoval seržant. „Není to tak vodlehly místo, možná mě někdo viděl jít dovnitř, ale nikdo se na nic neptal. Vono todle,“ významně se dotkl rukávu své uniformy, „i slušný lidi dost vodrazuje vod toho, aby se hloupě vyptávali. Asi se tam čas vod času nakvartýrovali tuláci, ale nemyslím, že někdy teď. Je to fakt velkej barák i s nádvořím, je to tam takový... jak to jenom říct? ... strašidelný?“

Skvělé místo na nebezpečnou noční schůzku, pomyslel jsem si ironicky.

„Děkuji vám, seržante,“ řekl. „Ještě se vás na ten dům určitě zeptám. Ale nyní je tu jiná otázka...“

„Sir Augustus Fitzgerald,“ přikývla Elizabeth.

Překvapeně jsem se na ni podíval. Bylo to, jako by mi četla myšlenky.

„Ano, drahá,“ souhlasil jsem. „Mezi únosem jeho dcery a doručením vzkazu uběhlo příliš málo času. Nemluvě o tom, že U krále Jiřího jsem ho viděl poprvé v životě.“

„Já také,“ znovu přitakala Elizabeth. „Jistě tam zastavil náhodou. Jednoduše když začalo pršet, ukázal svému kočimu na nejbližší hostinec. Únos slečny Fitzgeraldové není takový, jako když mi ukradli dopisy, zatkli mě ti dva poručíci nebo ono pozvání do Wintonova opuštěného domu. Jednoduše nebylo dost času to dlouze plánovat a připravit.“

Významně jsem se na ni usmál. Bylo příjemné zjišťovat, že má snoubenka je stejně inteligentní jako krásná. Zatřepal jsem hlavou, abych od ní dokázal odtrhnout zamilovaný pohled.

„Ano, Beth. Únos slečny Fitzgeraldové byla improvizace. Náš tajemný nepřítel dostal nápad, jak nám znovu uškodit, až v okamžiku, kdy jsem se se sirem Augustem pohádal. Musel se hned rozhodnout. Což může znamenat

jen jediné...“

„Že byl s námi v lokále,“ dokončila Elizabeth dramaticky za mě.

Byla to pravda. Oba jsme zmlkli, jak jsem si oba snažili vybavit tváře hostů, a nakonec i personálu, z naší návštěvy hostince U krále Jiřího.

„Nevím,“ zamyšleně přiznala Elizabeth po chvíli. „Vzpomínám si hlavně na tvé přátele od armády a Fitzgeraldovi. Na ostatní jen matně.“

„Netrap se tím, jsem na tom podobně,“ připustil jsem. „Ale právě oni – a možná ještě hostinský nebo číšnice – by si mohli na někoho vzpomenout. Promluví si s nimi. Sir Augustus nám asi příliš nepomůže,“ usklíbl jsem se.

„Můžu hodit s hostinským řeč,“ nabídl se McAutie, který s Campbellem náš rozhovor bedlivě poslouchali. „Mě třeba něco řekne. Někdo mu moh připadnout třeba divnej, třeba nákej štamgast. Hostinský si takovejch věcí všimaj.“

„Souhlasím, seržante, udělejte to,“ přikývl jsem. „Vezměte si mého koně.“

McAutieho vzhled dobráckého jednoduchého siláka dokázal leckoho oklamat, že pak říkal věci, které by mě nikdy nesdělil. Nebylo by to poprvé.

Zatím nám byl přinesen žádaný čaj. Neprinesla ho některá ze služek, jak jsem očekával, ale sama paní domu. Když před nás – dokonce i před oba vojáky – stavěla porcelánové hrnky, mimoděk mi tak připomněla záležitost, na kterou jsem ve shonu kolem Fitzgeralda a jeho dcery málem zapomněl.

„Děkuji,“ řekl jsem. „Omlouvám se, paní Stewartová. Vás švagr se mnou chtěl mluvit kvůli něčemu naléhavému. Nevíte, co měl na srdci?“

Dlouze si povzdechla. „Myslí, že nějaké Vyklízení, mylorde.“

„Té rodiny, co tak rychle odešla?“ zeptal jsem se.

Vyklízení Vysočiny – cynický výraz pro tolik zničených životů. Noví a někdy i stávající majitelé pozemků chtěli vydělávat co nejvíce. Na Vysočině bylo vždy zemědělství bídné, největší zisk přinášely pasoucí se ovce. Tak lidé, často rolníci, kteří na svých chudých statcích hospodařili po generace, museli uvolnit místo zvířatům. Na Vysočině to byl běžný jev, nevěděl jsem však, že se to děje i v okolí Edinburghu.

Naznačil jsem paní Stewartové, aby se posadila. Váhavě pohlédla na oba poddůstojníky, než mě poslechla. Chápal jsem, že jí může připadat nezvyklé, možná i nevhodné, aby plukovník a hrabě pil čaj u jednoho stolu se seržantem a desátníkem. Ale během cest, jsem si zvykl jednat se svými lidmi přímo, zvláště když se jednalo o spolehlivé muže, které jsem znal již velmi dlouho. Vzhledem k událostem bych byl rád, kdybych měl k dispozici i některého ze svých důstojníků, ale všichni měli povinnosti jinde. Hrozila válka, i když o tom někteří neradi mluvili, a po návratu z Indie bylo potřeba

připravit regiment. Některé jsem zval na svou svatbu – včetně obou Ferrelových – ale nebyl jsem si jistý, jestli přijedou. Povinnost byla na prvním místě. Stále také zbývalo říci Elizabeth o malém tajemství onoho jednoho nově povýšeného malého poručíka, aby ho nakonec nezjistila sama a nezačala mě podezírat z bůhvíčeho.

Obrátil jsem se na naši hostitelku: „Ti lidé doufali v pomoc, ale když slyšeli moji hádku se sirem Augustem Fitzgeraldem – jak mě viní z únosu své dcery – tak raději odešli. Nemám pravdu?“

„Aye,“ přikývla paní Stewartová. „Nějak se doslechli, že se Donald vrátil, přišli za ním. Doufali v pomoc...“

„V pomoc?“ pobídl jsem ji.

„Aye. Jmenují se Brownovi. Hospodaří nedaleko odtud, na břehu moře. Byli to naši nájemci, než...“

Opět zaváhala.

„Než vám půdu vzali, že?“ pomohl jsem jí.

„Aye. Můj muž byl mrtvý, švagr se synem psanci,“ povzdechla si paní Stewartová. „Byl téměř zázrak, že jsem nepřišla i o střechu nad hlavou.“

„Ale od Cullodenu uběhlo již téměř šest let,“ podotkl jsem věčně. „Podle všeho tedy Brownovi dodnes hospodařili a nikdo je nevyhnal.“

„Aye. Ani nevím, komu tehdy připadl náš pozemek. Nepamatuji si jeho jméno, tehdy mi ho možná někdo řekl, ale... ale měla jsem hlavu plnou jiných věcí. Ten člověk tu nikdy nebyl, jen jeho správce. Chtěl, aby půda dále vynášela, tak dohodl s Gawenem Brownem rentu, za kterou mohli zůstat. Myslím, že pro Brownovi se změnilo po povstání jen málo. Měli štěstí. Tedy až do včerejšího dne. Prý se objevil nějaký úředník a s ním ozbrojení muži... Gawen Brown, jeho žena i děti musí prý hned odejít.“

S Elizabeth jsme si vyměnili významné pohledy, McAutie pokýval hlavou, také Campbell se ušklíbl. Všem nám bylo okamžitě jasné, že nemůže být náhoda, že se někdo rozhodl vykázat bývalé Stewartovi nájemce z půdy právě nyní, po pěti letech, kdy na ní v poklidu hospodařili.

„Kde je váš švagr a syn nyní, madam Stewartová?“ zeptal jsem se.

Naše hostitelka si po několikáté povzdechla. „Vím, že jste říkal, že nemají chodit ven, ale jsou u Brownů. Gawen Brown je hrdý muž, ale... ale také tvrdohlavý jako osel. Kdyby ho jeho Kamryn nepřesvědčila, nikdy by nepřišel žádat o pomoc. Když odcházel, křičel, že raději půjde žebrotou než chtít pomoc od takového zatraceného chlípného *sassenacha*. Omlouvám se mylord...“

„Nic se nestalo. Rozumím, co si musel pomyslet,“ ubezpečil jsem ji.

„Donald s Tomem odešli s nimi. Prý se ještě pokusit Browna

přesvědčit a při nejhorším jim pomůžou naložit jejich věci na náš vůz.“

„Nechám Vyklizení jejich farmy alespoň pozdržet,“ rozhodl jsem. „Než se mi podaří zjistit, komu pozemek patří a proč tak náhle změnil názor na jeho využití. Seržante McAutie, odvezete můj dopis Georgi Drummondovi, primátorovi Edinburghu. On už bude vědět, na koho se obrátit, aby zatím k ničemu nedošlo. Cestou zpět se zastavíte... vy víte, kde, seržante.“

„Aye, pane,“ zasalutoval velký horal.

„To byste pro ně udělal, mylord?“, podivila se paní Stewartová.

„Ano, myslím, že za neštěstí té rodiny nesu také svůj díl viny.“

„Děkuji vám i za ně.“

Domnívala se, že cítím odpovědnost, protože Brown odešel, než jsem ho stačil vyslechnout. Ale já věděl, že důvody k jejich vystěhování jsou složitější a úzce souvisí se mnou a Elizabeth.

Šeřilo se, když McAutie se zapečetěným listem v sedlové brašně znovu odjel směrem na Edinburgh. Měl jsme záležitost s Brownovými pro tu chvíli za uzavřenou. Jako moc jsem se mylil...

~

Večer jsem se na posteli dlouho převaloval, i když jsem šel spát až těsně před půlnocí. Nejprve jsem chtěl počkat, až se vrátí McAutie, ale mohl strávit v Edinburghu i celou noc. Dlouze jsem přemítal o událostech posledních dnů, znovu se pokoušel vybavit si tváře hostí od Krále Jiřího a kdo by nám chtěl ublížit tolik, že by osnoval tak složitý mnohovrstvý plán. Muselo za tím být něco víc, než jen obyčejný nesouhlas se sňatkem Angličana a Skotky z Vysočiny, se kterým jsem se setkával dnes a denně. Ale já ani Elizabeth jsme na nikoho nedokázali přijít. Respektive, seznam podezřelých byl dlouhý, ale nikdo z něj výrazně nevyčníval.

Když mě konečně přemohl spánek, mé myšlenky už však patřily výhradně mé snoubence. Ze snu na mě hleděly její hluboké zelené oči v klasickém obličejí. Usmál jsem se, když jsem ucítil její dlaně na své tváři.

Okamžik mi trvalo, abych si uvědomil, že to není sen. Elizabeth opravdu byla v mé ložnici a opravdu se dotýkala mé tváře.

„Davide! Vzbud' se, prosím!“

Ještě jsem nestačil doopravdy usnout, posadil jsem se tedy rychle.

„Zkoušíš mě? Tady bys neměla být, drahá,“ dokázal jsem říct.

Byla jen v nedbale zavázaném župan přes tenkou noční košili. Svíčky v trojramenném svícnu, který držela, poskytovaly dostatek světla, abych si ji mohl dobře prohlédnout.

„Ne... já...“, začervenala se, když se dovětipila, jak mohla její návštěva působit. „Něco se děje. Thomas Stewart se vrátil bez strýce. Nyní je

u své matky. Musíš jim pomoci.“

„Obleču se a zeptám se jich,“ řekl jsem. „Ty si běž zatím lehnout.“

„Dobrá, ale pospěš si, prosím. Thomas vypadal rozrušeně, když na mě naléhal.“

Také bych vypadal rozrušeně, kdyby mi bylo jen málo přes dvacet, prožil bych několik let v lese a mluvil s krásnou nedostatečně oblečenou dívkou, pomyslel jsem si pobaveně. A lehce žárlivě.

„Pospíším si,“ ubezpečil jsem ji. „Ale teď bys měla raději odejít.“

Nikdy jsem si nepotrpěl na komorníky a léta života ve spartánských podmínkách ve vojenských táborech mě naučila se o sebe postarat. Zabralo mi jen chvíli převléci se do stejnokroje. Když jsem si připínal opasek s mečem, byl jsem již jednou nohou na schodech vedoucích do jídelny, kde mě paní Stewartová i její syn již netrpělivě očekávali.

Thomas Stewart stejně jako jeho strýc vypadal lépe, než když jsem ho viděl poprvé. Čisté šaty a koupel z mladíka po letech psaneckého života udělaly téměř nového člověka. Na rozdíl od jeho strýce jsme si spolu vyměnili sotva dvě věty, takže si mě nedůvěřivě prohlížel, když jsem sestupoval po schodech.

„Přál jste si se mnou mluvit, Thomasi,“ pobídl jsme ho.

„Aye... aye, mylorde,“ dodal, když do něho jeho matka nepříteli nenápadně strčila. „Brownova farma, mylorde! Když padla tma, objevili se nějakí chlapi.“

„Ale Vyklizení bylo pozastaveno,“ opáčil jsem.

„Tohle nebyli vojáci ani úředníci nebo stráž z města, mylorde,“ rychle vysvětloval Thomas. „Raději jsme se se strýcem schovali, nejdřív jsme si mysleli, že jsou to lovci odměn a jdou po nás. Ale pak ukázali Gawenovi Brownovi nějaký papír a ten je začal posílat ke všem čertům. Strýc mi hned řekl, abych se rozjel za vámi, mylorde. Měli zbraně... Rychle, mylorde, není čas!“

Nikdy jsem tam nebyl, ale věděl jsem, že Brownův dům a pole jsou tak dvacet minut ostré jízdy, v noci možná o něco déle. Žádost mladého Stewarta nebyla právě zdvořilá, ale rozhodl jsem se rychle. Několika kroky jsem vyšel z hlavních dveří na dvůr. Po nedávných událostech jsem nehodlal nic riskovat, čtyři vojáci tu i v noci drželi hlídku.

„Vojín Jenkins?“ oslovil jsem toho, který byl první po ruce.

„Pane? Plukovníku?“ pokusil se neohrabaně zsalutovat, překvapený, že se tu uprostřed noci objevují.

„Mého koně, vojíne! A rychle!“ přikazoval jsem.

Další, kterého povyk přivolal, byl Velšan s obtížně vyslovitelným

jménem.

„Vojíne Cadwell... Codwe...“

„Cadwallader, pane,“ napověděl mi.

„Ano. Tak. Vzbud' desátníka Campbella,“ pokračoval jsem. „Ať alespoň s tuctem mužů hned vyrazí na Brownovu farmu. Kdyby nevěděl, kde to je, paní Stewartová mu to řekne. Rozuměl jsi mi?“

„Je, pane,“ odpověděl jen lehce nejistě svou rodnou řečí.

To už jsem byl zpátky uvnitř domu. K mému nepříliš příjemnému překvapení se společnost rozrostla o mou snoubenku. Elizabeth byla poněkud nedbale oblečená ve svůj jezdecký kostým, a bylo jasné, k čemu se chystá.

„Slyšela jsem, co Thomas říkal,“ prohlásila. „Řekla jsem Fenelle, aby mi připravila koně.“

Thomas Stewart kolem mě prošel ven, hned se jal odvažovat toho svého. Zahlédl jsem vojína Jenkinse, jak přivádí mého vraníka, ale také klisnu, kterou si většinou k projížďkám vybírala Elizabeth. Musel jsem ocenit jeho pohotovost, protože sám seděl v sedle posledního jezdeckého koně, který ve stáji zbyl.

„Správně, vojíne,“ souhlasil jsem.

„Mylorde, prosím,“ pobízel mě Thomas.

„Zůstaň tady, drahá,“ obrátil jsem se na Elizabeth co možná nejrozhodněji, ale nezdálo se, že by mě hodlala poslechnout.

„Ještě nejsme svoji,“ prohodila vzdorně, když mě mýjela. „Omlouvám se, ale zatím mi nemáš co rozkazovat!“

Povzdechl jsem si, nebyl jsem si jistý, jestli se to naší svatbou nějak změní. Mohl jsem ji jediné odnést zpět do domu, zamknout a nechat hlídat. Podle Thomasova naléhavého výrazu však na to nebyl čas, také jsem si nebyl jistý, jestli by to bylo dostatečné. A hlavně jsem něco takového jednoduše nechtěl udělat. Pomohl jsem jí tedy raději do sedla.

„Prosím tě, drž se však stranou, Beth,“ požádal jsem ji. „Musíš mi slíbit, že uděláš, co ti řeknu. Může to být ošklivé. Slibuješ?“

„Davide, já...“

„Slibuješ?“ trval jsem na svém. „Jinak tě opravdu budu muset zamknout v ložnici.“

„To bys přeci...“

„Slibuješ?“

Vteřinu zaváhala, ale nakonec přeci jen sotva znatelně přikývla. „Ano, slibuji.“

Thomas první pobídl koně, následoval jsem ho do noci těsně za ním, Elizabeth po mém boku a Jenkins těsně za námi.

~

Brownova malá farma stála v mělkém údolí, které se svažovalo k mořskému břehu. Nebylo snadné ji nalézt, ale Thomas Stewart se tu velmi dobře vyznal. Nepochyboval jsem, že se v okolí často skrývali před hlídkami. Elizabeth byla naštěstí dobrá jezdkyň, i v dámském sedle zvládala náročnou cestu temnou nocí dobře. Vojín Jenkins, který nejspíše seděl na koni potřeťi nebo počtvrté v životě, měl o moc větší obtíže s námi udržet tempo.

Že něco není v pořádku bylo jasné hned, jak se před námi objevil přízemní kamenný domek s doškovou střechou a dvě malé dřevěné stavby, nejspíš chlévy. Všechno to pak bylo obehnané nízkou ohradou ze dvou kulatin. Za okny největšího stavení se svítilo, i když už bylo hodně po půlnoci. Ale to nebyl důvod, proč jsem si mohl celý stateček tak dobře prohlédnout.

Kolem se pohybovalo nejméně šest mužů. Alespoň co jsem dokázal spočítat, protože ti drželi v ruce hořící louče. Jeden z nich – snad jejich velitel – stál uprostřed dvora a proti němu Donald Stewart. Díky mihotavému světlu plamenů jsem švagra naší hostitelky poznal i na tu vzdálenost podle prokvetlých zrzavých vlasů po ramena. Oba muži se o něčem hádali, až k nám lehký vánek donesl hněvivé hlasy, i když jednotlivá slova jsem na dálku rozeznat nedokázal. Chlap s pochodní měl u pasu meč, i další byli ozbrojení, ale nikdo zatím po zbrani nesáhl. Buď nepoznali Stewarta jako stále hledaného psance, nebo nebyl jejich cílem. Pobídl jsem koně, protože hrozilo, že to se co chvíli změní.

„*Mo Chreach!* Davide!“ zvolala Elizabeth vedle mě zděšeně.

Měla důvod, že na okamžik zapomněla na své londýnské vychování a vrátila se k rodné gaelštině. Pochodeň muže na opačné straně domu, než stál Donald Stewart, totiž náhle opsala v noci jasně viditelný oblouk a přistála na doškové střeše stavení. Pršelo naposledy včera, došky stačily již uschnout, plameny vyskočily takřka okamžitě. Jako by to byl signál, také další čtyři muži hodili louče na střechu. Jiný přikročil ke stavení a přiblížil oheň k převislým doškům.

Ještě jsem se pokusil zrychlit koně a jen letmo mohl sledovat Stewarta. Také si všiml začínajícího požáru, otočil se a něco volal směrem k domu. S hrůzou jsem si uvědomil, že lidé jsou stále uvnitř. Chtěl se rozběhnout k domu, ale muž, se kterým se hádal, pustil pochodeň na zem a popadl ho za paži. Další se k němu přidal, společně ho udrželi.

Už jsem poznal, co křičí: „Zatraceně, Browne! Ty tvrdohlavý osle! Musíte všichni ven, dům vám hoří!“

Pokusil se vytrhnout, ale jeden z mužů ho udeřil loktem do břicha, další ho srazil pěstí na zem. To už jsem přinutil přeskočit svého vraníka nízkou

ohradu a vjel přímo na dvorek.

„Okamžitě ho nechte!“ přikázal jsem.

Oba muži, ke kterým se připojili další, se na mě obrátili. Ve světle plamenů si museli všimnout mé uniformy. Na okamžik se zarazili, ale rychle se vzpamatovali.

„Máme svý rozkazy, pane,“ prohlásil jejich vůdce a zamával jakýmsi složeným papírem. „Brown měl dost času sbalit si svejch pět švestek a vypadnout. Dostal víc času, než si zasloužil.“

Poslouchal jsem ho jen na půl ucha, zatím jsem seskočil na zem a chystal se rozběhnout se k domu.

„Brown... Brown s rodinou je pořád uvnitř,“ potvrdil mi ze země Stewart sípavě, co jsem jen tušil.

Nevšímal jsem si rostoucí teploty a zkusil otevřít dveře. Naštěstí požár začal na opačné straně domu, žár byl zatím snesitelný. Dveře však držely pevně.

„Sou nejmíň na závoru,“ informoval mě vůdce žhářů sarkasticky. „Zkoušeli sme tu verbež vytáhnout ven, ale zabarikádovali se tam. Sami to tak chtěli.“

Zabušil jsem vší silou na pevné dubové dřevo: „Browne! Uhořte!“

Pokusil jsem se do dveří opřít ramenem, ale ani se nepohnuly. Nepomohl ani kopanec, ani další. Muži, kteří dům zapálili, se zatím shromáždili kolem. Nepohnuli se, aby mi pomohli, ale ani aby mi v mé činnosti zabránili. Zdálo se, že jim poskytují dobrou zábavu.

Když jsem znovu udeřil do dveří, cítil jsem, jak mi na čele vyrazil pot ze sílícího žáru. Vedle mého lokte dopadla pažba muškety a také sekera, která ještě před chvílí byla zaseklá ve špalku před domem. Vojín Jenkins a mladý Thomas Stewart se bez řeči připojili k mému úsilí. Pro Elizabet naštěstí už nezůstalo místo. To však neznamenalo, že by se držela v pozadí.

„Podívejte! Okno!“ zvolala naléhavě.

Sebrala jedno z připravených polen k topení a udeřila jím do zavřené okenice okna hned vedle nás. Něco musel povolit, protože, když ji uchopila, dokázala ji otevřít. Nevybíravě jsem ji odstrčil stranou. Položil jsem nohu na lavičku pod oknem a chystal se vlézt dovnitř.

„Nemá to smysl, jenom tam zařvete, pane,“ varoval mě vůdce žhářů.

Mluvil nezúčastněně, jako by se jen chtěl vyhnout zbytečným obtížím.

„Jenkinsi, drž mylady stranou. Třeba silou,“ přikázal jsem jedinému člověku, u kterého jsem si byl jistý, že mě poslechne.

Protáhl jsem se oknem do světnice, očividně té hlavní, která v malém

domku byla. Byla zpola zaplněná dýmem, skromný nábytek na opačné straně už olizovaly plameny. Hrubá lavice byla zevnitř opřená o dveře, proto nešly otevřít. Kouř mě nutil ke kašli, ale když jsem si posunul nákrčník přes ústa, dalo se to zatím vydržet. Rychle jsem se rozhlédl po obyvatelích, ale světnice byla prázdná.

„Browne!“ pokusil jsem se zakřičet, ale přes látku v mých ústech i hučení plamenů mě bylo sotva slyšet.

Ze světnice vedly dvoje dveře, zvolil jsem jednu. Když jsem je otevřel zevnitř se vyvalilo ještě víc kouře. Musel jsem uhnout a odkašlat si, abych se vzpamatoval. A pak jsem je uviděl. Celá Brownova rodina seděla opřená o zed'. Oči měli všichni čtyři zavřené, kouř je již stačil připravit o vědomí. Strop nad námi byl v jednom plamenu a hrozil se co chvíli zhroutit. Dolů padaly kousky hořící slámy, šaty Browna a jeho ženy začínaly doutnat. Gawen Brown nedýchal, ale zdálo se mi, že jeho žena ano. Mělce, ale přesto...

„Paní Brownová...“ spíše, než můj hlas ji probral lehký políček.

Rukávem jsem smetl několik oharků z jejích šatů. Pak jsem se jí pokusil pomoci na nohy. Letmo jsem se dotkl krku jejího manžela.

„Musíme ven!“ pobízel jsem paní Brownovou.

Podařilo se jí namáhavě se postavit. Pokoušela se něco křičet, hned jsem nepoznal, že jsou to jména jejích dětí – asi Kenzie a Kin. Vzal jsem bezvědomé děvčátko a vložil jí ho do náruče, pak jsem se shýbl pro chlapce.

„Gawen?“ podařilo se mi rozeznat, co se snaží říct.

„Je mrtvý,“ opáčil jsem. „Musíme jít.“

Střecha se zhroutila, našťěstí na opačné straně ložnice, ale i tak nás zasypaly jiskry a žár ještě zesílil. Paní Brownová se již nebránila, když jsem ji postrčil do sousední světnice. I tam se však již stačil požár rozšířit, bylo vidět sotva na pár kroků, dýchat se téměř nedalo a žár se stával nesnesitelným. Přesto se mi zdálo, že rozeznávám lidskou postavu, u zabarikádovaných dveří. Byl to Thomas Stewart, duchapřítomně dával překážku pryč, protože okno, kterým se musel i on dostat dovnitř, už také hořelo. Všiml si mě stejně jako já jeho.

„Tudy, mylord,“ pokusil se překřičet hučení plamenů, zatímco lomcoval s petlicí.

Podařilo se mu ji uvolnit a kopnutím otevřel dveře. Pokusil jsem se pomoci paní Brownové, která se po mém boku sotva držela na nohou, ale s jejím synem v náručí to bylo obtížné. Doběhl jsem tedy raději ke dveřím a vrazil chlapce Thomasovi do rukou. Ten pochopil a vyběhl ven.

V tu chvíli se propadla další část hořící střechy. Plápolající došky a žhavé kusy nosných trámů dopadly zčásti i na paní Brownovou. Krčila se s hlavou dolů, jak se snažila chránit svoji dcerku, ale čepce a vlněné šaty na ní

okamžitě vzplály. Vykřikla, ale neupadla, ani dítě neupustila. Několika kroky jsem byl u ní, popadl jsem ji za paži a vlekl z výhně ven. Trvalo to sotva pět vteřin, ale i tak to bylo příliš dlouho. Když jsem se konečně mohl nadechnout čerstvého vzduchu, její sukně již hořela a cítil jsem ostrý pach pálicích se vlasů. Vytrhl jsem jí bezvládnou dcerku, dal ji do náruči komusi o svém boku, a pak jsem srazil paní Brownovou na zem.

Křičela, když jsem se rukama v doutnajících kožených rukavicích pokoušel udusit plameny. Křičela, její křik se mi zadíral do uší. Donald Stewart se vzal bůhví odkud a přehodil přes paní Brownovou kabát, čímž konečně zhasil poslední plameny. Ale bylo příliš pozdě. Její zčernalé rty se pohybovaly, dokázala však ze sebe vydat jen sípání. Matně jsem si vzpomněl, jak vypadala při našem jediném letmém setkání, na její sympatický obličej a laskavé oči, které s láskou a obavami hleděly na děti. Nyní však její tvář byla znetvořená k nepoznání, téměř colou ji měla popálenou, zbytky vlasů přiškvařené k zčernalé kůži.

Umírala, to bylo jasné všem. Elizabeth, které se podařilo vytrhnout se vojínu Jenkinsovi, si klekla vedle mě k paní Brownové. Chtěla se instinktivně dotknout její tváře, ale zastavil jsem jí ruku. Umírající žena pohlédla slepýma očima svým směrem. Popraskané rty se znovu pohnuly.

„Děti?“ Spíše jsem odhadoval, co se snaží říci, než bych jí rozuměl.

Zvedl jsem hlavu. Donald Stewart se skláněl k její dcerce – Kenzie. Ta seděla v trávě, sípavě kašlala a po tvářích ušpiněných od sazí se jí koulely slzy. Očividně však žila. Její bratr ležel bez hnutí vedle na zemi, kam ho Thomas Stewart předtím položil. Když si mladý Stewart uvědomil můj pohled, znovu shlédl na chlapce a smutně zakroutil hlavou.

„Jsou v pořádku,“ zalhal jsem. „Zachránila jste je.“

Snažila se ještě něco říci, ale plíce plné kouře ani rozpraskané rty jí to nedovolily. Bůhví, jestli vůbec slyšela, co jsem jí říkal. Pokusila se marně zakašlat, pak vydechla naposledy. Elizabeth jí bezděky chtěla zatlačit oči, ale opět jsem ji jemně chytil za zápěstí. S tím, co zbylo paní Brownové z obličje, to jednoduše nebylo možné.

Prudce jsem se postavil, až nyní jsem si znovu uvědomil muže, kteří stáli mlčky v kruhu kolem, žádný z nich se ani nepohnul, aby pomohl. Chlév a další dřevěný domek také již hořel. Byly příliš daleko od domu, aby vzplály od něj. Žháří využili času, kdy jsme se pokoušeli zachránit Brownovu rodinu, aby dokončili své dílo. Jejich vůdce stále držel hořící pochodeň, i když tak blízko požáru bylo světlo jako v pravé poledne.

Elizabeth zareagovala rychleji. Také ona si všimla gesta Thomase Stewarta, kterým naznačoval, že Kin Brown nežije. Nejspíše se udusil kouřem

stejně jako jeho otec ještě, než jsem se je vůbec pokusil zachránit. Nevydala se však utěšit Kenzie Brownovou, která v šoku seděla na zemi a jen se pohupovala dopředu a dozadu. Se zařatou pěstí nad hlavou vyrazila přímo proti žhářům stojícím v půl kruhu kolem. Slzy v jejich očích se leskly v záři požáru, bylo jasné, že má daleko k tomu, aby uvažovala jasně.

„Vrahu!“

Chtěla udeřit velitele do obličeje, ale ten jí včas chytil za dlaň a hrubě od sebe odstrčil. Když zavravorala, rozpráhl se, aby jí ránu vrátil. V tu chvíli ho zasáhla má pěst. Udělal dva kroky vzad, pak tvrdě dosedl na zem.

Ozval se zvuk tasených zbraní, plameny hrozivě zatančily na čepelích mečů a nožů, ale také na hlavních pistolích. Také jsem chtěl položit dlaň na jilec meče, ale sáhl jsem do prázdná. Až nyní jsem si vzpomněl, že když jsem prolézal oknem, pochva s palašem se mi zachytila za rám. Trhnutí muselo znamenat, že se uvolnila ze závěsu na opasku. Nyní byla má zbraň někde uprostřed ohně a pistole zůstaly v pouzdrech u sedla koně. Ani oba Stewartové nebyli ozbrojeni. Zákon to zakazoval a oni vyhověli mému naléhání. Bohužel. Pouze vojín Jenkins měl na bandalíru krátký meč a bodák, mušketu někde odložil. Zřejmě jen našim uniformám jsme vděčili za to, že se na nás žháří hned nevrhli.

„Ta děvka mě chtěla praštit!“ rozčiloval se jejich velitel, zatímco se s rukou na bradě sbíral ze země, jako by to bylo to nejdůležitější. „Zatraceně! Bráníte tady vykonávání zatraceného práva, pane! Hned ji zatkněte!“

Elizabeth se na něho chtěla opět vrhnout, ale stačil jsem ji zachytit. Přitáhl jsem ji k sobě a sevřel v náručí. Z části abych ji uklidnil, ale také abych jí zabránil udělat nějakou hloupost.

„To bude dobré, drahá,“ pohladil jsem ji po vlasech a znovu se obrátil na ozbrojené muže: „Moji snoubenku nikdo zatýkat nebude!“

Velitel žhářů se však se svými lidmi v zádech cítil jistý. „Sme... tydle... soudní úředníci a vona mě chtěla praštit. Pude s náma!“

Nějak stačil pozapomenout, že jsem to byl já, kdo ho doopravdy praštil. Bylo jasné, že skotská dívka je pro něj jako vězeň pohodlnější než anglický důstojník.

„Na to zapomeňte,“ odsekl jsem. „To vy se budete zodpovídat s toho, co se dnes stalo. Zatraceně, vždyť jste spáchali trojnásobnou vraždu!“

„Neudělali sme nic proti právu,“ ohradil se velitel. „Eště sme jim dali čas vodtáhnout, tak mírný sme byli. Mám papír, kterej říká, že sme v právu!“ dodal vítězoslavně. „Takže teď bude holčička pěkně s náma a tydle dva taky,“ ukázal na strýce a synovce Stewartovi. „Sou náky podezřelý a taky bránili spravedlnosti.“

Zjevně jen má uniforma mu bránila, aby mě také zatkl.

„Mohu ten papír vidět?“ zeptal jsem se.

„Snad někdy jindy,“ mávl velitel rukou. „Teď na to není čas. Chlapi, berte ty dva a to děvče.“

„Ne!“ prohlásil jsem.

Pustil jsem Elizabeth a strčil ji za sebe.

„Prej že ne, chlapi,“ imitoval mě posměšně. „Pán asi neví, že sou jenom čtyry a jedna holka a nás je jedenáct.“

Do napjatého ticha se kromě hučení plamenů ozval zvuk hroutícího se chléva. Ale já hledě přes hlavy mužů na kopec nad statkem, mohl jsem tak vidět něco, co oni ne.

„Nemáte právo tu zatýkat,“ odpověděl jsem zvolna, ale dostatečně hlasitě. „To vy jste zatčeni. Okamžitě odhodte zbraně, nebo vás nechám všechny zastřelit. Hned!“

„K líci zbraň!“ Campbellův rozhodný hlas se rozlehl údolím. „Připravit!“

Moji vojáci nedorazili zdaleka všichni. Pokud se mi je dařilo ve tmě spočítat, bylo jich jen deset včetně Jocka Campbella. Ale bohatě to stačilo. Vůdce žhářů se otočil, aby spatřil namířené muškety. Pohlédl na svůj tasený meč, pak znovu na hlavně otočené jeho směrem. Vztekle hodil svoji zbraň na zem.

„Ale říkám vám, všechno bylo podle práva,“ mumlal si při tom pod vousy.

Elizabeth se konečně mohla sklonit ke Kenzie Brownové. To, že se holčička při všem tom zmatku nepokusila utéct, svědčilo o jejím stavu.

„Odzbrojte ty muže a nechte je hlídat, desátníku,“ přikázal jsem, než jsem se vydal za svou snoubenkou.

Pokoušet se hasit statek nemělo smysl. Nejbližší pořádný zdroj vody bylo moře ještě dobré čtvrt míle daleko a budovy už se stejně nedaly zachránit.

Kenzie Brownová se zatím tiskla k Elizabeth. Neplakala, ale měla zavřené oči a nejspíš se ze všech sil snažila nevnímat okolí, zatímco ji má snoubenka hladila po vlasech.

„Je to dítě v pořádku?“ zeptal se.

Měl jsem na mysli její fyzický stav, ale Elizabeth mi porozuměla jinak. Podívala se na mě usazenými očima.

„Jistě, že není v pořádku! Po tom, co se tu stalo, jak se můžeš ptát? Je to naše chyba. Já... já myslím, že bychom se neměli brát!“

Zarazil jsem se, ale chápal jsem, co se jí honí hlavou.

„Promluvíme si později, drahá,“ řekl jsem neurčitě. „Myslel jsem,

jestli to děvčátko není zraněné?“

„Ano... ne, asi jí nic není,“ odpověděla, než smutně dodala: „Její matka ji ochránila. Myslím, že není ani popálená. A ty?“

„Já?“ zeptal jsem se udiveně. Vlastně mě ani nenapadlo, že bych mohl být zraněn, nebo že by někdo měl starost. „Nic mi není. Jen jsem se nadýchal kouře.“

A pak jsem omdlel.

~

Desátník Campbell, aby za námi s vojáky dorazil co nejrychleji, si po mém odjezdu iniciativně vypůjčil kočár. Již delší dobu mi dělal kočího, proto se mu nějak podařilo úspěšně dopravit deset mužů. Dobře věděl, že ho nebudu trestat za to, že si vůz bez dovolení vzal, naopak jsem ho hodlal ještě pochválit. Kdy jsem ztratil vědomí, bez otálení se opět ujal velení. Také, jak mi neopomněl později pobaveně sdělit, ani Elizabeth nezůstala stát tiše stranou.

Když jsem se probral, seděl jsem tedy pohodlně na sedačce v kočáře a mířil zpět ke Stewartům. Kočiroval někdo jiný, Campbell zůstal u dohasínajícího požáru a aby za námi pěšky dovedl zajaté žháře. Z okna jsem již zahlédl světla v oknech Stewartova domu, musel jsem být v bezvědomí déle, než jsem si myslel. Uvnitř se mnou byl kromě Elizabeth Thomas Stewart s ovázanou popálenou rukou a také malá Kenzie Brownová. Měla zavřené oči, zdálo se, že spí. Snad jí ukoľévalo houpání kočáru, ale spíše přemohlo vyčerpání po prožitě tragédii.

„Už je ti dobře?“ zeptala se Elizabeth starostlivě, když si povšimla, že jsem otevřel oči. „Vyděsil jsi mě, ale strýc Donald říkal, že slabost je někdy v takových případech obvyklá.“

„Nic mi není,“ mávl jsem rukou. „Ale děkuji.“

„Jsme doma,“ oznámil nám Thomas Stewart. „Matka nás čeká. Pomůžu vám mylorde.“

„Říkám, že mi nic není,“ odsekl jsme možná ostřeji, než jsem měl v úmyslu. „Vezměte Kenzie, prosím.“

Elizabeth vystoupila první, ani nečekala, abych ji mohl nabídnout ruku. Slyšel jsem, jak se jí paní Stewartová naléhavě vyptává a ona jí tiše odpovídá. Že jsme se dostali do blízkosti požáru, muselo být jasné každému, kdo měl nos.

„*Mo Chreach!* Ubohé dítě!“ zvolala paní domu. „Dej mi ji, Tome. Uložím ji.“

„Teto Muireall?“ ozvala se Kenzie rozespale. „Ty jsi přišla? Kde je maminka?“

Vypadalo to, že paní Stewartovou zná lépe než jen jako dcera

bývalého nájemce. Alespoň zbyl někdo, komu důvěřovala.

„To nic, dítě,“ uklidňovala ji paní Stewartová šeptem, jak sama přemáhala slzy. Její švagr dorazil před námi a už jí řekl, k čemu došlo. „Uložíme tě pěkně do peřin a ráno bude líp. Uvidíš.“

Sami jsme se s Elizabeth posadili v jídelně. Thomas odešel se svou matkou, zůstali jsme sami.

„Nemůžu si tě vzít!“ prohlásila Elizabeth náhle.

Věděl jsem, na co myslí. „Kvůli Brownům?“

„Ne... ano! Oni umřeli kvůli nám. Kvůli mně!“ vyrazela ze sebe.

„Kinovi ještě nebylo ani dvanáct let! Paní Brownová... její obličej...“

Byla statečná, možná statečnější než někteří vojáci, se kterými jsem bojoval, ale stále to byla sotva dospělá dívka. Do teď měla co dělat, o koho se starat, ale nyní na ni události dolehly plnou vahou. Poposedl jsem si, abych ji mohl obejmout.

„Zjistíme, kdo za vším stojí,“ řekl jsem tiše, ale pevně. „A až to zjistím, tak ho zabiji.“

Zvedla ke mně obličej, čekal jsem námitku. Ale neřekla nic.

Teprve po chvíli sotva slyšitelně promluvila: „Nemůžeme se vzít. Není nám to souzeno. Tolika lidem se to nelíbí...“

„Na nich mi nezáleží,“ opáčil jsem.

„Nevadí mi, co si o mně myslí nebo o říkají. Ale když kvůli mně ubližují nevinným... Nejdříve slečna Fitzgeraldová... ale Brownovi...“

Pro pláč nedokázala domluvit. Maně jsem ji pohladil po vlasech.

„Zjistím, kdo je za tím vším,“ řekl jsem znovu. „Bude potrestán za to, co způsobil. Pak se budeme moci vzít.“

Vymanila se mi a rozhodně prohlásila: „Ale do té doby ne! Všichni se musí dozvědět, že žádná svatba nebude! Když to neuděláš ty, tak já! Nesmí trpět už nikdo další.“

„Byl by to skandál,“ namítl jsem. „Zničilo by tě to. Vždyť už vlastně žijeme jako manželé, spali jsme sami v hostincích... Dávno se to rozkřiklo.“

„Copak mi teď může záležet na pověsti?“ ohradila se. „Pokud by byla v sázce jen má pověst jako s Taskillem nebo poručíkem Treadwayem, budu riskovat bez váhání, ale ne když jde o nevinné lidi!“

„Dej mi alespoň čas, než uděláš něco zbrklého, Beth,“ požádal jsem. „Nemyslím, že by to mělo smysl.“

„Chceš mě jen odradit?“ zeptala se podezřívavě.

„O tom nepochybuj, drahá,“ odvětil jsem se smutným úsměvem. „Mý se vezmeme, i kdyby to mělo být v kovárně.“

„Ale Brownovi...“

„Je to tragédie, ale ty za ni nemůžeš,“ nenechal jsem ji domluvit. „Nemuselo k ní však dojít, kdyby se Brown nezabarikádoval ve svém domě.“

„Takže za to mohl on? Že ho upálili ve vlastním domě?“ odsekla plačtivě.

„Ne, ovšem že ne,“ odpovídal jsem trpělivě. „Může za to ten, který se nám snaží uskodit a který nechal tak náhle „Vyklidit“ Brownovu půdu. Ale on nechtěl zabíjet, alespoň jsem přesvědčen, že ne. Brownovi mu byli lhostejní. Byla to tragická shoda náhod s přispěním bezohledných lidí. Ale není to má ani tvá vina. Navíc teď onen neznámý udělal chybu.“

Povzdechla si, zdálo se, že přemýšlí. Ráda by mým slovům uvěřila, ale ani pro mne to nebylo jednoduché. V mysli jsem měl stále znetvořený obličej paní Brownové, když v bolestech umírala.

Elizabeth se zeptala přeci jen již klidněji: „Myslíš, že se něco dozvíš od těch žhářů.“

„Pochybuji,“ připustil jsem. „Na to je náš nepřítel moc opatrný a musel to plánovat již delší dobu. Nejspíš zo budou jen nějací najatí rabiáti, možná Hlídka. Určitě si dal pozor, když s nimi jednal, jako u Taskilla, Fitzgeralda a oněch poručíků.“

„Tak jak?“ nechápala.

„Pokud to bylo oficiální Vyklizení a vše nasvědčuje tomu, že bylo, jen majitel pozemků je mohl nařídít. O všem bude záznam.“

„Ale zjistit něco může trvat měsíce,“ namítla.

Jen jsem se ušklíbl. „Ne, když víš, jak se ptát.“

Zadoufal jsem, že bezprostřední nebezpečí rušení svatby bylo zažehnáno. Elizabeth si zakryla dlaní ústa, jak potlačovala zívnutí.

„Měla bys už jít spát,“ řekl jsem. „Paní Stewartová se o tu malou postará. Zná ji a zdá se, že jí Kenzie důvěřuje.“

Chtěla ještě něco namítnout, ale viděl jsem, jak se jí klíží oči. Nakonec přeci jen přikývla. Když vstávala, všiml jsem si, že se sotva drží na nohou. Já si odpočinul během cesty kočárem, ona ne.

„Davide! Ještě nejsi v pořádku!“ zvolala překvapeně, když jsem ji zvedl do náručí.

„Jako rybička, drahá. Nikdy jsem se necítil zdravěji,“ lhal jsem.

Stále jsem měl žaludek jako na vodě a bolelo mě celé tělo, ale s Elizabeth opírající se hlavou o mé rameno bylo snadné na to zapomenout.

~

Ranní výslech zajatých žhářů přinesl jen málo, jak jsem nakonec i očekával. Jednalo se skutečně o Hlídku, jak se říkalo polovojenským skupinkám toulajícím se po kraji a žijícím na hraně zákona. Někde takoví muži

skutečně dohlíželi na pořádek, častěji však peníze, které vybrali za ochranu, byly hlavně za ochranu před nimi samými. Po povstání, kdy byly zbraně prakticky zakázány, byla jejich činnost nebezpečnější a v chudnoucí trpící zemi jen velmi málo výnosná. Proto ti šťastnější z Hlídek, kteří neskončili na šibenici, se často nechávali ze zoufalství zverbovat do britské armády, nebo brali jakoukoliv jen trochu oficiální práci. Podílet se na Vyklizení pro nové majitele půdy a dohlížet na drakonické zákony bylo pro takovou sortu mužů to pravé zaměstnání. Někteří z nich neměli žaludek vyhánět a terorizovat své vlastní krajany, ale našlo se dost těch, kterým bylo jedno, za co dostanou zapláceno. To platilo také o těch, kteří spálili Brownův stateček i s jeho nešťastnými obyvateli.

S jejich velitelem jménem Ronald Thorburn se sešel nějaký soudní úředník, protože se o něm vědělo, že je k takovým záležitostem k dispozici a má správné lidi. Thorburnovi stačilo, že mu nabídl peníze a dal písemný příkaz k Vyklizení od majitele pozemku. Pro Thorburna to měl být snadný výdělek, navíc legální, což mi během výslechu neustále opakoval. Obával jsem se, že má pravdu. Zatím jsem jeho i jeho muže nechával zavřené, ale kdyby mělo dojít k soudu, nejspíše by byli propuštěni. Nelíbilo se mi to, ale opravdu měli právo vystěhovat Brownovu rodinu jakýmikoliv prostředky a spálit jejich domy. Že se k tomu rozhodli uprostřed noci a v domě byli lidé, bylo bezohledné, ale většina anglických soudců by prohlásila, že dali Brownovi dost času odejít a byla to jeho chyba, že bránil svůj domov. Absurdním zůstávalo, že možná nejhorší prohršek Thorburna a jeho lidí proti britským zákonům bylo, že vyhrožovali mně, britskému důstojníkovi, potažmo zástupci koruny.

Alespoň, když mi Thorburn tak vehementně mával před obličejem příkazem k Vyklizení, dozvěděl jsem se z papíru dvě důležité věci. Jméno muže, který získal pozemek, který původně patřil Stewartům a který si Brown pronajímal a také jméno člověka, který za něj v Edinburghu jednal.

Nechtěl jsem, aby byla Elizabeth u výslechu Thorburna a jeho lidí a ona mému přání vyhověla. Sama si uvědomovala, že by si nedokázala udržet potřebný odstup. Ale pomačkaný ušpiněný kus papíru, který způsobil tolik bolesti, jsem jí před obědem ukázal.

„Sir Michael Griffin, baronet?“ ukázala tázavě na vcelku dobře čitelný vyumělkovaný podpis na konci dokumentu.

Věděl jsem jen z doslechu, že takový člověk existuje. Měl jsem pocit, že se jedná o nějakého neužitečného hejska. Vzpomněl jsem si, že jsem jeho jméno zachytil v novinách v souvislosti s nějakým společenským skandálem, ale podle znatelného ruměnce na Elizabetině tváři ona také věděla, o koho se jedná.

„Ty ho snad znáš, drahá?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Ehm... ano... já... on... ty dopisy...“ začala nejspíše.

Dal jsem si dvě a dvě dohromady a pomohl jí z obtíží: „To je onen „gentleman“, který tě v Londýně obtěžoval, že? Ten z dopisů, které se mi Taskill pokoušel prodat...“

„Ano,“ přitakala už jistěji. „Některé z nich byly od sira Michaela.“

„Je zajímavé, že londýnskému hejskovi patří bývalé jakobitské pozemky u Edinburghu,“ poznamenal jsem.

„Možná... možná za to mohu já,“ odpověděla smutně. „Mluvili jsme o Skotsku. Zajímá se velmi o mou zemi a odkud pocházím.“

„Asi jen taktika, jak svést nezkušenou dívku,“ popíchl jsme ji.

„Možná...“ přisvědčila roztržitě, ani si mé poznámky nevšimla. „Vyprávěla jsem mu o bratrovi i jak jsem se ocitla v Londýně. Ale mluvila jsem také o našich návštěvách v Edinburghu a o Stewartových. Jak jsem se tu ráda procházela a že je tu úrodná půda. Mohl si to zapamatovat a pokud měl příležitost získat ty pozemky, tak se jí chopil.“

„Ano, tak to nejspíše bylo,“ přikývl jsem. „Nepoznám, jak dlouho mu půda patří. Ale sir Michael žije v Londýně, dobrých čtyři sta mil odsud...“ Náhle mě něco napadlo. „Mohu vidět ty dopisy od něj, drahá?“

Znovu se začervenala. „Víš... říkala jsem ti, co v nich píše. Jsou... neslušné.“

Pobaveně jsem se usmál. „Rád bych viděl písmo a podpis. Slova necháme na jindy.“

„Myslíš, že je ten list falešný, že jej sir Michael nepodepsal?“ napadlo ji stejně jako mě. „To by pak znamenalo...“

„Že si musím promluvit s člověkem, který zde jedná jeho jménem,“ ukázal jsem prsem na list. „S panem Ellsworthem Whitlockem.“

„My!“ opravila mě rozhodně. „My si s ním musíme promluvit.“

Nepřekvapil mě její zápal, ale také jsem z něho neměl radost. Bude obtížnější udržet ji v bezpečí, a to jsem zatím nezminil blížící se schůzku v opuštěném domě.

~

Než se Elizabeth stačila vrátit z ložnice s dopisem, objevil se doktor Hunter. Poslal jsem pro našeho rodinného lékaře – a také chirurga regimentu – hned nad ránem do jeho pokoje v nemocnici Svaté trojice, aby prohlédl malou Kenzie Brownovou.

Nyní se posadil naproti mně, kývnutím poděkoval služce za čaj, nejprve si urovnal paruku a pak si kapesníkem oťel cvikr. Znal jsem Samuela Huntera už dlouho, věděl jsem, že jeho váhání znamená špatné zprávy.

„Ta malá?“ pobídl jsem ho.

„Nešťastné dítě, lorde Davide,“ povzdechl si. „Fyzicky je v pořádku. Má lehké popáleniny na prstech levé ruky, ale myslím, že to nezanechá následky. Uzdraví se. Ale nikdo v jejím věku by neměl zažít to co ona. Paní Stewartová je s ní, zdá se, že jí ta dívka důvěřuje. Ale musel jsem jí dát něco na uklidnění. Teď opět spí, ale snad se uklidní. Nemohu ji dávat opiáty stále, v jejím věku by jí to ublížilo dříve než dospělému. Ale křičela a byla by si ublížila.“ Křik nešťastné Kenzie slyšeli všichni v domě. „Křičela o peklu a d'áblech, že je prokletá. Těžko se dá říct, co jí rodina nasadila do hlavy za nesmysly, a to co zažila... Muselo to pro ni být jako výjevy z pekla.“

Hunter si povzdechl. Byl přesvědčený ateista, což mu společně s jeho někdy až příliš pokrokovými metodami vyneslo spoustu nepřátel.

„Byla to jistě nábožně založená rodina,“ přitakal jsem. „Pustil jste jí žilou?“

Vrhl na mě vyčítavý pohled, než pochopil, že se ho snažím jen rozptýlit. „Snad byli. To už se nedozvíme. Ale nemyslím, že všechny její vzpomínky jsou jen výplodem fantazie zjitřené tragédií. Křičela cosi o d'áblu v černém, který je chtěl všechny odnést a že udělala něco, za co prokrel její rodiče i bratra. Bylo to nesouvislé, ale velmi konkrétní. Myslel jsem, že vás to bude zajímat.“

Opravdu zajímalo. „Mohu se jí zeptat?“

Doktor zakroutil hlavou. „Ne dnes, ne zítra. Rozhodně se nesmí více rozrušovat. Snad později, až se uklidní. Ale neslíbím vám, že s ní bude kloudná řeč. To, čím prošla, by poznamenalo i dospělého, natož šestiletou dívku. Nedoporučuji ani, aby byla přítomna pohřbu rodičů a bratra.“

Pokývl jsem hlavou. Mohl jsem jeho přání ignorovat, byl jsem formálně jeho velitelem. Ale už jsem se dávno naučil téměř bezvýhradně důvěřovat Hunterově úsudku.

Zatím přišla také Elizabeth. Doktor se postavil, aby se mohl formálně uklonit a naznačit polibek ruky v rukavičce. Přehnaná formálnost k Hunterovi patřila stejně jako jeho nesporné lékařské kvality. Elizabeth se zeptala na Kenzie a doktor jí trpělivě bez mrknutí oka zopakoval to samé, co řekl mě. Byl jedním z mála mých přátel a známých, který jí přijal jako moji nastávající bez nějakých výhrad, postranních úšklebků nebo dokonce otevřených námitek.

Elizabeth ostýchavě položila na stůl dopis od sira Michaela Griffina, baroneta. Prolétl jsem jej očima a pokusil se potlačit hněv. Nelíbili se mi výrazy, kterými odmítnutý nápadník častoval moji snoubenku, i když tehdy jí ještě nebyla. Musel jsem si připomenout, že důvod, proč si list prohlížím je jiný. Nechotně jsem ho vrátil na stůl vedle papíru, který měl u sebe nyní

uvězněný Thorburn. Pouze podpis na něm měl pocházet od sira Michaela, položil jsem tedy oba papíry tak, aby byly těsně vedle sebe. Já, Elizabeth, a dokonce i Hunter jsme se na ně pečlivě zadívali. Doktor nám půjčil zvětšovací sklo, které nosil na krku. Ať jsem se namáhal sebevíc...

„Jsou stejné,“ předešla mě Elizabeth.

„Ale to není možné,“ prohlásil jsem. „Musí se jednat o falzifikát. Do Londýna a zpět je to příliš daleko.“

„Pak se jedná o skvělého falzifikátora, lorde Davide,“ poznamenal doktor Hunter spíše s profesním zájmem. „Rozdíly v písmu tu nejsou.“

„Nebo je sir Michael někde blízko,“ řekla Elizabeth.

Mimoděk se rozhlédla, jako by snad očekávala, že její zhrzený rádoby milenec se tu někde ukrývá.

„To zjistíme snadno,“ odvětil jsem. „Ten právník, pan Ellsworth Whitlock, bude vědět, kdo mu ten dokument podepsal. A jsem si jistý, že mi to ještě rád sdělí.“

~

Náš kočár zastavil před pěkným kamenným domem přímo na Argylls Square. Podal jsem Elizabeth ruku a pomohl jí vystoupit. Vývěsní štít vyvedený zlatým písmem na černém pozadí hlásal do celého okolí: E. Whitlock – advokát. Nabídl jsem Elizabeth rámě, společně jsme došli k vyřezávaným dveřím. Desátník Campbell na nás čekal u kočáru, stejně jako další dva vojáci našeho doprovodu. Protentokrát jsem nehodlal ponechat nic náhodě. Když jsem dvakrát kovaným klepadlem ve tvaru orlí hlavy zaklepal, čekali jsme dobrou minutu, než se dveře konečně otevřely. Za nimi stál muž těžko odhadnutelného věku se štíhlým obličejem a pichlavýma očima. Kromě bílé napudrované paruky byl od hlavy až k patě oblečený celý v černé bez jediné ozdoby. Odhadoval jsem ho na sluhu nebo snad sekretáře.

„Přišli jsme za panem Whitlockem,“ oznámil jsem mu.

„Máte zjednanou schůzku?“ zeptal se hlasem téměř bez jakékoliv intonace.

Naše jména ho nezajímají, jen jestli jsme se předem ohlásili, pomyslel jsem si ironicky.

„Nikoliv,“ zakroutil jsem hlavou, a i tak nás představil: „Toto je lady Elizabeth MacDermott, já jsem plukovník lord David, hrabě z Wavesbury. Jsem si jistý, že nás pan Whitlock nás přijme.“

Muž nás bez dalšího zdržování gestem pobídl, abychom vstoupili.

„Ovšem,“ přikývl. „Vítám vás. Je mi ctí setkat se s někým tak významným a – pokud si to mohu dovolit poznamenat – s někým tak proslulým. Jsem Ellsworth Whitlock. Prosím následujte mě do mé pracovny.“

Nechali jsme se tedy odvést. Zatímco jsme procházeli krátkou chodbou bez ozdob, objevila se mladá služka s prachovkou v ruce. Když nás uviděla, sklopila oči a udělala rychlé pukrle. Plavovlasé děvče jako obrázek na sobě mělo pod bílou zástěrou pěkné nebesky modré šaty. Její oblečení ostře kontrastovalo se strohou barvou, kterou volil její pán i se spartánským interiérem.

Whitlock ji hned oslovil: „A, Torrie. Prosím, požádej Sloan, aby nám do pracovny přinesla čaj. Přišla k nám vzácná návštěva – hrabě Wavesbury se svou snoubenkou.“

Torrie vrhla rychlý pohled na Elizabeth, pak beze slova přikývla a zmizela kdesi v domě. Whitlock nabídl nejprve křeslo Elizabeth, pak mi pokynul, abych se posadil, jako poslední sám usedl za psací stůl. Jeho pracovna byla stejně strohá, jako zbytek jako domu, který jsme zatím viděli, ale nábytek byl kvalitní a dostatečně pohodlný. Pan Whitlock na vybavení zjevně šetřit nemusel, jen nedával svůj majetek najevo.

„Mylady, mylorde, co pro vás mohu udělat? Snad pomoci s blížícím se sňatkem, ke kterému si vám dovolím pográtulovat? Z doslechu jsem se bohužel dozvěděl, že již využíváte služeb mé konkurence.“

„Nikoliv, ale děkuji vám,“ pokusil jsem se o stejnou strojenou zdvořilost.

Elizabeth nebyla stejně trpělivá. „Jste tu kvůli Vyklizení Brownova statku.“

Whitlock se dotkl dvěma prsty brady. Pokud ho překvapilo, že promluvila místo mě, nedal to na sobě znát. Využil jsem příležitosti, abych si prohlédl jeho ruce, ale obě měl zdravé, se všemi prsty.

„To mi budete muset osvětlit, mylady.“

„Brownovi byli nájemci na pozemcích sira Michaela Griffina. Napsal jste dekret opravňující jistého Ronalda Thorburna, aby je vyhnal. Nepokoušejte se zapírat, pane Whitlocku!“

Položil jsem Elizabeth dlaň na paži, abych tentokrát uklidnil já ji.

„Nezapírám, mylady,“ odpověděl advokát, aniž by pohnul svalem ve tváři. „Jen jsem si hned nevzpomněl. Ten dokument nebyl nic neobvyklého, připravil jsem takových desítky.“

„Desítky zničených životů...“ neodpustila si má snoubenka, ale Whitlock se nenechal vyprovokovat.

„Sir Michael si přál pro své pozemky jiné využití než doposud,“ pokrčil sotva znatelně rameny. „Zastupuji ho zde, v Edinburghu a okolí, stejně jako mnoho dalších anglických gentlemanů...“

A, skvělé. Čaj. Prosím nabídněte si.“

Blondatá Sloan, která před nás stavěla porcelánové hrnky, byla nejméně stejně pěkná dívka jako Torrie, které byla podobná. Její šaty pod zástěrou měly také jasné pastelové barvy, tentokrát převážně růžovou. Do tmavého střízlivého domu advokáta Whitlocka se vůbec nehodila. Náš hostitel s dalším hovorem trpělivě počkal, až každému nalila.

„Budete si ještě něco přát, pane?“ zeptala se s půvabným i když poněkud nervózním úsměvem.

„Děkuji, to bude vše, Sloan. Nyní nás, prosím, neruš,“ odpověděl advokát zdvořile, ale dívce sotva věnoval pohled.

Služka udělala pukrle a při odchodu za sebou nezapomněla zavřít. Whitlock musel vzhledem ke svému povolání umět dobře odhadnout i nepatrnou změnu výrazu lidské tváře. Všiml si, co mě udivilo.

„Jsem obdivovatelem krásy jako každý myslící tvor, mylord,“ poznamenal jakoby mimochodem, když usrkl z hrnku. „Ale hledám ji tam, kde ji stvořil Bůh ve své moudrosti. Nemám ji rád vyumělkovanou a nepřirozenou, jak ji ve své pýše vytvářejí takzvaní umělci.“ Na okamžik přesunul pohled svých pichlavých očí ze mě na Elizabeth a pak zase zpět. „Jsem si jistý, že právě vy mě dokážete pochopit.“

Těžko jsem s ním mohl nesouhlasit. Všiml jsem si, že má snoubenka se lehce začernala, ale netvářila se právě potěšeně. Netěšilo ji přirovnání k uměleckému předmětu. Co jsem ji stačil poznat, nebyla ráda, když ji muži považovali jen za krásku bez vlastního rozumu.

„Ano,“ pokýval jsem hlavou, „snad máte pravdu, ale nyní se, prosím, vraťme zpět k tomu dokumentu. Sám sir Michael si tedy přál Vyklizení svého pozemku?“

„Jistě chápete, že soukromí mých klientů je pro mě nezpochybnitelné,“ odpověděl.

„Došlo k tragédii, pane Whitlocku,“ předešel jsem Elizabeth, která se už chystala k rozhořčenému protestu.

„Tragédii?“ zeptal se advokát chladně.

Nedokázal jsem vůbec odhadnout, jestli je doopravdy překvapen, i proto že vlastně nedal žádné překvapení najevo. Přetvářka byla podstatnou částí jeho řemesla, ale stejně tak bylo věrohodné, že se zatím neměl od koho se o požáru na Brownově farmě dozvědět.

„Ten váš Thorburn zapálil Brownův dům,“ odpověděl jsem o moc méně klidně. „Brown, jeho žena a syn jsou mrtví.“

Nepřemýšlel jsem, jestli bych mu neměl lhát. Whitlock se zahleděl do jedné z knih vázané v kožených deskách, které ležely otevřené před ním na stole. Nezdálo se, že by ho má zpráva o třech zesnulých jakkoliv rozrušila.

Vlastně jediný náznak emoce, který jsem u něj zaznamenal od našeho příchodu byl podivný lesk v očích, když líbal Elizabeth ruku.

„Podle mých záznamů Brown a jeho rodina měli již tou dobou ze zákona zapovězeno pobývat na pozemcích sira Michaela Griffina. Pan Thorburn mě informoval, že včera v dopoledních hodinách doručil Brownovi výpověď. Zde je to stvrzeno jeho podpisem, i když poněkud neumělým. Sir Michael si nepřeje na svých pozemcích nadále pěstovat obilí. Pan Thorburn se svými lidmi měli plné právo spálit těch několik zbývajících chatrčí. Pokud byl Brown se svou rodinou stále uvnitř, je to politování hodná tragédie, ale pouze Gawen Brown je za ni zodpovědný. Mohl být zatčen za vstup na cizí pozemek, ale to už je nyní asi bezpředmětné, že?“

Položil jsem Elizabeth znovu dlaň na ruku, protože se zdálo, že během advokátova neosobního monologu co chvíli vybuchne. Ani já k tomu neměl daleko. Raději jsem se napil nabízeného čaje, abych se uklidnil. Byl trpký a téměř studený, příliš mi to nepomohlo. Elizabeth od sebe nápoj odstrčila tak prudce, že ho většinu rozlila po talířku.

Whitlock naše emoce ignoroval stejně snadno, jako nedával najevo ty svoje. „Ač mi bylo nesmírnou ctí vás poznat osobně, mylorde, a nevýslovným potěšením setkat se s vámi, mylady, mohu se zeptat, proč vás ona událost tolik zajímá? Není to první Vyklízení v okolí a jistě ani poslední. I když samozřejmě ve vašem rodném kraji, mylady, jsou takové nepříjemné záležitosti obvyklejší.“

Neměl jsem chuť mu vyprávět o paní Brownové krutě umírající poté, co obětovala život, aby zachránila svoji dcerku. Ani o pocitu bezmocného vzteku, když jsem zjistil, že Kin Brown byl mrtev dříve, než jsem ho vynesl z hořícího domu nebo když jsem slyšel naříkat malou Kenzie Brownovou. Ale pokud jsme chtěli něco zjistit, musel jsem něco odpovědět. Zvolil jsem tedy to nejlogičtější.

„Před povstáním pozemky patřily rodině Stewartů, přátelům rodičů mé snoubenky,“ řekl jsem neurčitě.

„Pokud doufáte, že by je mohly dostat zpět, s vašim vlivem by se to mohlo podařit,“ odvětil Whitlock. „Nebude to však levné a bude nutné oslovit přímo sira Michaela. Nedisponuji právem prodávat jeho majetek.“

Přivedl mě na okamžitý nápad. „Bylo by možné takovou schůzku zprostředkovat?“

„Ovšem,“ přikývl advokát. „Doporučuji vám jej navštívit v jeho londýnském domě. Budu ho informovat o vašem zájmu.“

„Doufal jsem v něco dřívějšího,“ řekl jsem.

„Dřívějšího?“ Nyní jsem si byl poprvé jistý, že Whitlock nechápavost

jen předstírá.

„Na výměru, který měl Thorburna u sebe, byl podpis sira Michaela Griffina,“ vysvětloval jsem trpělivě. „Ještě před třemi dny tedy musel být v Edinburghu.“

Stále jsem byl přesvědčený, že podpis je zdařilý padělek, ale těžko to mohl jen tak přiznat.

„Ano, byl zde,“ přisvědčil Whitlock, aniž by hnul brvou.

„Sir Michael je drahý přítel z mého pobytu v Londýně. Ráda bych ho pozdravila,“ dodala Elizabeth.

Snažila se mluvit klidně, ale trpkost v jejím hlase musela být evidentní pro každého, natož pro zkušeného advokáta.

„Ano, mluvili jsme a cosi zmínil,“ přisvědčil Whitlock. „Zmínil – obrazně popisoval – vaši krásu, mylady, ale myslel jsem, že přehání. Nyní vidím, že tomu bylo právě naopak.“

„Sir Michael,“ připomněl jsem a současně zabránil své snoubence říct něco neuváženého.

„Ach, ano. Musím vás zklamat, mylord,“ pokračoval advokát. „Sir Michael se tu jen zastavil na své cestě zpět do Londýna. Informoval mě o svých úmyslech, odsouhlasil formalitty a nyní bude již nejméně dva dny na cestě na jih.“

„To se rozhodl tak náhle?“ zeptal jsem se.

Ani na vteřinu jsem nebyl ochoten uvěřit, že by Vyklizení Griffinova pozemku nijak nesouviselo s námi a dalšími událostmi.

Whitlockova odpověď mě dvakrát nepřekvapila: „Pokud se vážený klient rozhodne mě neinformovat o důvodech svých rozhodnutí, není v zájmu mé živnosti klást indiskrétní otázky.“

Nezdálo se, že bychom se od odtažitého advokáta dozvěděli ještě něco užitečného. Možná Elizabeth by to dokázala, kdybych ji nechal, aby se ho zeptala o samotě. Ale to jsem nebyl ochoten dopustit, i kdyby byla v rozpoložení klást věcné otázky. Což podle jejího výrazu nebyla.

„Myslím, že už jsme vás připravili od dost času,“ řekl jsem.

„Bylo mi ctí. Připravím dopis pro sira Michaela, abych ho informoval o vašem zájmu,“ odpověděl advokát a já si musel v duchu připomenout, o co jsem ho vlastně mimoděk požádal.

Přeci jen jsem se před naším odchodem rozhodl zkusit štěstí: „Pokud to nebudete považovat za nezdvorné, ještě bych vám rád položil jednu otázku.“

„Jsem vám plně k dispozici,“ pobídl mě Whitlock.

„Poručici Harold Treadway a Worth Chapman z místní posádky,“ vyjmenoval jsem. „Neznáte náhodou ty gentlemany?“

Všiml jsem si, že Elizabeth se musela přemáhat, aby si opovržlivě neodfrkla. Whitlock nepřemýšlel dlouho.

„Slyšel jsem o té nepříjemné události,“ odpověděl. „Doufám, mylady, že nebudete soudit všechny mé krajany podle těchto dvou hrubiánů. I když s přihlídnutím k vaší volbě manžela jsem si jistý, že nebudete.“

Nicméně, abych vám odpověděl – poručíka Chapmana znám jen z doslechu. Ale sir Charles Treadway, otec dotyčného Harolda Treadwaye, je mým klientem. Po dobu přidělení jeho syna k posádce umístěné v Edinburghu pro něj zajišťuji výplatu vyměřené apanáže.“

Prekvapilo mě, že mi to tak bez okolků prozradil. Přiznal tím, že nejen, že zná Treadwaye, ale ví také o jeho finanční situaci. Nemusel jsem se dál vyptávat, už jsem věděl, že není právě růžová. Ale možná to byla jen vychytralá taktika, jak odvést moji pozornost sdělením něčeho, co bych se stejně časem dozvěděl.

„Měl byste vědět, mylorde,“ pokračoval Whitlock, „že dotyčný důstojník na vás chtěl podat žalobu k edinburskému magistrátu. Přesvědčil jsem ho, že by to byl nesmyslný čin.“

Nejspíš bych mu za to měl poděkovat, asi to i očekával, vzhledem k tomu, že Elizabeth vlastně porušila zákon, ale nějak jsem k tomu nedokázal přinutit. Jen jsem přikývl, zvedl se z křesla a nabídl své snoubence rámě.

„Na shledanou, pane Whitlocku,“ řekl jsem. „Nejspíš se ještě setkáme.“

Advokát se také postavil. „Budu se těšit. Mylady, mylorde, bylo mi ctí.“

Elizabeth mu nabídla ruku k polibku. Trhla sebou, když přidržel její prsty déle, než se podle etikety slušelo, a příliš dlouze se jí zahleděl do očí. Mohla to být jen náhoda, proto jsem se mohl jen těžko ohradit a nebýt za přehnaně žárlivého, ale upřímně jsem o omylu pochyboval.

Bez dalších řečí nás advokát dovedl opět až ke vchodovým dveřím. Než jsme po další zdvořilě úkloně stačili opustit jeho dům zpět na Argylls Square, stačil jsem ještě zahlédnout mladičkou Torrie v rozhovoru s další ženou, podle zástěry uspiněné od mouky asi kuchařkou. Byla možná o deset let starší než plavovlasá služka, ale neméně pěkná. Byl bych ochotný se vsadit téměř o cokoliv, že celý personál v domě advokáta Ellswortha Whitlocka se sestává z pohledných žen.

Náš kočár nás očekával před domem, ale Elizabeth nevydržela mlčet až k němu.

„Nechápu, že jsi dokázal mluvit s tím hrozným člověkem tak klidně, Davide,“ řekla mi skoro vyčítavě. „Vždyť je to tak strašlivý muž!“

„Neudělal nic špatného, drahá,“ odpověděl jsem, zatímco jsem jí otvíral dvířka do kabiny.

„Ale kvůli němu zemřeli nevinní lidé!“ opáčila. „Vždyť je horší než ten Treadway s Chapmanem.“

Musel jsem se usmát nad jejím rozhořčením, ale raději jen v duchu. Jako by mi vyčítala, že jsem odtazitého Whitlocka také neztloukl. Odpověď byla jednoduchá a tušil jsem, že právě to, že si jí je vědoma, je důvodem k jejím výčítkám. Kromě nemístného polibku ruky totiž Whitlock Elizabeth nijak neohtrozil.

~

Při našem návratu v pozdní odpoledne nás Stewartové – naše hostitelka se svým švagrem a synem – již zdaleka vyhlíželi. Hořeli zvědavostí, jak jsme s Elizabeth pochodili a jen ostych jim bránil, aby mě zahrnuli otázkami hned, jakmile jsme se v jídelně všichni sešli. Bohužel, i když jsem jim nechtěl nic tajit, mohl jsem jim říci jen málo. Že se podle advokáta Whitlocka Vyklizení Brownova statku událo z vůle majitele pozemku a vše se zdá v souladu se zákonem. Že se jednalo o brutální zákon vítězů trestající poražené a že s ním vnitřně nesouhlasím, bylo v tuto chvíli nepodstatné.

„Nemusíte mít strach, že bych to jen tak nechal být, pane Stewarte,“ ubezpečil jsem ho pro jistotu, i když jsem nemusel.

„Jak se daří Kenzie?“ zeptala se Elizabeth doktora Huntera, který se k nám po chvíli také připojil.

Už to, že se lékař nevrátil do Edinburghu svědčilo, že dívka se ještě nevzpamatovala.

Hunter si kapesníkem otřel cvikr. „Postupně snižuji dávku opiátu, ale preferuji opatrnost. Měla další hysterický záchvat. Přítomnost paní Stewartové má na to děvčátko uklidňující vliv, ale nemůže s ní být neustále. Alespoň do budoucna ne. Obávám se, že nezbývá než být trpělivý a doufat, že čas zhojí rány na její duši. Je ještě malá, děti bývají překvapivě odolné.“

„Děkuji vám, mylorde,“ řekla paní Stewartová tiše.

Nemusel jsem se ptát za co. Služby lékaře Hunterova formátu bývaly drahé, pro osiřelou dcerku chudého nájemce pak naprosto nedostupné. Neměl jsem ke Kenzie žádný vztah, většina mužů v mém postavení by nad jejím dalším osudem jednoduše mávla rukou.

„Abych nezapomněla, tohle vám přinesl posel, když jste byl pryč, mylorde,“ dodala naše hostitelka a podala mi zdobenou kartu.

Byly to pozvánky na taneční soirée pořádané v domě generálporučíka Humphreya Blanda, guvernéra Edinburského hradu. Akce se konala již dnes, sotva za pár hodin a pozvánky přišly opakovaně. Již jednou jsem zdvořile

odmítl, ale chtěl nechtěl jsem si ve městě již stačil vybudovat jistou reputaci a patřil jsem k významným šlechticům. Generál Bland zjevně považoval za vhodné své pozvání zopakovat. Navzdory svému poměrně pokročilému věku se mi zmínil – když mi rozmlouval mé zasnuby s Elizabeth – že se sám poohlídí po mladší nevěstě. Možná doufal, že mu my, jakožto místní skandální pár, přivedeme pár zvědavých slečen z dobrých rodin, které by jinak o bál pořádaný starým pánem ani nezavadily. Tak nebo tak jsem však měl v úmyslu znovu odmítnout. Věděl jsem, jak by se anglická smetánka a šlechta z Nížiny dívala na Elizabeth, nechtěl jsem ji zbytečně vystavovat hlasitě šeptaným poznámkám a odsuzujícím pohledům. Už jsem chtěl pozvánky odložit a zavolat Campbella, aby poslal posla s odpovědí, když mi je Elizabeth vzala z prstů.

„Myslím, že bychom měli jít, drahý,“ řekla.

„Prosím, Beth?“ podíval jsem se na ní překvapeně.

„Ptala jsem se,“ odpověděla s podezřelým úsměvem. „Generál Bland nepořádá ples na Edinburském hradě. Jeho dům není daleko od bývalé residence hraběte z Wintonu. Nemělo by být obtížné se před půlnocí vytrazit a dostavit se včas na schůzku.“

V duchu jsem zaklel. Tušil jsem již předem, jaké jsou její úmysly. Její přítomnost na noční schůzce na základě záhadného vzkazu měla být ještě předmětem diskuse. Nejraději bych jí v účasti na něčem tak nebezpečném zabránil a ona to nejspíš tušila. Jak už mi řekla předtím, ještě jsem jí neměl právo nic zakazovat, i kdybych se chtěl k takovému kroku snížit.

„Ten ples začíná ani ne za čtyři hodiny, nevím, drahá, ...“ začal jsem s námitkou.

„Máš strach, že se nestihnu připravit?“ odbyla mě s úsměvem. „Že se za mě budeš snad muset stydět, Davide? Že tě tvá chudá horalská snoubenka zahanbí? Začínáš snad litovat svého rozhodnutí?“

Paní Stewartová se rozkašlala překvapením nad tím, co by spousta mužů považovala za drzost. Mě se však líbila, jen kdyby za ní nebyl tak zjevný úmysl mě doprovodit do opuštěného domu, jakkoliv nesobecký.

Donald Stewart se zasmál nahlas. „Kdy se vy Angličané konečně naučíte, jak tvrdé hlavy máme my Skotové, mylordé? Ve válce i v lásce!“

~

K přípravě na bál, třebaže jen malý a provinční, zbývalo pro dámu zoufale málo času. Alespoň jsem si to tedy myslel. Zatímco se Elizabeth chystala, já jsem vydával instrukce McAutiemu a Campbellovi. Pokud už jsme se s Elizabeth měli vydat na půlnocní schůzku, neměl jsem rozhodně v úmyslu přenechat veškerou iniciativu na straně nepřítelů. Očekával jsem – a když jsem

jim vše řekl, moji poddůstojníci se mnou souhlasili – že noční schůzka je téměř jistě past. Byli jsme však přesvědčeni, že po McAutieho průzkumu a s dostatkem zkušených mužů naopak dokážeme chytit do pasti naše nepřátele. Opuštěný dům lorda Wintona skýtal bezpočet úkrytů k přepadení, ale také k přepadení těch, kteří se k přepadu chystali. Neznámý pisatel listku neříkal přesně, kde má Elizabeth čekat, ani že nesmí být v kočáře. To nám dávalo výhodu k výběru místa a mě možnost zanechat ji v bezpečí pod dohledem vojáků. Ještě to nevěděla, ale tentokrát jsem hodlal být neústupný. S McAutiem a Campbellem jsme již přechytračili nejednoho úskočného nepřítel, měl jsem všechny důvody být optimistický. Naposledy jsem pohlédl na jednoduchý náčrtek opuštěného domu s vyznačenými pozicemi jednotlivých vojáků a pokýval hlavou. Pokud každý udělá, co má, nic by se nemělo pokazit. Jenže také se říká: „Chceš-li pobavit Boha, seznam ho se svými plány,“

Náhle jako by mě polilo horko a zatočila se mi hlava.

Oba poddůstojníci si ničeho nevšimli, nakonec trvalo jen okamžik, než jsem se vzpamatoval. Zasalutovali, chystali se odejít za vojáky, když se McAutie ohlédl někam za mé rameno a významně si odkašlal. Také jsem se otočil a dobrých deset vteřin zůstal zírat jako u vytržení, než jsem se dokázal vzpamatovat. Elizabeth scházela ze schodů v saténových a hedvábných šatech, které jen před krátkým časem dorazily z krejčovství ve městě. Bylo to vlastně poprvé, kdy jsem ji viděl v něčem jiném než v cestovním oblečení, smutečnických, jezdeckých nebo nanejvýše denních šatech, které si brala na naše běžné výpravy do Edinburghu. Má snoubenka by vypadala nádherně v čemkoliv, nejspíš i v pytli od brambor, ale bylo neuvěřitelné, co dokázala vykouzlit za tak krátký čas bez zkušené komorné, jen s pomocí služek a paní Stewartové. Vypadala jako zjevení z jiného světa, jako nadpozemská královna víl, která vystoupila z keltských bájí mezi nás nehodné smrtelníky. Tyrkysové svrchní sukně přes blankytně modré spodničky zdobené jednoduchou přesto precizní flanderskou krajkou skvěle ladily s její bledou pleť, vysoko vyčesaným černými vlasy i smaragdově zelenýma očima. Čtvercový výstřih doplňovaly naše rodinné brilianty, které jsem jí půjčil. Stejně jí měly za nedlouho patřit. Sukně byly široké a nadýchané, rukávy dlouhé, krajkový živůtek decentní, přesto šaty tak perfektně zdůrazňovaly její dokonalou postavu, že má první myšlenka, když jsem se vzpamatoval z překvapení, byla, že si vůbec nepřejí, aby ji takto mohli vidět i jiní muži.

„Seržante, desátníku, to bude vše,“ řekl jsem, abych prolomil mlčení.

Oba vojáci zopakovali zasalutování a poslušně, i když poněkud neochotně opustili jídelnu. Stewartovi muži tu byli s námi také. Donald

Stewart se dokázal ovládnout, aby nezíral, ale jeho synovci spadla brada málem až na zem. Strýc do něj musel pobaveně strčit.

„Lépe to nešlo,“ řekla Elizabeth nejistě, když došla až ke mně. „Měla jsem jen málo času, ale paní Stewartová a Fenella se tolik snažily. Doufám, že neudělám ostudu.“

Dlouho mi trvalo, než jsem se dovtipil, o čem to vlastně mluvím.

„Nikdy – za celý svůj život v žádné zemi a na žádném kontinentě – jsem neviděl nic krásnějšího, než jsi ty, drahá,“ odpověděl jsem naprosto upřímně.

„*S math sin!* Uškrtním každého, kdo by se vodvážil říct něco jiného,“ zaslechl jsem ode dveří McAutieho ne právě tichý šepot.

„Bojím se jen toho, Beth, že odejít nenápadně z plesu generála Blanda v tvé společnosti bude naprosto nemožné,“ dodal jsem.

Sklopila nejistě oči. Dosáhl jsem toho, že výjimečně nevěděla, co na má slova říci. Nabídl jsem jí rámě a ukázal k čekajícímu kočáru.

„Půjdeme, drahá?“

~

Přes veškerou snahu jsme na soirée generála Blanda nedojeli včas. Možná ale bylo vhodnější, že když jsme vystupovali z kočáru, byl již bál v plném proudu. Alespoň se to tak jevilo podle dalších vozů čekajících na ulici před domem. Přijeli jsme sami, jen já a Elizabeth, pouze desátník Campbell seděl na kozlíku. Doufal jsem, že McAutie a ostatní vojáci splní mé instrukce správně. Bohužel jsem ještě nevěděl, že nás do největšího nebezpečí nemá dostat žádný člen mé malé jednotky, ale má to být sám její velitel.

Předal jsem pozvánky sluhovi, který čekal na schodech k domu. Ten si je zběžně prohlédl, moji slavnostní uniformu přelétl pohledem, ale na Elizabeth zůstal zírat několik trapně dlouhých vteřin. Musel jsem si odkašlat, abych mu připomněl, že nás má uvést, ale jen těžko jsem mohl nebohého muže z něčeho vinit.

Hudba právě dohrála skladbu, takže celý sál uslyšel: „Lady Elizabeth MacDermott v doprovodu svého snoubence plukovníka lorda Davida, hraběte z Wavebury.“

Pobavilo mě, že nás představil v opačném pořadí, než bylo podle protokolu správně, ale opět jsem musel uznat, že bych se na jeho místě možná dopustil stejné chyby.

Většina očí v sále se na nás v tu chvíli obrátila, proto jsem měl příležitost prohlédnout si přítomné stejně dobře jako oni nás. Hostitel generál Bland stál v pozadí stranou, v okázalém zlatem zdobeném stejnokroji a bílé paruce. Byl zabrán do rozmluvy s několika dalšími vysokými důstojníky a

vypadal přesně tak jak bych si představil autora proslulé vojenské příručky Pojednání o vojenské disciplíně, která hrála významnou roli ve výcviku britské armády již od svého prvního vydání v roce 1727. Již méně jsem v něm viděl muže, který pořádá bály, aby si na nich našel mladou nevěstu. Také mnoho dalších hostů bylo ve vojenských stejnokrojích, nejspíš tu byla přítomna většina významnějších důstojníků, kteří byli z toho či onoho důvodu v Edinburghu. Dokonce bych řekl, že v sále byla výrazná převaha mužů nad ženami. Šaty i šperky všech ale svědčily o tom, že se řadí k té nejvyšší společnosti.

Trochu s obavou jsem se rozhlédl po známých tvářích. Spatřil jsem naše známé z hostince U krále Jiřího – dělostřeleckého kapitána Johna Forbese v doprovodu výrazně nalíčené blondýny ve velmi odvážných šatech a také onoho galantního německého dragouna zavěšeného do dámy, která jako by z oka vypadla té Forbesově. Hodlal jsem si s oběma důstojníky promluvit, zajímalo mě, jestli si z onoho večera v hostinci něco podstatného nepamatují, ale to už se k nám vydal sám generál Bland.

Hudba začala zvolna hrát další skladbu, páry se pomalu řadily k tanci. Někteří hosté na nás však ani tehdy nepřestávali nenápadně hledět. Zaslechl jsem šeptem pronášené otázky a stejně kradmé odpovědi. Mohl jsem se jen doufat, že se týkají pouze oslnivého vzhledu mé partnerky, ale obával jsem se, že jsem si za svého pobytu v Edinburghu stačil vydobýt jistou ne právě dobrou pověst.

„Mylady, plukovníku Wavesbury, dovoluji mi vás přivítat v mém domě. Již jsem nedoufal...“ prkenně se uklonil generál Bland. I jeho zdvořilá slova zněla úsečně, jako by mluvil podle své výcvikové příručky. „Doufám, že večer proběhne k vaší plné spokojenosti.“

Než jsem odpověděl, mávl jsem na procházejícího sluhu a vzal si ze stříbrného podnosu sklenici vína. Musel jsem se napít, z ničeho nic jsem měl takové sucho v ústech, že jsem nedokázal promluvit. Elizabeth udělala elegantní pukrle, generál Bland naznačil polibek nabízené ruky. Na jeho vrásčitém obličejí byl nyní zcela jiný výraz, než když naznačoval moji duševní nezpůsobilost a snažil se mi svatbu s Elizabeth vymluvit.

„Jsem... přesvědčen... děkujeme vám za pozvání,“ zakotkal jsem se při odpovědi.

„Děkujeme vám za pozvání,“ sladce se na něho usmála má snoubenka, ale lehce kousavou poznámku si neodpustila: „Kdybychom snad mohli doufat, že nás poctíte svojí přítomností na naší svatbě.“

Věděl jsem, že člověk, kterého by chtěla na svatbě méně než bývalého britského vojenského velitele Skotska, byl snad již jen vévoda Cumberland,

ale zjevně ji těšilo zatlačit starého vojáka do kouta. Protože ten by jen těžko přivítal příležitost zúčastnit se obřadu po boku jejího otce jakobity, kterého naposledy potkal jako protivníka v bitvě u Cullodenu.

„Ehm... pokusím se, mylady,“ odvětil Bland neurčitě. „Ovšem, víte, mylady, ... Vojenské povinnosti jsou nevyzpytatelné, obávám se, že vám nemohu nic s jistotou slíbit.“

Elizabeth přikývla, Bland se znovu omluvil a vrátil se ke svým přátelům. Má snoubenka se přestala usmívat a starostlivě se na mě podívala.

„Jsi v pořádku, Davide? Jsi nějaký bleďý...“

„Je tu příšerné horko,“ odpověděl jsem po pravdě. „Už jsem zapomněl, jak jsou podobné akce únavné.“

Nezdálo se, že by mi uvěřila, i když desítky svíce rozpalovaly vzduch v sále na hranici snesitelnosti. Sundala si rukavičku a jemně se dotkla dlaní mého čela, ale odstrčil jsem jí ruku.

„Beth! Dívají se na nás. Ještě nejsme svoji!“ Samotného mě překvapilo podráždění v mém hlase, ale ona si ho nevšimla.

„Úplně hoříš...“

Mávl jsem nad její poznámkou rukou a nabídl jí rámě. „Je tu jen horko. Pojd', drahá, půjdeme tančit. Čeká se to od nás.“

To bylo příšerné vyzvání k tanci i na mě, napadlo mě, jakmile jsem je vypustil z úst. Ale už jsem ho jen těžko mohl vzít zpátky. Elizabeth se na mě usmála, sice poněkud překvapeně, ale poslechla mě.

Dál jsem o svém chování neměl čas uvažovat, protože náhle přede mnou stál Elizabetin bratr Alastair s podnosem plným číší vína. Přesně ten Alastair, kterému jsem byl jen před pár měsíci na pohřbu. Zamrkal jsem a už jsem se ho chystal oslovit, ale v tom se opět změnil, byl z něho jen nějaký sluha. Mladý, černovlasý se štíhlým obličejem, ale zcela jistě ne můj zesnulý přítel. V duchu jsem si znovu povzdechl. Tohle bude dlouhý večer.

~

Ples plynul ve zvláštním tempu. Aniž bych si to uvědomil, pro mě se změnil v jakýsi podivný, nereálný sen. Věděl jsem, že jsem mluvil s generálem Blandem, kapitánem Forbesem a dalšími důstojníky, ale už jsem si nepamatoval, co oni odpovídali. Onen galantní kapitán s německým přízvukem se mi představil, když žádal, zdali bych dovolil Elizabeth tanec, ale jeho jméno jsem ani nevnímал, stejně tak jsem nevěděl, jak došlo k tomu, že jsem náhle stál osamocený a má snoubenka s ním tančila. Elizabeth na něho prakticky nepohlédla, její ustarané oči se neustále obracely mým směrem. Nechápal jsem proč, když jsem věděl, jak miluje tanec a kvůli té chvílce žárlit nebudu.

Než jsem se nad tím stačil více zamyslet, opět mě upoutal známý obličej. Ian Campbell se na opačné straně sálu bavil s blondátou společnicí onoho důstojníka, který právě tančil s Elizabeth. Ten samý Ian Campbell, který se před několika měsíci pokoušel lstí vnútit Elizabeth sňatek. Ten samý Ian Campbell, kterému jsem mečem téměř usekl hlavu. Dosud jsem si pamatoval jeho vyhaslý pohled i tryskající krev barvící bílý sníh na břehu Loch Ard. Sevřel jsem jílec pro mě nezvyklého kostýmního meče – můj oblíbený palaš zůstal v hořícím Brownově domě – a vykročil Ianovým směrem. V tom na mě pohlédl, usmál se a náhle to nebyl on, jen nějaký neznámý elegantní mladík v tmavých šatech. Pustil jsem meč a zastavil se v půlce kroku.

„Davide?“ ozval se vedle mě nervózní hlas.

Ani jsem si nevšiml, že hudba dohrála a Elizabeth se ke mně vrátila. Důstojník, který s ní tančil, se ukláněl a zřejmě něco řekl, protože vypadal, že čeká na moji odpověď. Snad děkoval nebo chválil mou snoubenku. Doufal jsem, že potěšeným přikývnutím nic nezkazím. Znovu se uklonil a vydal se nazpět ke své společnici, tak jsem se snad zachoval správně.

„Není ti dobře, Davide,“ řekla Elizabeth a nebyla to otázka. „Měli bychom odejít. Potřebuješ ven na vzduch.“

Zakroutil jsem nepřítomně hlavou, protože jsem právě zahlédl korpulentní postavu vévody z Cumberlandu, jak odchází dveřmi na zahradu.

„Nevěděl jsem, že je ten zatracený chlap tady v Edinburghu...“ poznamenal jsem pro sebe a vysloužil si další podezřívavý pohled.

„Nic mi není, jen je tu horko. Nemusíš se o mě starat jako kvočna o kuřata, na to jsi ještě zatraceně mladá, drahá Beth“ odpověděl jsem podrážděně. V hlavě mi nejasně hlodalo, že se chovám nepatřičně, ale nemohl jsem si pomoci. „Je ještě brzy. McAutie ještě nebude... tam, kde má být. Teď by bylo podezřelé odejít.“

Nenechala se však mou hrubostí odradit. „Prosím? Do půlnoci nezbývá už ani hodina,“ mávla rukou k hodinám stojícím v rohu místnosti. Ukazovaly něco po čtvrt na dvanáct. „Máme nejvyšší čas.“

Překvapeně jsem zalapal po dechu, pak si manžetou otřel zpoceně čelo. Vždyť jsme sotva přišli! Také jsem si matně vybavoval, že na slově „máme“ bylo cosi špatně, cosi, co jsem chtěl s Elizabeth ještě probrat.

„Máš pravdu, drahá, půjdeme,“ rozhodl jsem.

Nabídl jsem jí rámě a chystal se hned vyrazit ke dveřím ze sálu.

„Neměli bychom se rozloučit s generálem Blandem?“ navrhla. „A s ostatními? S kapitánem Dietrichem? Jen nezdvořilé jen tak odejít.“

„Na to bude ještě dost času,“ mávl jsem volnou rukou. „Musíme být nenápadní.“

Nevnímal jsem, že nás sleduje možná celý sál, jak ji spíše táhnu, než vedu k východu. Mimoděk jsem se cestou uklonil Jeho veličenstvu králi Jiřímu II. Musel jsem ocenit, jak významné muže na svůj bál generál Bland pozval. Nějaký sluha se mi pokoušel na odchodu něco říct, ale nedal jsem se tím odradit a zamířil přímo k našemu čekajícímu kočáru.

„Domů! A rychle!“ přikázal jsem kočímu, zatímco jsem pomáhal Elizabeth do kočáru.

Jak to, že má snoubenka stále voněla tak neuvěřitelně přitažlivě, nebo jsem si toho zkraje večera nevšiml? Naklonil jsem se, abych ji políbil.

„Domů?“ zastavily mě dva překvapené hlasy.

Proč Elizabeth tak náhle ucukla? Opravdu jsem měl dnes ještě někde být. Velkou silou vůle jsem se pokusil proniknout mlhou, která obestírala mou mysl.

„Pravda!“ pokusil jsem se o rozhodnost. „Tak nás tedy vezměte k lordu Wintonovi, majore Campbelle!“

„Majore?“ namítl Campbell nechápavě.

Proč jen povyšuji na velitele bataliónu hlupáky? Možná mi dělá kočího za trest...

„Plukovníkovi není dobře,“ řekla Elizabeth. „Možná bychom měli raději...“

„Nesmysl,“ skočil jsem jí do řeči a netrpělivě postrčil do kočáru. „Jeďte, Campbelle! A nešetřete koně!“

~

Když jsme projížděli chybějící bránou do průjezdu mezi dvěma temnými opuštěnými domy, měl jsem žaludek jako na vodě, třeštila mi hlava a mým největším úspěchem bylo, že jsem se nevyzvracel Elizabeth k nohám. Byl to vlastně její bledý, ustaraný, ale stále neuvěřitelně krásný obličej – jediná jasná věc v závoji mlhy, na kterou jsem se dokázal stále soustředit – co ve mně udržovalo zbytky přičetnosti.

Hned jak jsme byli mezi domy, zabušil jsem zuřivě na střechu. Když kočár konečně zastavil, bylo to jako dar z nebes. Okamžitě jsem vystoupil, s nesmírnou úlevou ucítil, jak se mé boty dotkly země, která se nepohybovala. Kolem byla téměř absolutní tma a ticho. Oboje jsme rušili jen my, lampy našeho kočáru a frkání koní v potahu. Podivné, na dům šlechtice, se kterým jsem měl mít schůzku. Nabídl jsem ruku Elizabeth, ale vystoupila sama.

„Myslím, že to je krajně nevhodné, drahá, když jdeme na návštěvu,“ pokynul jsem k malé pistoli, kterou nenápadně ukrývala za širokými plesovými sukněmi.

Opět jsem pozapomněl na strašidelné okolí – opuštěný dům,

vytlučená okna, vyvrácené okenice a břečťanem porostlé zdi. Vnímal jsem jen Elizabeth, její nádhernou róbu, ale také to, že toho má na sobě zbytečně moc. Toužil jsem po jejím dotyku, tak jsem jí alespoň nabídl rámě.

„Půjdeme, drahá?“

„Kam, proboha?“ zeptala se překvapeně.

„Nejsme, kde máme být, pane,“ ozval se kočí. „Seržant McAutie a vojáci...“

„Zmizte, Campbelle!“ přikázal jsem.

Překážel. Neprál jsem si jinou společnost než tu Elizabetinu.

„Desátníku! Vidíte? Plukovník není sám sebou. Neví, co se děje,“ řekla poněkud drze má snoubenka... milenka? ...manželka? „Něco se mu stalo. Musíme ho odvézt pryč, do bezpečí.“

Elizabeth! Ať už byla kýmkoliv, byla to má Elizabeth a jen na tom záleželo. Ale ona tu přeci neměla být, nebo snad ano? Campbell se překvapivě rozhodl poslechnout ji, a nikoliv svého velitele. Zatáhl brzdu a seskočil z kozlíku.

„Prosim, pane, vraťte se dovnitř. Mylady má pravdu. Vodvezu vás pryč. Tady to není bezpečný, jsme tu moc na ráně. Musíme blíž k seržantovi a jeho lidem!“

„Ani mě napadne vrátit se do toho pekelného vozu!“ odsekl jsem.

Campbell váhal, díval se střídavě na mě a střídavě na Elizabeth. Snad přemýšlel, jestli se mě nemá pokusit do kočáru dostat násilím. Byl vyšší než já, ale věřil jsem, že jsem silnější. Nahrbil jsem se očekávaje útok.

„Davide, prosím,“ pokusila se mě Elizabeth znovu přesvědčit. „Nemyslíš jasně. Je půlnoc, musíme za seržantem McAutiem!“

Nikdo se nepohnul, Campbell stále váhal postavit se svému plukovníkovi a já nechápal, proč bych mu měl ustupovat. Měli jsme tu přeci nějaký úkol, i když jsem si nemohl vzpomenout jaký. Uběhly další dlouhé vteřiny.

„Plukovníku, prosím. Děte rači dovnitř,“ pokusil se Campbell naposledy pod dobrém.

Dokonce mi znovu otevřel dvířka a naznačil, abych vstoupil do kabiny.

V tom jsem zahlédl v jednom z rozbitých oken nad námi mihnout se světlo. Cosi jasně zářícího ve tmě prolétlo vzduchem. Láhev s pálenkou, která měla v hrdle kus zapáleného hadru, se roztřístila o střechu kočáru. Kolem začpěl silný alkohol, kabinu vozu zachvátily plameny. Koně, už předtím nervózní, vyděšeně vyrazili vpřed. Překonali odpor brzdy a za okamžik se již za hlasitého skřípění vůz rychle vzdaloval. I když zmizel zdroj světla, tma

kolem nenastala. O dlažbu prorostlou trávou se totiž rozbila další zápalná láhev, hořící alkohol nás jasně osvětlil.

Campbell byl první, který se vzpamatoval. Na řemenu měl pověšenou horalskou pistoli, poté nyní sáhl. Než však stačil zamířit na cokoliv – i když já žádný cíl neviděl – nocí třeskl výstřel z jiné zbraně. Desátník nevykřikl, ale zatočil se jako káča a bez hlesu se zhroutil na dlažbu. Ve dveřích a rozbitých oknech přizemí na první pohled opuštěného domu se objevilo několik siluet. Pět nebo šest, vnímal jsem je jen jako rozmazané stíny.

„Rychle, zbavte se toho chlapa, je úplně mimo. Birku, vem ho něčím po hlavě!“ promluvila jedna z nejasných postav. „Sandy! Popadni tu ženskou! Živou! Pamatuji, kolik za ní máme dostat!“

Mou zastřenou myslí pronikla jediná myšlenka – chtějí Elizabeth! Chtějí jí ublížit! Už méně jsem si všímal, že hlas zněl udýchaně, jako by snad mluví předtím rychle běžel. Když se stíny ještě přiblížily, vydal jsem neartikulovaný výkřik, tasil kord a vyrazil vpřed.

Nečekali to, snad mě opravdu měli za neškodného. Sandy se mě pokusil obejít a dostat se k Elizabeth za mnou. Vrazil jsem do něj kostýmní meč takovou silou, že se zdobený jílec zastavil až o jeho břicho. Protože mi bylo horko, sundal jsem si rukavice, nyní mu pravačku zaplavila teplá tekutina. Úder obuškem do ramene jsem sotva vnímal. Za mnou třeskl výstřel, kdosi vykřikl, pak jsem uslyšel, jak Elizabeth volá mé jméno.

Rudá mlha před mýma očima ještě zhoustla. Prudce jsem se otočil, čepel lehkého kostýmního meče stále vězící v útrokách mé oběti nevydržela a zlomila se pár palců pod jílcem. Někdo mě udeřil přes záda. Možná. Vlastně jsem si ani nebyl jistý. Měl jsem zastřený zrak, plameny mě oslňovaly, postavy kolem byly jen přízraky. Jediné, co bylo naprosto jasné, byla Elizabeth ve svých vlajících modrých šatech.

Další ze stínů se ji pokusil chytit za ruku. Doběhl jsem k němu, nevšímal si ran, které na mě přšely a vrazil mu pěst do břicha. Pěst, ve které jsem stále držel ocelový jílec meče se zbytkem čepele. Něco povolilo, někdo zakřičel, víc krve mi steklo na ruku. Další muž se dostal mezi mě a Elizabeth. Mimoděk jsem pustil kluzký zbytek meče, popadl ho za bradu a trhnul. Cośi odporne prasklo, další přízrak se změnil v pouhého hadrového panáka.

„Neklaplo to, je to blázen! Zabij ho!“

Zbývali dva. Oba odhodily hole, kterými mě do té chvíle neúčelně tloukli. Ve světle ohně se zaleskla obnažená ocel širokých mečů. Stál jsem proti nim bezbranný, pistole zůstaly ve voze.

„Di nám z cesty, ksakru. Přece nezdechneš kvůli nějaké děvce!“

Bez přemýšlení jsem vyrazil vpřed. Když jsem si později pokoušel

celou událost znovu vybavit, musel to být nejspíše můj zakrvácený vzhled a šilený výraz, co mě zachránilo. Oba totiž na okamžik ztuhli, neprobodli mě, když měli příležitost. Srazil jsem se s jedním a oba jsme skončili na dlažbě. To už mu bylo dlouhé ostří k ničemu, nepomohlo mu, když jsem ho popadl za krk a tvrdě stiskl. Tomu druhému však nic nebránilo, aby se napřáhl mečem. Cítil jsem, jak z mé oběti vyprchává život, něčeho jiného jsem si nevšímal.

Prásklo několik ran. Já pustil muže s rozdrcenou průdušnicí a prudce se otočil. Těla vedle sebe jsem se nevšímal, protože se objevily další stíny. Další nepřátelé...

Mimoděk jsem popadl zbraň mrtvého a rychle se postavil. Temně jsem zavřel, pozvedl meč a chystal se zaútočit. Pobít je všechny, všechny, kdo mohli ublížit...

„Ne, Davide! Počkej! Už jsou všichni mrtví! Tohle jsou přátelé.“

Hlas zněl jakoby z velké dálky, ale byl mi povědomý. Znal jsem ho. Ztuhl jsem s mečem stále napřaženým.

„Prosím, drahý!“

Jemná dlaň se dotkla mého obličej. Jemná dlaň... vzpomínal jsem si... nechtěl jsem, aby krájela zeleninu... Za ní jsem spatřil krásný ustaraný obličej se zelenýma očima, ve kterých se leskly slzy. V mlhavém obraze to byl jediný jasný objekt, na kterým jsem dokázal zaostřit. Přízraky kolem nebyly přízraky, měly na sobě červenou a žlutou. Pomalu jsem spustil ruku s mečem. Ucítil jsem bolest od bezpočetných ran dřevěnými kyji, která mě teprve nyní dostihla.

Pak už jsem necítil nic.

~

Vztekl. To první, co jsem pocítil, když jsem se probral byl vztek. Na sebe, na své muže, na toho, kdo mi to vše způsobil. Jen vztek. Takový vztek, že jsem si něčeho jiného nedokázal všimnout.

Náhle jsem i přes intenzivní tepavý pocit v hlavě viděl všechno průzračně jasně. Advokátův dům, kde kromě něho byly jen krásné ženy. Whitlockův hubený obličej bez emocí a jeho pichlavé oči, kterým nic neuniklo. Jak piji hořký čaj, který Elizabeth v rozčilení převrhla. Jak on sám přibližuje hrnek ke rtům, ale pak jej zase vrací na stůl, aniž by se hladina nápoje sebedméně snížila.

„Whitlock!“ zavřel jsem. „To on...“

„Ano, bylo to v tom čaji. Ale teď si musíš odpočinout.“

Elizabeth se mě dotykem pokusila udržet na lůžku a já se poprvé rozhlédl kolem. Za okny již svítilo slunce, ale jen v jediném bylo sklo, zbylá byla rozbitá. Také tapety v kdysi možná hezkém pokoji byly z větší části

strhané a plesnivé. Postel, na které jsem ležel, byl jediný kus nábytku, ze kterého nezbyla jen hromada tlejícího dřeva. Kolem to páchlo vlhkem a hnilobou. Nebyli jsme tedy u Stewartů, ležel jsem stále v opuštěném domě lorda Wintona. Dokonce se mi zdálo, že jsem zachytil i slabou vůni alkoholu a kouře.

Pokusil jsem se posadit, ale Elizabeth mi to opět nedovolila. „Musíš zůstat ležet. Doktor Hunter to nařídil. Říkal, že ze všeho nejdůležitější je, aby ses uklidnil.“

„Uklidnil?“ skoro jsem zavrčel.

Dokázal jsem už myslet jasně, ale droga možná ještě zcela nevyprchala.

„Kde je vlastně Hunter teď?“ zeptal jsem se marně přemáhaje zlost.

„U Jocka Campbella,“ odpověděla smutně. „Právě ho ošetřuje.“

Nepamatoval jsem si, co se s desátníkem přesně stalo. Měl jsem pocit, že byl na začátku noci s námi, ale zbytek jsem měl už v mlze.

„Je to prý vážné,“ pokývala Elizabeth hlavou a spěšně vysvětlovala: „Kulka zůstala v ráně. Doktor ho operoval, vyndal mu ji. Nyní je u něho. Můžeme jen doufat. Říkal, že teď s ním nesmíme nějaký čas hýbat. Proto jsme zůstali zde. Musíme počkat.“

Pokud byla šance, Hunter ho jistě zachrání. Doufal jsem v to, Jock Campbell byl dobrý voják a za těch několik let služby jsme si ho oblíbil. Párkrát mi nejspíše zachránil život. O důvod víc navštívit pana Ellswortha Whitlocka, pomyslel jsem si rozzlobeně. Posadil jsem se na posteli a natáhl se pro složený kabát, který jsem měl místo polštáře.

Ucítil jsem Elizabetinu ruku na svém čele.

„Prosím, Davide. Doktor říkal, že teď je nejdůležitější, aby se ses dokázal uklidit. Přestat myslet na Whitlocka i na ostatní. On pomůže desátníkovi, McAutie a ostatní prohledají dům. O všechno je postaráno, máš čas si odpočinout. Prosím, Davide, musíš myslet na něco jiného! Prý by se to mohlo vrátit.“

„Jiného?“ zeptal jsem se napůl ironicky, napůl vztekle.

Elizabeth se na mě pousmála, pak vstala z mého lůžka. Její plesové šaty během přepadení utrpěly, ale jistě ne tolik jako má uniforma. Také jsem si vlastně až nyní povšiml, že jsme v pokoji sami a vede z něho jediný východ vcelku zachovanými dveřmi. Dokonce v zámku vězel rezavý klíč. Elizabeth jej nyní uchopila a s trochou námahy jím otočila.

Nevěděl jsem, jak to dokázala, u jejich šatů jsem to považoval za nemožné, ale sáhla si rukou na záda, cosi uvolnila, a nejen tyrkysové svrchní sukně náhle ležely na zašlých parketách. Stále na sobě měla víc oblečení, než

většina žen nosila denně, přesto jsem na ni zůstal zírat se zatajeným dechem. Měla pravdu, Whitlock, droga, kterou mi dal, i vztek náhle přestávali být důležití.

Dokázal jsem myslet jasně. Mohly to být následky odeznívání toho, co jsem vypil, ale pokud jsem měl před tím vše jako v mlze, nyní byla má mysl absolutně jasná. Uvědomoval jsem si, o co se Elizabeth snaží, nechtěl jsem však, aby toho později litovala.

„Beth, tohle nemusíš dělat,“ řekl jsem téměř šeptem, když jsem fascinovaně sledoval, jak odkládá další část oděvu. „Jak... jak to jednou uděláme, už nebude cesty zpátky.“

Postavil jsem se, došel k ní, ale nikoliv, abych jí bránil.

„Ale já chci, Davide. Už dlouhou to chci,“ odpověděla tiše, ale oči nesklopila. „Nemyslím téměř na nic jiného... Nebo ty snad nechceš...? Už mě nemiluješ?“

Jemně jsem ji políbil na rty. „Blázinku. Nikdy jsem nikoho nemiloval víc. Netoužím po nikom jiném.“

Usmála se na mě nejistě, ale také škádlivě. V očích měla touhu, lásku i neochvějně odhodlání. „Odtud se nedostaneš. Teď už mi nikam neutečeš, jako v tom kočáře.“

Zcela sobecky jsem jí pomohl s tkanicemi na krinolině a na dalších teď již zbytečných součástech jejího složitého oděvu, kterými se pomalu plnila podlaha předtím prázdné ložnice. Za okamžik už přede mnou stála jen ve spodní košili. Když jsem se uchopil tkaničky ukryté mezi krajkou, neucukla, naopak zvedla obličej, abych ji mohl znovu políbit. Jemné hedvábí se dotklo podlahy a na dlouhou dobu pro mě cokoliv kromě ní přestalo existovat.

~

„Pane? Už je vám líp? Prohledali sme tu barabiznu a musím vám něco ukázat!“

Dveře se otrásly, když na ně seržant McAutie zabušil, ze starého zámku opadalo něco rzi, ale naštěstí odolal. Elizabeth se na posteli zahihňala a přitáhla si k sobě můj kabát.

Já tak úplně klidný nebyl.

„Dejte mi ještě alespoň čtvrt hodiny, seržante,“ odpověděl jsem. „Nepočká to?“

Rychle jsem chodil po pokoji a snažil se posbírat většinu svých a Elizabethiných šatů.

„Aye, nejspíš to už nikam nezdrhne,“ opáčil velký horal se zvláštním podtónem, ale naštěstí se podle kroků přeci jen rozhodl vzdát.

Elizabeth se zatím posadila a natáhla se pro pohozenou spodní košili.

Na okamžik se mi opět zrychlil dech. Musel jsem zatřepat hlavou, abych se vzpamatoval a nezůstal na ni zírat. Také jsem si s překvapením uvědomil, že už mě hlava dávno přestala bolet.

„Nelituješ, drahá?“ zeptal jsem se, zatímco se oblékala.

Zářivě se na mě usmála. „Čeho bych měla litovat? Jsem ta nejšťastnější žena na světě.“

Napadlo mě hned několik důvodů – naší neproběhlou svatbou počínaje – ale zmožil jsem se jen na přikývnutí. Já se oblékl snadno, ale pomoci jí znovu do plesové róby žádalo více času. S koši, dávajícími tvar sukňím, všemi spodničkami, tkanicemi, krajkami, punčochami a stovkou nepraktických drobností to chtělo zkušenou komornou, což já jistě nebyl. Doufal jsem, že pro ostatní nebude tak očividné jako pro mě, že šaty neměla celou dobu na sobě. Vysoký účes se již zachránit nedal. Jednoduše si vlasy několikrát pročísla a jako obvykle si je svázala stuhou do ohonu. Jednoduchý účes jí podle mne stejně slušel daleko více než složité módní kreace nebo obvyklé paruky.

Nakonec jsme byli jakž takž připraveni, dost na to, abych mohl odemknout dveře. Vedly na opuštěnou chodbu, prázdné háky na popraskaných stěnách prozrazovaly, že si majitel kdysi velmi potrpěl na obrazy. McAutie stál na jejím konci, opíral se o rozbitý rám a hleděl z okna ven. Hned si nás všiml a vykročil k nám.

„Campbell?“ bylo první, co mě zajímalo.

Na můj vkus si nějak příliš podezřívavě změřil nejprve mě a poté usmívající se Elizabeth.

„Doktor říká, že má dobrou šanci se z toho vylízat,“ odpověděl zvolna. „Vyndal mu kulku z břicha a prej je všechno na svym místě. Že teď už se musíme bát jenom infekce. Šikovnej chlap, ten náš Hunter.“

„Něco jste mi to chtěl ukázat, seržante,“ připomněl jsem se mu.

„Aye, to chtěl,“ přikývl horal. „Ale myslím, že by bylo lepší bez mylady.“

„Tak co se dá dělat,“ řekla Elizabeth pobaveně. „Nechám vás tedy o samotě a podívám se za doktorem. Znáám cestu, není to daleko,“ ujistila mě.

Když odcházela, McAutie za ní dlouze hleděl, dokud nezašla do jedněch dveří. Protože nejprve zaklepala a vyčkala na vyzvání, musela to být komnata, kde si Hunter zřídil ordinaci. Věděl jsem, že velký horal ji zná dlouho, déle než já. Poznal ji ještě jako malé děvčátko.

„Mylady je nějaká jiná, pane,“ poznamenal z ničeho nic. „Celá září...“

„To ona vždy,“ opáčil jsem neurčitě. „Půjdem, seržante?“

Udělal sotva dva kroky, když se znovu zastavil.

„Pane, vim, že ste plukovník a hrabě. Že ste taky rovnej chlap,“ začal zvolna.

„Jen mluvte, seržante,“ pobídl jsem ho. „Jsme tu sami, nikdo nás neslyší.“

„Na *sassenacha* rovnej chlap...“ pokračoval nezvykle tiše a pomalu, jako by jen obtížně hledal ta pravá slova. „Ale víte? Zved sem malou Beth, dyž poprvé spadla z poníka. Nebyl to její táta, ale byl sem to já... Estli ste jí ublížil... Estli kvůli vám třeba jenom jednou zapláče... Dyby se kvůli vám měla někdy trápit... Dyby tu snad měla bejt náká jiná ženská...“

Neubránil jsem se úsměvu. „Co uděláte, seržante? Zabijete mě?“

McAutie zůstal zticha. Jeho mlčení bylo dostatečně výmluvné.

„Kdyby se to někdy stalo, sám vám podám nůž,“ řekl jsem vážně.

„Dyby se to mělo stát, nebylo by to nožem, pane,“ opáčil McAutie zcela bez ironie.

„Dohodnuto, seržante,“ řekl jsem stejným tónem. „Ruku na to?“

Přikývl a beze slova mi stiskl nabízenou pravici. Dost na to, abych musel přemáhat záupnění.

„Tak co tedy nemohlo počkat?“ pobídl jsem ho.

McAutie mě dovedl po schodech se zhroceným zábradlím do přízemí a pak do jedné z místností. Kdysi to snad byl salón nebo nějaký z pokojů panstva. Zachoval se tu velký stůl, kterému však někdo uřezal nohy. Snad aby zatopil v pobořeném krbu, který stál v rohu. Ale to zjevně nebylo to, co mi chtěl seržant ukázat.

Leželo tu šest mrtvol, to mě příliš neudivilo. Všechny mužů různého věku, ale žádný příliš mladý nebo starý. Měli prosté obnošené šaty, které už zjevně hodně zažily, dva ještě na hlavách skotské barety. Byli neoholení, se špinavými obličejí, a jejich zbraně ležely na hromadě, kam je odložili McAutieho vojáci. Skotské meče nevalné kvality, obušky, kyje, tři levné pistole, dvě otlučené vojenské muškety... Vzhledem i vybavením vypadali podobně, jako lidé, kteří zapálili Brownovu farmu. Předpokládal jsem, že i jejich historie bude podobná. Námezdní rváči, zchudlí členové Hlídek, neúspěšní lupiči a další individua, kterých se po hospodách v temných částech města potulovalo vždy dost. Dva z nich byli zastřeleni, zranění ostatních byla... neobvyklá.

„To jsem udělal já?“ zeptal jsem se seržanta přímo.

„Aye, pane,“ přikývl McAutie, aniž by hnul brvou. Pak ukázal na oba zastřelené „Krom těchto dvou. Jeden číhal za voknem, asi to byl von, co sejmul Jocka Campbella. Ten druhej vás chtěl probodnout, ale přišli sme včas. Ale dal

ste jim co proto, jen co je pravda. Teda ne, že by si zasloužili něco jinýho.“

Moje omámení narušilo pečlivě připravený plán. Zastavili jsme na jiném místě, Elizabeth neměla se mnou vůbec být ... Naštěstí seržant reagoval rychle, dobře si zapamatoval dům. Domníval jsem se, že ani droga neměla přesně ten účinek, který Whitlock nebo někdo jiný předpokládal. Campbell však nyní patil za mou chybu, jen jsem doufal, že to nebude cena nejvyšší.

Ale stále jsem si nebyl jistý, co tak důležitého mi McAutie chtěl neodkladně ukázat. Než jsem se stačil zeptat, seržant přistoupil k sedmému tělu, které leželo stranou od ostatních za převráceným sekretářem, proto jsem si ho hned nevšiml. Tento mladý muž byl oblečený jinak, ale ani červený kabátec neskryl krvavou skvrnu, kterou měl na prsou. Poznal jsem ho okamžitě.

„Poručík Worth Chapman,“ řekl jsem nahlas.

„Aye,“ souhlasil McAutie. „Je to ten chlap, co vobtěžoval mylady.“

Když jsem se k němu sklonil a dotkl se jeho ruky, zjistil jsem, že mrtvolná ztuhlost už pokročila.

„Je mrtvý déle než tihle,“ poznamenal jsem. „Nezabil jsem ho.“

To bylo ve skutečnosti to první, co mě napadlo.

„Nay,“ zakroutil hlavou McAutie. „Našli sme ho ve sklepě, dyž sme znova prolezali ten barák, estli se tu některej z těch šmejdu eště neschovává. Dyž sem tu byl naposled, nebyl tady. Sem si jistej, koukal sem se tam. A todle bylo vedle něj, pane.“

Podal mi dirk, typickou skotskou dýku. Mohla to být zbraň, která mladého důstojníka připravila o život, ale pak by ji musel někdo po činu očistit. Přistoupil jsem blíže k rozbitému oknu, abych si ji mohl lépe prohlédnout. Na čepeli byla totiž nějaká písmena. Po chvíli snahy se mi je podařilo přečíst. Velkými písmeny tam stálo „DONALD STEWART“. Ale nápis rozhodně nebyl dílem řemeslného rytce. Písmena byla hrubá a kostrbatá, rýhy nešly do velké hloubky. Skoro to vypadalo, jako by je někdo neuměle vyškrábal hrotem nože nebo možná jen ostrým kamenem.

„Mělo to vypadat, že Chapmana zabil Donald Stewart?“ přemýšlel jsem nahlas. „Tohle by přeci nikoho nemohlo přesvědčit. Je to jasné nastrčené.“

„Já vám nevím, pane,“ ozval se McAutie. „Stewart je pořád hledanej, nay? Soudce by se nemusel dvakrát rozmejšlet, aby ho nechal zhoupnout. Řekne, že ve svém zločineckym doupěti neměl večer do čeho píchnout, tak vyškrábal ten nápis.“

„Můžete mít pravdu, seržante,“ nechotně jsem přikývl. „Dobře, že jste ho našli dřív než někdo jiný. Je to podivné, proč ho nechali právě tady?“

McAutie neměl, co odpovědět, tak zůstal mlčet.

Napadlo mě něco jiného. „Neobjevil se zatím někdo z městské posádky? Hlídky? Střílelo se, někdo musel něco slyšet.“

„Nay, pane,“ zakroutil McAutie hlavou. „Tendle barák je dost vodlehlej. Anebo ...“

„... nebo to nikoho nezajímá,“ dodal jsem. „Niméně napíší vzkaz generálu Blandovi, někoho s ním vypravíte. A další ke primátorovi Georgi Drummondovi. Byl bych nerad, kdyby se o tom tady,“ mávl jsem rukou nad mrtvolami, „dozvěděli z doslechu.“

~

„Bylo tohle vše nutné, plukovníku?“ zeptal se generál Humphrey Bland nad mrtvolou poručíka Chapmana.

Nejspíše chtěl říci „Stojí vám za to?“ ale před Elizabeth si to odpustil. Bland mohl Skoty opovrhovat, ale stále byl gentleman a v přítomnosti dámy se kontroloval. Bylo pozdní dopoledne, pokud na svém večírku dlouho ponocoval, nebylo to na něm navzdory věku znát. Jeho uniforma byla bezchybná, držel se vojensky zpříma, přesně jak popisoval ve své příručce. Na jeho otázku jsem neodpověděl, stejně se ptal jen řečnický. Základní fakta jsem mu již řekl. Věděl o vzkazu, díky kterému jsme se do opuštěného domu lorda Wintona dostali, o mém omámení, o nešťastném Vyklizení Brownovy farmy, i o únosu slečny Fitzgeraldové. O Treadwayovi a Chapmanovi jsem mu říkat nemusel, on byl jejich velitelem a už dávno se k němu doneslo vše, včetně našich vzájemných stížností.

„Dovolím si předpokládat, že po vaší intervenci v jejich prospěch máte alespoň představu, kde se v tuto chvíli nacházejí Donald Stewart a jeho synovec,“ pokračoval napůl ironicky. „Raději mi neodpovídejte, plukovníku. Ani vy, mylady, musel bych vás nechat zatknout, a to bych opravdu nerad,“ gestem zarazil Elizabeth, která se postavila vedle mě. „Zemřel králův voják – dokonce důstojník – je vám jasné, že musí být nalezen viník.“

„Udělám vše pro to, aby se tak stalo,“ odpověděl jsem. „Ten, kdo ho zabil nebo nechal zabít má možná na svědomí veškerou snahu pošpinit mne a lady Elizabeth od chvíle, kdy jsme přicestovali do Edinburghu. Nebo bude alespoň vědět, kdo je za tím.“

„S tím vám nepomohu, ani s těmi dalšími podivnými záležitostmi,“ odušil Bland. „Mě zajímá pouze, kdo zabil mého důstojníka. Pokud jste to tedy nebyl vy.“

Jeho narážky jsem si ze zdvořilosti nevšímal. Bylo až příliš zjevné že smrt vojáka, ať už byl jakýkoliv, ho trápí nejvíce. Nad mrtvými, které jsem zabil v cizím domě, nad lidmi, kteří zahynuli při požáru nebo nad únosem

nevinné dívky jen mávl rukou. Nebyli to jeho lidé a vesměs ani Angličané.

Raději jsem pokračoval: „Rád bych nyní s vaším požehnáním nechal zatknout pana Ellswortha Whitlocka, generále.“

„Toho právníka?“ ubezpečil se, i když přesně věděl o kom mluvím. „Nemám ho sice nijak zvlášť v lásce – ostatně jako žádného právníka – ale je to bezúhonný muž a Angličan. Jste si jistý, že vás otrávil právě on?“

„Bud' se to stalo u něho nebo u vás, generále,“ odušil jsem. „Ale vzhledem k okolnostem jsem přesvědčen, že droga byla v onom čaji, který nám nabídl. Má snoubenka jej naštěstí rozlila, proto zůstala následků ušetřena.“

Elizabeth si bezděčně dlaní zakryla ústa.

„Raději budu předstírat, že jsem nic neslyšel, plukovníku,“ opáčil Bland. „Budu doufat, že se nemýlíte. Vydám vám tedy zatykač na pana Whitlocka, ale očekávám, že mi přinesete přesvědčivý důkaz. Nejen, že se vám z návštěvy u něj udělalo nevolno.“

„Ovšem,“ přikývl jsem. „Dozvíte se každou maličkost. Pokud je pan Whitlock nevinný, nezdržím ho na dlouho. Jen...“

„Edinburský hrad je vám k dispozici, plukovníku,“ ujistil mě Bland. „Nebylo by vhodné, abyste držel zatčeného anglického gentlemana u nějakého Skota ve sklepe jako pašovanou whisky.“

Zjevně narážel na Thorburna a jeho lidi, které jsem stále nechával zavřené. Nevěřil mi, chtěl se ujistit, že se Whitlockovi nedostane stejného zacházení, jako jeho poručíkům, když napadli Elizabeth. Zavolal na svého adjutanta, který čekal za dveřmi. Aniž by si nadále všimal mrtvých, sklonil se k vcelku zachovalému stolu a začal psát. Za pár minut jsem měl v ruce zatykač opatřený pečeti guvernéra Edinburského hradu. To bylo vše, co jsem potřeboval, abych se mohl vypravit na opakovanou návštěvu u pana Whitlocka.

~

Argylls Square bylo s blížícím se polednem podivně klidné. Důvod byl nejspíš prozaický. Když lidé viděli červené uniformy, raději se klidili stranou. A to i zde, v Edinburghu a i tehdy, kdy se vlastně neměli čeho bát. Já a mých deset mužů jsme však měli jediný cíl, dům advokáta Ellswortha Whitlocka.

Elizabeth odjela zpět do Stewartova domu. Doprovázelo ji šest vojáků a také doktor Hunter, který již dovolil převézt raněného Campbella. Elizabeth souhlasila, že Hunterovi pomůže se o něho postarat. Věděl jsem, že si vysokého skotského poddůstojníka stačila oblíbit mimo, také kvůli tomu, jak se za ni postavil poručíkům Treadwayovi s Chapmanem. I když Campbell

pocházel z Nížiny, nakonec byl Skot jako ona. Neubráníl jsem se myšlence, jestli za jejím kvapným odjezdem nebylo něco více než jen starost o raněného. Campbell byl mladší a takovým venkovským způsobem bezpochyby i hezčí než já. Okamžitě jsem však závan žárливosti zase potlačil. Po dnešním ránu bych musel být úplný idiot, abych Elizabeth nevěřil.

Kočár utrpěl ohněm, ale naštěstí ho zpola splašení koně dotáhli k čekajícím vojákům, kteří plápolající střechu uhasili. Jedoucí vůz bez kočího se střechou zachvácenou plameny také varoval McAutieho, že se náš pečlivě připravený plán nevyvíjí podle očekávání. Nyní alespoň mohl kouřem páchnoucí ale jinak nijak vážně poškozený kočár dopravit raněného Campbella společně s Elizabeth, Hunterem a vojenským doprovodem zpět ke Stewartům.

Já se zatím se dvěma vojáky za zády chystal znovu použít klepadlo tvarované do podoby orlí hlavy na dveřích Whitlockova domu. Ostatní červenokabátníci obestoupili dům ze všech stran, abych si byl jistý, že pokud je advokát stále doma, neunikne nám žádným postranním vchodem. Byl jsem si jistý, že nás ze sousedních domů někdo sleduje. I kdyby se snad Whitlock ukázal jako nevinný, na jeho pověsti se naše návštěva neodvratně podepíše. Věděl jsem, že to není správné, ale nelitoval jsem toho. Ne po jeho skrytému nadbíhání Elizabeth.

Nemusel jsem přikázat oběma pěšákům, aby dveře vyrazili pažbami mušket, dokonce jsem ani nemusel čekat dlouho. Otevřít přišel sám Ellsworth Whitlock. Jestli ho má opětovná návštěva překvapila, nebo snad poděsila, nedal to na sobě znát. V jeho hubeném obličejí byl stejně netečný výraz jako při naší poslední návštěvě.

„Lord Wavesbury?“ zeptal se bez náznaku údivu. „Čemu opět vděčím za tu čest?“

Všiml jsem si, že přeci jen ze mě na okamžik spustil oči a zrakem přešel můj doprovod. Vsadil bych se, že hledal Elizabeth.

„Jménem Jeho veličenstva Jiřího II. jste zatčen, pane Whitlocku,“ odpověděl jsem.

„Prosím, mylorde?“ opáčil klidně. „Mohu se zeptat, jaká jsou obvinění proti mé osobě?“

„Spiknutí,“ odpověděl jsem jednoduše.

Generál Bland do zatykače napsal to nejjednodušší, co mohl. Také to bylo jedno z nejhrozivějších obvinění, které mohlo v této době člověka potkat.

„Protestuji, mylorde,“ ohradil se Whitlock. „Jsem věrný poddaný krále. Takovou urážku nenechám jen tak. Mám vlivné přátele a vím, jak se bránit.“

„O tom nepochybuji,“ pokrčil jsem rameny. „Promluvíme si, pane

Whitlocku. Moji muži zatím pohledají váš dům.“

Gestem jsem mu naznačil, aby mi uhnul z cesty.

„Znovu protestují, já...“

„Zatykač mi k tomu dává právo,“ nenechal jsem ho domluvit.
„Doufám, že můžeme znovu použít vaši pracovnu.“

Bland možná chtěl, abych ho dovedl do Edinburského hradu, ale neříkal, že se tak musí stát okamžitě. Whitlock se přeci jen pomalým krokem vydal k pracovně. Oba vojáci vešli za námi, jeden se vydal k zadnímu vchodu pustit dovnitř tu část mých mužů, která hlídala z opačné strany.

„Doufám, že jako šlechtic a gentleman nedovolíte vašim vojákům, aby děsili mé služebné,“ požádal Whitlock. „Nebo se k nim chovali jinak nepatřičně.“

Naznačil jsem mu, aby se posadil. Téměř jsem si přál, aby se o něco pokusil. Jeho chladná zdvořilost mě popuzovala více, než kdyby mi začal prostě nadávat.

„Máte mé slovo,“ ubezpečil jsem ho. „Snad bude vhodnější, kdybyste jim řekl, aby počkali v místnosti pro služebnictvo.“

Whitlock uchopil malý zvonek. „Nebo snad v kuchyni?“

„V kuchyni nikoliv, pane Whitlocku,“ zakroutil jsem hlavou.

Advokát jen pokrčil rameny a pak zazvonil. Objevila se blondáta Sloan s očima rozšířenými strachem, hned za ní vojín Cadwallader. Voják se jí ani nedotkl, a ještě jí otevřel dveře. Byl s ní pouze, aby na ni dohlížel. Věřil jsem, že mí muži rozkazy splní. Whitlock jí řekl, o co jsem ho požádal, ona jen udělala pukrle a opět chtěla odejít.

„Dva muži dohlédnou na ženy, vojíne. Zbytek se připojí k prohlídce domu,“ zastavil jsem Cadwalladera již na odchodu.

Velšán jen zasalutoval.

„A nic nerozbijte a nikomu neublížte,“ dodal jsem pro jistotu. „Kdo by se něčeho dopustil, bude potrestán. Je to jasné, vojíne?“

Cadwallader znovu zasalutoval a přikývl. Něco podobného vojákům jsem řekl, než jsme vpadli do domu, ale chtěl jsem, aby to slyšel i Whitlock.

Už se chystal k odchodu, ale Sloan si odkašlala, zopakovala pukrle a pak rozhodně prohlásila: „Pan Whitlock nic neudělal, mylorde. Nemohl! Je to ten nejčestnější muž na světě! Pracovat pro něj bylo pro mě i pro mou sestru to nejlepší, co se nám mohlo stát.“

„Děkuji, Sloan,“ řekl Whitlock pouze.

Pokud ho dívčina obhajoba nějak potěšila nebo snad dojala, nedal to na sobě nijak znát, i když od ní bylo odvážné postavit se zatykájícím vojákům. Lidé ve Skotsku končili ve vězení za drobnější prohřešky.

„Děkuji, Sloan,“ zopakoval Whitlock. „Nyní, prosím, jdi. Udělejte vše, co vám pánové řeknou. Nikdo si přeci nepřeje, aby se říkalo, že Ellsworth Whitlock nebo někdo z jeho domácnosti vzdoroval královým mužům.“

„Bylo by možné, kdybyste mi laskavě sdělil, z čeho mě viníte, mylorde?“ požádal mě Whitlock, když jeho služka s Cadwalladerem konečně odešli.

Advokát začal jakoby mimoděk rovnat listy papíru rozházené po stole. Přitiskl jsem ukazováčkem k desce ten, který právě vzal do ruky.

„Pro začátek mi můžete prozradit, co bylo v tom čaji, pane Whitlocku,“ řekl jsem bez zbytečných okolků.

Advokát pustil papír, aby se se mnou nemusel přetahovat. „Nechápu, o jakém čaji mluvíte, mylorde.“

„O tom, který lady Elizabeth rozlila a vy jste se ho téměř nedotkl,“ vysvětloval jsem s hranou trpělivostí.

„Nechutnal vám snad?“ zkoušel Whitlock dál, kam až může zajít.

„Tak dost!“ udeřil jsem pěstí v rukavici do stolu. „Co bylo v tom čaji? Čeho jste chtěl dosáhnout tím, že mi dáte nějaké svinstvo?“

Whitlock se nenechal zastrašit. „Nemáte jediný důkaz, že v něm bylo něco jiného než svařené čajové lístky. Nebojím se postavit se vám u soudu, mylorde.“

„Z cely v Edinburském hradě je k soudu ještě dlouhá cesta, pane Whitlocku,“ řekl jsem temně.

Advokát jen znovu pokrčil rameny. „Jsem Angličan – ne nějaký sprostý Skot – a mám vlivné přátelé a zastánce nejen v Edinburghu. Jestli mi ublížíte bez patřičného důkazu, budete čelit daleko většímu skandálu, než je váš chystaný morganatický sňatek s katoličkou a dcerou jakobity.

Mimochodem, po setkání s vaší lady Elizabeth, vám musím znovu pogratulovat. To jejím směrem byste měl upřít své úsilí.“

Doufal jsem, že jsem se při jeho slovech nezačervenal. Byl dobrý, se slovy to uměl. Z toho, jak na mě hleděl, jsem opravdu pochyboval, že by mi něco dobrovolně řekl. Ne, pokud bych mu skutečně fyzicky neublížil, a to jsem dělat nechtěl. Alespoň prozatím. Navíc měl pravdu, bylo třeba postupovat podle práva. Hodlal jsem se tedy raději připojit k prohlídce jeho domu.

„Vaše rozhodnutí nespolupracovat mě mrzí, pane Whitlocku,“ řekl jsem. „Za okamžik vás doprovodím do Edinburského hradu, kde budete uvězněn. Prosím.“

Naznačil jsem, aby se postavil. Nechtěl jsem mu dát příležitost zničit důkazy v jeho pracovně, pokud tu něco takového bylo. Whitlock se nehádal,

věděl, že by to bylo zbytečné, a splnil můj příkaz.

„Co bude s mými služebníky, mylord?“ zeptal se na odchodu.

Zdálo se, že je to to jediné, co ho doopravdy trápí.

„Nic jim nehrozí, pokud se neukáže, že jsou do vašeho spiknutí také zataženi. Máte mé slovo,“ ujistil jsem ho.

„Ony jsou nevinné!“ neudržel se.

Zajímavé, pomyslel jsem si. Ty ženy byly jeho slabinou, mimoděk také připustil, že on nevinný není. Ale nic jsem na to neřekl.

„Až skočíme s prohlídkou vašeho domu, mohou tu samozřejmě zůstat,“ pokračoval jsem. „Počkat až se vrátíte, nebo...“ neodpustil jsem si dramatickou pomlku, „...až dům dostane nového pána.“

~~~~~

Elizabeth podala doktoru Hunterovi čistý obvaz a snažila se neodvrátit, když odhalil zranění desátníka Campbella. Říkala si, že se má stát ženou vojáka a ranění k tomu neodmyslitelně patří. Nejen sláva, barevné uniformy a vlající vlajky. Proto se rozhodla pomáhat i přes to, že se ji Hunter pokusil poslat pryč a ani si nebyla jistá, jestli by její přítomnost schvaloval David.

Když doktor na ránu přiložil čistý obvaz, Campbell zasténal. Elizabeth k němu přistoupila a konejšivě ho uchopila za prsty. Na obličejí raněného se objevil unavený úsměv.

„Zranění je vážné, ale zdá se, že infekci se nám podařilo zažehnat, desátníku Campbelle,“ oznámil Hunter pacientovi. „Myslím, že za měsíc nebo za dva si ani nevzpomenete, že vás střelili. Není třeba obtěžovat budoucí paní hraběnku.“

Campbell se zmožil jen na přikývnutí a rychle pustil Elizabetinu ruku. Ta věděla, že doktorova výtka nebyla určena jemu ale pro ni. Jen etiketa mu bránila vyčinit jí přímo.

„Jsem jen ráda, že mohu pomoci alespoň málem,“ prohlásila vzdorně a znovu uchopila desátníkovu ruku.

Ač se snažila sebevíc, i sama sobě zněla jako malá holka, které berou oblíbenou hračku. Hunter však neřekl nic, dál obvazoval raněného. Opětovný úsměv na rtech muže, který pro ni již několikrát riskoval, byl však znamením, že se zachovala správně.

Ozvalo se nesmělé zaklepání na zavřené dveře a na Hunterovo vyzvání vešla mladá Fenella.

„Vo... vmlouvám se, že ruším, mylady, doktore,“ řekla nejistě nemohouc odtrhnout oči od krve, která ušpinila stůl, na kterém raněný ležel. „Přišla ta slečna a přeje si mluvit s Jeho lordstvem. Řekla sem jí, že tady není,

že musí počkat, tak chce aspoň vás, mylady.“

Služka ze sebe slova chrlila, jako by je měla naučené.

„Slečna?“ podivila se Elizabeth.

„Slečna Fitzgeraldová,“ vysvětlovala Fenella. „Co tu její táta tolik křičel. Mylady vodpustí, ale bylo to slyšet snad až do Edinburghu.“

„Domnívám se, že vaše přítomnost již není nezbytná, lady Elizabeth,“ ubezpečil ji Hunter formálně.

Elizabeth zhodnotila své oblečení. Neměla čas se převléci a byla stále v modrých plesových šatech, které však poznamenalo jak noční přepadení, tak chvatné oblékání bez pomoci komorné. Na okamžik se v duchu vrátila do pokoje v opuštěném domě a znovu ji udivila vlastní přímost, kterou by jistě spousta žen možná oprávněně označila za drzou nestydatost. Svého rozhodnutí však litovat nedokázala a nehodlala s tím nyní začít. Přinutila se myšlenkami vrátit do přítomnosti. Iona Fitzgeraldová jistě nepřišla na formální návštěvu, Elizabethin oděv bude stačit.

Kývnutím se prozatím rozloučila s Hunterem i Campbellem a následovala Fenellu. Služka ji vedla ven z místnosti služebnictva, která se dočasně změnila v ošetřovnu, do jídelny. Slečna Fitzgeraldová, nyní již ustrojená v decentní mušelinové krémové cestovní šaty, jak se na dceru baroneta slušelo, ji očekávala. Paní Stewartová se svým švagrem jí dělali společnost, ale když uviděli Elizabeth přicházet, vstali, aby ponechali oběma dívkám soukromí.

„Slečno Fitzgeraldová,“ řekla Elizabeth na uvítanou. „Jsem ráda, že se vám daří lépe.“

„Omlouvám se, mylady, ale velmi chvátám,“ odpověděla Iona, když odpověděla na pozdrav. Kývnutím poděkovala Fenelle, která před ni postavila čaj. „Nevíte, kdy se lord Wavesbury vrátí?“

„Obávám se, že nevim,“ přiznala Elizabeth. „Ale můžete tu na něho počkat.“

„To... to není možné. Otec by mě tu mohl hledat.“ Slečna Fitzgeraldová se nervózně ohlédla, jako by se sir Augustus měl každou chvíli objevit ve dveřích.

„Utekla jste?“ napadlo Elizabeth.

„Aye,“ přikývla Iona. „Bratr mi pomohl, už se to nedalo snášet.“

„Co si však počnete? Sama...“

„Já nejsem sama,“ zavrtěla slečna Fitzgeraldová hlavou. „Já... já mám milého. Můj John je voják a Angličan. Otec se sňatkem nesoehlasí, ale doufala jsem, že budeme mít čas ho ještě přesvědčit. Ale nyní... po mém únosu. Chce mě rychle provdat. Za svého známého, muže stejně starého jako

je on sám... Utekla jsem. Vezmeme se nad kovadlinou a otce postavíme před hotovou věc.“

Elizabeth přikyvovala, i když stále nechápala, proč se Iona zdržuje návštěvou Stewartových a hledáním jejího snoubence.

„Musím... musím však ještě něco vyřídit lordu Wavesburymu. Po tom, jak se zachoval, cítím, že mu to dlužím. Když se mi to rozleželo v hlavě, na něco jsem si vzpomněla...“

„Můžete mi bez obav vše říct, slečno Fitzgeraldová,“ ubezpečila ji Elizabeth. „Přetlumočím vaši zprávu Davidovi... lordu Wavesburymu hned, jak se vrátí.“

Iona se dvakrát nadechla. Nebylo to však, protože by váhala, ale protože se snažila lépe si vzpomenout.

„Když... když mě unesli, někde mě zavřeli. Dali mi přes hlavu špinavý pytel, byla tam tma, že jsem neviděla vůbec nic. Ale slyšela. Když jsem se probrala, slyšela jsem kolem sebe hlasy. Mysleli, že je neslyším, ale slyšela jsem je!“

„Prosím, slečno Fitzgeraldová,“ pobídla ji znovu Elizabeth.

Iona nejprve upila trochu čaje. „Já... já slyšela dva hlasy. Nejprve jen šeptaly, ale pak se začaly hádat. Pak už byly hlasité, že jsem jim rozuměla. Jsem si jistá, že jeden z nich byl ženský, i když jsem ho slyšela jen špatně. Ten druhý – mužský – on... on chtěl... se mnou...“

„Já vám rozumím, slečno Fitzgeraldová,“ pomohla jí Elizabeth z rozpaků.

Jí samotné ještě nebylo ani osmnáct a správně by neměla vědět, co se Iona snaží naznačit. Ale po dnešní noci to tak už nebylo. Elizabeth doufala, že si druhá dívka nevšimla jejího zasněného úsměvu a jemného ruměnce, který jí zalil tvář.

„Ale ta žena byla proti,“ pokračovala slečna Fitzgeraldová. „Křičela, že jsem nic neudělala a že si nezasloužím, abych také trpěla. Říkala... říkala, aby raději šel... mylady, prosím, odpusťte mi... šel a našel si zase nějakou děvku. Ten druhý se hádal, ale pak jsem slyšela prásknutí dveřmi. Myslím, že to byl ten muž, kdo odešel, protože mi nic neudělali. Tedy dali mi něco napít a pak jsem se probrala v tomto domě. Ale nic mi neudělali, doktor to říkal otcí.“

Iona se při té vzpomínce mimoděk otřásla a Elizabeth ji bez přemýšlení objala.

„To je... to je vše, na co jsem si vzpomněla,“ řekla, když se po chvíli vymanila z jejího objetí. „Ale myslela jsem, že by to mohlo být důležité.“

Elizabeth si tím tak jistá nebyla, ale jistě to sdělí Davidovi, hned jak

se vrátí z města. Také ji o tom nahlas ujistila.

„Nyní raději již pojedu, mylady,“ řekla Iona.

„Jste tu sama? Bez doprovodu? Není to nebezpečné?“ zeptala se Elizabeth.

„Děkuji za starost, ale John na mě čeká za městem,“ odpověděla slečna Fitzgeraldová. „Musel se omluvit veliteli, aby mohl odjet. Má nějaké známé u posádky ve Falkirku, vezmeme se tam.“

„Je pozdě, za pár hodin bude tma,“ poznamenala Elizabeth zamýšleně.

„Aye,“ přikývla Iona. „John mluvil o nějakém hezkém zájezdním hostinci v Newbridgi, ve kterém kdysi byl s vojáky. Strávíme tam noc... poslední ještě jako snoubenci.“

„Nay!“ přerušila je náhle Fenella naléhavě.

Obě na služku překvapeně pohlédly, zapomněly, že když přinesla čaj, už z jídelny neodešla.

„Jak to myslíš, Fenello?“ zeptala se Elizabeth.

„Já... já jen slyšela, že přes cestu do Glasgowa se přehnala velká voda,“ vysvětlovala Fenella. „Je teď plná bláta. Lepší cesta vede přes Queensferry, kolem zálivu Firth of Forth. Věřte mi!“

Elizabeth udívaly služčiny znalosti a slečna Fitzgeraldová nejprve jen rychle přikývla. Okamžik si služku podivně přemýšlivě prohlížela, ale pak jen zatřepala hlavou, jako by ji něco napadlo, ale pak si to rozmyslela.

„Děkuji. Řeknu to Johnovi, uděláme to tak. Nesmí nás již nic zdržovat, otec by mě mohl dostihnout.“

Když jsem sesedal z koně na dvoře před Stewartovým domem, stačilo se již zcela setmít. Doprovodil jsem pana Ellswortha Whitlocka do Edinburského hradu, což mě zdrželo více, než jsem očekával. Už nic dalšího užitečného nesdělil, ale doufal jsem, že by ho noc ve vězeňské cele mohla přimět k větší ochotě spolupracovat.

Než jsem s vojáky opustil Whitlockův dům, také jsem si promluvil s celým personálem jeho domácnosti. Kromě třech žen, které jsem již stačil při svých návštěvách potkat, jsem poznal ještě pokojskou. Příliš mě nepřekvapilo, že ani jedné nebylo přes třicet a všechny byly více než jen pohledné. Všechny čtyři ženy, jedna po druhé, se také dušovaly, že jejich zaměstnavatel je ten nejlepší člověk na světě, potkalo je ohromné štěstí, že pro něho mohou pracovat a rozhodně nevěří, že by se mohl dopustit něčeho špatného. Zdálo se mi, že mluví pravdu. Sloan a hnědovlasá kuchařka se mě dokonce neohrabanež pokoušely svádět, aby svému pánovi pomohly. Ani jedna ze čtyř nevypadala,

že by se Whitlocka bála, že by je k takovým výpovědím nějak přinutil, ale také jsem byl přesvědčený, že žádná z nich mi neříká celou pravdu. Rozhodl jsem se podivnou domácnost ještě alespoň jednou navštívit.

Nejprve jsem si však hodlal pečlivě prohlédnout dokumenty, které jsem u Whitlocka zabavil, když už jinak prohlídka jeho domu nic zajímavého nepřinesla. A to ani kuchyně, od které jsem si sliboval nejvíce. Našel jsem sice kvalitní indický čaj, ale zcela obyčejný. Látka, kterou, jak jsem byl přesvědčen, nám přidali do pití, byla pryč nebo příliš dobře ukryta. Přečíst si to, co byly z větší části nudné právnícké záznamy, jsem už mohl v klidu v přátelském prostředí Stewartova domu.

A s Elizabeth vedle sebe. Nechtěl jsem ji nechávat dlouho samotnou, zvláště po tom, co se mezi námi v noci stalo.

Paní Stewartovou jsem potkal jako první, vycházela právě z domu, když jsem se chystal vstoupit.

„Dobré odpoledne, mylord. Nebyli jste v noci doma,“ řekla zdvořile, ale s jasným obviňujícím podtónem.

Nemusel jsem jí nic vysvětlovat, jiný Angličan by možná Skotku dokonce okřikl za drzost, já se však cítil pod jejím přísným pohledem jako přistižený školák.

„Došlo k nečekaným událostem, paní Stewartová,“ odpověděl jsem neurčitě. „Bojovalo se, byli mrtví a ranění. Nemohli jsme jen tak odjet.“

Znovu jsem si nebyl jistý, proč se jí vlastně ospravedlňuji. Jen přikývla, jako by mé vysvětlení milostivě vzala na vědomí, ale příliš mu nevěřila. Jeden z vojáků mi zatím podal sedlové brašny, do kterých jsem uložil dokumenty od Whitlocka.

„Omlouvám se, mám ještě práci. Elizabeth...?“

„Čeká v jídelně,“ oznámila mi blahosklonně a konečně udělala krok ze schodů, abych kolem ní mohl projít.

Snoubenku jsem skutečně zastihl, jak sedí za jídelním stolem a o něčem se baví s Thomasem Stewartem. Očividně probírali něco zábavného s hlavami nakloněnými k sobě a mě mimoděk napadlo, jak báječně by se k sobě hodili. Syn naší hostitelky byl jen o tři nebo čtyři roky starší než Elizabeth a nyní, když již nevypadal jako zarostlý špinavý lapka, to byl bezpochyby pohledný mladík. Tvořili by spolu skvělý pár.

„Beth? Thomasi?“ oslovil jsem je, protože si mě ani jeden nevšiml.

Elizabeth se na mě usmála, ale Thomas vyskočil jako by ho bodla včela.

„Matka neříkala, že jste se již vrátil,“ řekl dotčeně.

Vzápětí si uvědomil, jak musí jeho chování působit a nervózně si

odkašlal. Elizabeth, možná aby mu pomohla z trapné situace, ukázala na brašny, které jsem držel v ruce.

„To jsou dokumenty od pana Whitlocka, drahý?“ zeptala se. „Zastihl jsi ho?“

Možná se mi to jen zdálo, ale jako by se Thomasova sympatická tvář při Elizabethině důvěrném oslovení na okamžik změnila. Trvalo to jen zlomek vteřiny, ale rozhodně to nebyl spokojený výraz.

„Ano, drahá,“ neodpustil jsem si. „Všechno ti povím. Budu také potřebovat tvoji pomoc.“

Nechtěl jsem ji držet stranou a mluvil jsem pravdu. Projít Whitlockovi papíry nám ve dvou půjde rychleji.

„Omlouvám se, mylorde,“ předešel Thomas Stewart Elizabeth s odpovědí.

„A za co, Thomasi?“ zeptal jsem se pobaveně.

„Ehm... nechám vás o samotě,“ odpověděl nejistě. „Slíbil jsem matce, že se podívám na malou Kenzie Brownovou. Cítí se lépe, když si s ní někdo hraje.“

Rychle se uklonil a vyrazil po schodech nahoru. S bouchnutím jsem položil brašny na stůl.

„Co to mělo znamenat?“

Elizabeth mi neodpověděla, jako by nevěděla jak. Náhle zvažněla a začervenala se.

„Líbíš se mu,“ řekl jsem prostě. „To je přeci naprosto přirozené. Vzpomínali jste?“

„Ano,“ odpověděla možná až příliš kvapně. „Na dětství a na Alastaira. Na šťastné časy, ještě před návratem krále.“

A před tím, než jsem jim vstoupil do života, napadlo mě. Elizabeth zatím vytáhla na stůl několik listů papíru.

„Pan Whitlock?“ vrátila mě do přítomnosti.

Než jsem se posadil, naklonil jsem se, abych ji rychle políbil na tvář. Když se usmála, na Thomase Stewarta jsem okamžitě zapomněl.

Teprve pak jsem si sedl vedle ní a rychle převyprávěl, co – respektive jak málo – jsem se od advokáta dozvěděl. Ona mi zase několika větami řekla o návštěvě slečny Fitzgeraldové a co se od ní dozvěděla. Poté jsem se již oba zabrali do čtení.

Tedy Elizabeth se zabrala. Rozložila před sebou několik listů a zdála se zaujatá nudnými záznamy o Whitlockových klientech. Já držel nějaký papír mezi prsty, ale přistihl jsem se, že vlastně ani nevím, co je na něm napsáno. Venku už byla tma, a když jsem hleděl na Elizabethin profil ozařovaný

mihotavým světlem svíček, v uších mi zněla slova paní Stewartové, a také seržanta McAutieho. Oběma na ní záleželo. Uvažoval jsem, jestli jsem se nezachoval jako sobecký bastard, který prostě vzal, co mu bylo v mladické naivitě nabízeno. Elizabeth se lehce usmívala, nezdálo se, že by něčeho litovala. Když jsem hleděl na klasické křivky její tváře, rty, které jsem směl líbat, a oči, ve kterých se dalo utopit, zjistil jsem, že ani já nedokážu něčeho litovat. Možná jsem byl opravdu sobec. Povzdechl jsem si, ale jen v duchu. Svátba vše vyřeší, nedopustím, aby ji cokoliv dalšího zdrželo.

Mimoděk mě napadlo, jestli by mě náhodný příchozí přistihl se stejně přihloupale obdivným výrazem, jako já mladého Thomase Stewarta. Přinutil jsem se raději soustředit na stránku ve své ruce.

Než jsem se do ní však stačil zabrat, Elizabeth, která zatím postoupila dále, mě vyrušila. Položila přede mne list papíru, očividně nějakou úřední listinu opatřenou několika různými podpisy.

„Podívej, Davide,“ řekla.

„Vypadá to jako poslední vůle,“ odpověděl jsem, nejistý, co má na mysli. „Whitlock je advokát a také notář. Jistě takových připravuje hodně a některé mu zůstávají v úschově.“

Přesto jsem se zadíval pozorněji. Testament patřil nějakému baronu Francisovi Havelocku Flockerovi. Jméno mi bylo povědomé, ale nemyslel jsem si, že bych jej někdy potkal osobně. Podle data narození mu muselo být už přes devadesát let, nejspíše nebude ani naživu.

„Nevím, že bych znal nějakého barona Flockera,“ řekl jsem zamyšleně.

Elizabeth neodpověděla a významně ukazovátkem poklepala do spodní části dokumentu, kde byli jmenováni baronovi dědicové. Překvapeně jsem zalapal po dechu a zvedl vůli ze stolu.

„Proč by mi, proboha, nějaký šlechtic ze severní Anglie, kterého jsem v životě nepotkal, odkazoval svůj majetek?“

„Tobě, tvé ženě nebo dědici,“ doplnila Elizabeth.

„Je to pět let staré,“ odpověděl jsem. „Tehdy jsem vůbec neuvažoval o ženění a tebe znal jen jako...“

„...malou protivnou holku, která na tebe měla vztek,“ doplnila má snoubenka pobaveně. „Může to být však důvod, proč někomu nemusí být náš sňatek po chuti. Proč my nemusíme být někomu po chuti.“

Rychle jsem prošel očima zbytek testamentu.

„Pokud bych majetek lorda Flockera nezdědil já, má žena nebo můj přímý potomek, případně baronovu mužskému dědici, jak je obvyklé, a dále dle dodatku sepsaného téhož dne, který tu však chybí,“ shrnul jsem svá zjištění.

„Očividně své děti nevydědil, alespoň ne tímto listem. Máš pravdu, pokud Flockerův dědic o tomto ví, překážím mu. A pokud se vezmeme...“

„Já také,“ dodala Elizabeth. Začervenala se, když pokračoval: „A pokud snad dnes ráno...“

„Byli jsme opatrní, ale chápu, co máš na mysli,“ pomohl jsem jí z rozpaků.

„Tohle,“ poklepala na papír, „však může být motiv, proč se nám někdo snaží uškodit. Našel jsi jej u Whitlocka a on ti přece dal něco do čaje.“

Přikývl jsem. „Máš pravdu. Ti muži v domě lorda Wintona tě chtěli unést a buhví co udělat se mnou. Jen stále nerozumím, proč by mi někdo, koho neznám, odkázal majetek. Ani se mi to nenamáhal říct. Jak se jmenuje baronův syn?“

„Není to tu napsané,“ odpověděla Elizabeth. „Testament je sestavený tak, aby pokud nebudeš dědit ty, já, nebo naše děti, majetek připadne dalším Flockerovým dědicům.“

Potěšilo mě, že už o sobě mluví, jako o mé manželce. Mimoděk mi sklouzl zrak na velké stojací hodiny v rohu jídelny. Neuvědomil jsem si, kolik už uběhlo času. Cítil jsem se však svěží i přes to, že jsem toho v noci moc nenaspal. Snad to byl následek Whitlockovy drogy, ale možná také něčeho jiného.

„Je pozdě, Beth,“ řekl jsem. „Měla by sis jít lehnout. Zítřek bude moudřejší. Navštívím znovu pana Whitlocka. Třeba bude sdílnější. Nebyl by první člověk zvyklý na pohodlí, který by byl po noci na slámě mezi krysami jako vyměněný.“

Pomalů vstala a dlaněmi si uhladila sukně. „Mám jít tedy do ložnice?“

„Ano, ale do své,“ odpověděl jsem šeptem a nejistě se rozhlédl.

Věřil jsem Stewartům a lidem v jejich domácnosti, co se týkalo vyšetřování útoků na nás, ale rozhodně jsem nehodlal připustit, aby se paní Stewartové doneslo, co se ráno stalo mezi mnou a Elizabeth. Znamenalo by to, že její otec by se to dozvěděl vzápětí.

„Stydíš se snad za mne?“ zeptala se Elizabeth nejistě. „Nelíbilo se ti to? Možná, kdyby byla zkušenější...“

„Proboha, takhle nemluv!“ nepatrně jsem zvýšil hlas. „Bylo to... byla jsi úžasná! Nemohu se dočkat dalších takových nocí. Ale až po svatbě!“

Vzal jsem ji za ruce, abych ji mohl políbit, když jsem si náhle všiml malé podlitiny na jejím předloktí, kde se jí na shrnul rukáv. Vypadalo to jako otisk mužského palce.

„To snad já?“ vyděšeně jsem na modřinu ukázal.

„Ne. Nemusíš se bát, nic to není,“ zakroutila hlavou. „Myslím, že je

to od toho, jak mě poručík Treadway vzal za ruku.“

Znovu ve mně vzkypěl vztek, ale také mě napadlo, jestli snad poručíka Treadwaye nestihl stejný osud jako jeho mladšího bratrance. Když mi hlavou znovu prolétla scéna, jak se sápe na moji snoubenku, náhle jsem si vzpomněl na jiného hrubého násilníka. Na důvod, proč se mi jméno starého barona Flockera zdálo povědomé, i když jsem jeho samotného nikdy nepotkal.

„Už vím, odkud znám barona Francise Havelocka Flockera!“ zvolal jsem.

Elizabeth se na mě tázavě podívala, pak se znovu posadila ke stolu, jako by očekávala až začnu vyprávět. Přisedl jsem si tedy zpět k ní.

„Měl jsem tu čest s jiným Flockerem. Panem Willardem Flockerem,“ řekl jsem zvolna. „Protože jsme se setkali v Northumberlandu v severní Anglii, kde má být i majetek barona Flockera, musel to být nějaký baronův příbuzný.“

„Byl?“ zeptala se Elizabeth, když jsem zaváhal.

„Willard Flocker je mrtvý. Zabil jsem ho.“

Elizabeth se na mě podívala, ale v jejích očích byly spíše pochopení a zvědavost než zhnusení, které jsem do jisté míry očekával.

„Jistě jsi k tomu měl dobrý důvod,“ řekla, pak s účastí dodala: „Řekneš mi o tom?“

„Ovšem, proč ne?“ odvětil jsem, i když mě napadalo dost dobrých důvodů. „Bylo to tenkrát v létě šestačtyřicátého. Můj regiment byl čerstvě postaven, táhli jsme ze Skotska na jih. Čekala nás plavba do Indie.“

„Alastair byl s tebou?“ zeptala se na svého zesnulého bratra.

„Ano,“ přikývl jsem, „ale nikoliv u té události. Tábořili jsme na dva nebo tři dny nedaleko Rothbury, na břehu řeky Coquet. Třiačtyřicátý měl málo mužů, chtěl jsem využít čas verbováním, ale to teď není důležité.“

Vracel jsem se tehdy sám do tábora, byl jsem již nedaleko, když jsem zaslechl ženský křik. Byla to jedna z markytánek, Estelle Smithsonová.“

„Pamatuji si na ni,“ řekla Elizabeth. „Byla to taková milá přátelská žena, ale její manžel tehdy zahynul, nemám pravdu?“

„Ano,“ přikývl jsem. „Myslím, že stále nepřemýšlela úplně jasně, nebo byla jednoduše neopatrná. Rozhodla se však vykoupat v Coquet, sama, daleko od tábora. Možná chtěla mít soukromí, nebo na někoho čekala.“

Že tím mužem mohl být dost dobře Elizabetin bratr, jsem se rozhodl nechat si pro sebe.

„Ale potkala Willarda Flockera,“ napadlo ji.

„Později mi řekla, že ji musel sledovat déle, pozoroval ji, jak se koupe. Naštěstí počkal, až když se začala oblékat. Estellin křik mě k nim dovedl. Zrovna ji povalil do trávy, když jsem ho od ní odtrhl. Čekal jsem, že se zastaví,

možná nějaké výmluvy, leccos... ale pan Flocker asi nebyl zvyklý, že mu někdo kazí zábavu. Tasil meč a vrhl se na mě.“

„Nemohl jsi nic dělat,“ řekla Elizabeth.

„Nebyl nijak zdatný šermíř,“ pokračoval jsem. „Snadno jsem odrazil pár jeho výpadů, čekal jsem, že se unaví a bude s ním rozumnější řeč. Jenže Estelle se mi bohužel pokusila pomoci a chytila ho za nohu. Vidím to, jako by to bylo včera. Flocker zapomněl na mě, byl přímo nepřičetný vztekem, že se jeho oběť odvažuje bránit. Napřáhl se mečem, chtěl ji zabít. Byl to buď on, nebo nevinná žena... Tak jsem ho probodl.“

Elizabeth se dotkla mé dlaně. „Nevyšetřovalo se to?“

„Ano,“ přikývl jsem. „Poslal jsem pro místního smírčího soudce. Od něj jsem se dozvěděl Flockerovo jméno. Když zjistil, kdo jsem, ani se mě nepokoušel obvinít. Pan Flocker neměl v okolí dobrou pověst. Vědělo se o něm, že si s oblibou vyhlíží osamělé ženy, ale byl to syn barona. Nikdo se neodvážil hnát ho k odpovědnosti kvůli několika znásilněným vesničankám. Ani na Estelle Smithsonové soudci nezáleželo, důležité pro něho bylo, že se zbrání v ruce napadl anglického hraběte. Navíc takového, který se v kraji nezdrží dlouho. Podepsal jsem soudci výpověď, a to mu stačilo. Uzavřel celou záležitost jako obranu před vražedným útokem, o napadení Estelle se ani nezminil. Myslím, že ten chlap byl vlastně rád, že jsem ho zbavil obtíží s Willardem Flockerem. Domníval jsem se, že tím to celé skončilo. Jediný, kdo se o tom kromě Estelle Smithsonové dozvěděl, byl Alastair. Další den jsme odjeli na jih.

Pokud byl pan Flocker synem barona Flockera z tohoto testamentu, nechápu však, proč by mě určil svým dědicem.“

„Možná věděl, co je jeho potomek zač,“ navrhla Elizabeth. „Třeba byl rád, že to tak dopadlo.“

„Mohl ho jednoduše vydědit,“ opáčil jsem.

„Snad se Willarda bál a byl ti vděčný, že jsi mu pomohl se ho zbavit.“

„Snad,“ pokrčil jsem rameny. „Nebo už jednoduše neuvažoval jasně. Soudce mu jistě řekl, co se stalo, od něho se dozvěděl mé jméno. Whitlock jako advokát a notář pak sepsal poslední vůli.“

„Ne,“ zakroutila Elizabeth hlavou a přitáhla poslední vůli barona Flockera znovu k sobě. „Tak to nebylo. Podívej. Ellsworth Whitlock tu není podepsaný mezi svědky a ani to není jeho písmo. Testament sepsal někdo jiný.“

„Máš pravdu, drahá. Whitlock se k vůli musel dostat nějak jinak. Jistě zná Flockerova dědice. Zítra se ho nezapomenu právě na toto důrazně zeptat.“

Uvědomil jsem si přítomnost paní Stewartové, která se svícem

v ruce se objevila na schodišti. Naznačovala mi, že už je pozdě, možná chtěla osobně doprovodit Elizabeth do ložnice. Vstal jsme a políbil snoubenku na vlasy.

„Zítřka je také den. Dobrou noc, drahá.“

~

Se snídání jsem příliš nespěchal. Očekával mě výslech Ellswortha Whitlocka, na který však bylo času dost. Každá další hodina strávená ve vězení mohla být tou poslední kapkou, která ho přinutí mluvit.

Také jsem nehodlal zanedbat přípravy na naši svatbu, našemu nepříteli navzdory. Doufal jsem, že zastihnu primátora George Drummonda v úřadě. Musel jsem se pokusit převzít iniciativu, jako voják jsem věděl, že pokud bych jen čekal, jak se náš nepřítel zachová, ponechával bych mu tak velkou výhodu. Opět jsem však k tomu neměl dostat příležitost.

Snídaně s celou Stewartovou rodinou probíhala v příjemné rodinné atmosféře. Jen bych možná byl raději, kdyby Elizabeth věnovala více času konverzaci se mnou a méně s Thomasem Stewartem. Než jsem o nich však stačil začít vážně přemýšlet, nebo na něho snad dokonce žárlit, byli jsme hrubě vyrušeni.

Otevřeným oknem k nám zaznělo dusání kopyt, pak vzteklý křik. Povzdchl jsem si, hlas sira Augusta Fitzgeralda jsem poznal hned a nebyl jsem jediný.

„Sir Augustus si uvědomil, že slečna Fitzgeraldová opět zmizela,“ poznamenala Elizabeth.

Hlas se jí lehce třásl.

„Nemusíš se bát, drahá,“ pokusil jsem se jí uklidnit. „Sir Augustus si tak jako tak bude přát mluvit hlavně se mnou.“

„Jestli nás omluvíte, raději tu nebudeme, až ten člověk vejde,“ řekl Donald Stewart, zatímco vstával od stolu. Významně při tom kývl na svého synovce. „Neměl by nás tu vidět.“

Chápal jsem ho a byl jsem mu vděčný. Technicky byli on i Thomas stále psanci, a i když je Fitzgerald mohl v mé přítomnosti jen těžko zatknout, že s nimi snídám u jednoho stolu by vyvolalo trapnou situaci. Tedy trapnější. Když Thomas Stewart vstával, aby následoval svého strýce, na okamžik se zarazil a pohlédl na Elizabeth, jako by váhal, jestli ji může opustit. Donald ho dokonce musel gestem pobídnou. Paní Stewartová odešla již krátce před nimi za malou Kenzie Brownovou, takže jsme s Elizabeth v jídelně osaměli.

Do jídelny vešel vojnín Cadwallader, který společně s dalším vojákem drželi stráž přede dveřmi.

„Je tu nákej chlap a chce mluvit s váma a s mylady, pane,“ oznámil

Velšan.

Pousmál jsem se, když jsem zaslechl, jak se sir Augustus rozčiluje, že ho druhý červenokabátník nenechá vejít.

„Ať jde dovnitř, vojíne,“ pokynul jsem blahosklonně rukou.

Zůstal jsem však sedět, pokud byl Fitzgerald rozhodnutý chovat se hrubě, uměl jsem mu to oplatit. To už vztekem brunátný sir Augustus vpadl do místnosti.

„Co jste to udělal?“ vyjel na mne bez pozdravu. Byl tak zadýchaný, že mluvit pro něj bylo obtížné, jednotlivá slova ze sebe jen vyrážel. „Vy a ta vaše... horalka... Logan... Můj syn! Co jste mu udělal? ...jestli zemře! Vy... vy... zatracený...“

Bylo těžké se v jeho řeči vyznat, ale udivilo mne, že mluví o synovi – konečně jsem se tak dozvěděl jméno mladého Fitzgeralda – a ne o své uprchlé dceři.

„Uklidněte se, sire Auguste, nemluvíte se svým štolbou,“ požádal jsem ho. „Posadte se, prosím. Nevím o tom, že by se něco přihodilo vašemu synovi.“

Fitzgerald se několikrát naprázdno nadechl, ale pak ztěžka dosedl na jednu z židlí. Možná mu koutkem mozku přeci jen prolétlo, že má trpělivost by nemusela být nekonečná.

„Nelžete mi, mylorde!“ ukázal na mne obviňujícím prstem. „Víte, že ta moje nevděčná holka utekla s tím vojákem. Pomohl jste jí. Vy nebo ta vaše horalská...“

„Opatrně, sire Auguste!“ zvedl jsem varovně ukazováček. „Jste rozrušený kvůli rodinným obtížím, ale ovládejte se přeci. Nebudu tolerovat, abyste byl hrubý na moji snoubenku. Doneslo se mi, že se vaše dcera rozhodla provdat proti vaší vůli.“ Že jsem ji vcelku chápal, jsem si raději nechal pro sebe. „To je mezi vámi, ní a jejím nastávajícím. Nevím, že by se něco přihodilo vašemu synovi.“

„On jel... jel za nimi,“ řekl, když popadl dech. „To je snad jasné! Šlo o čest jeho sestry!“

Vzhledem k tomu, že jsem od Elizabeth věděl, že mladý Logan Fitzgerald pomohl Ioně s útekem, pochyboval jsem, že by se jí zase chystal přivést zpět. Nejspíš za ní vyjel jen proto, aby vyhověl otcí.

„Něco se mu přihodilo?“ pobídl jsem Fitzgeralda.

„Aye!“ skoro vykřikl sir Augustus. „Ztloukli ho! Pobodali! Pohodili ho za hospodou jako nějakého podomka!“

„*Mo Chreach!*“ vydechla Elizabeth. „Bude v pořádku?“

Fitzgerald si opovržlivě odfrkl. „Vaše starost mě dojíhá... mylady.“

„Prosím, sire Auguste, co se vlastně stalo?“ zeptal jsem se. „Dávám vám své slovo, že opravdu o vašem synovi nevíme nic.“

Že jsem ze svého slibu vyňal jeho dceru mu uniklo.

„Byl v hospodě... v Newbridgi,“ odpověděl přerývavě. „Prý ho našli za nějakou putykou v Newbridgi. Přivezl ho pacholek se vzkazem od hostinského. Snad za to dokonce čekal odměnu.“

„A vaše dcera?“ zeptala se Elizabeth.

Fitzgerald po ní střelil podrážděným pohledem. „O té nic nevím. Logan mi o ní nic neřekl. Nedokázal mluvit o ničem, jak je zřízený.“

Elizabeth se možná chtěla ještě na něco zeptat, ale předběhl jsem jí: „Co vás však přivádí k domněnce, že nesu zodpovědnost za zranění vašeho syna?“

Sir Augustus skoro vykřikl: „Jste do všeho zapletený už od toho dne U krále Jiřího!“

Jen těžko jsem mohl jeho obvinění jen tak odbýt. Mladý Fitzgerald se mohl v hostinci vyptávat příliš důrazně a dostat se s někým do sporu, ale měl jsem silné podezření, že jeho napadení souvisí se mnou a Elizabeth. Ale ne tak, jak sir Augustus myslel.

„Nenařídil jsem, aby vašeho syna někdo napadl,“ prohlásil jsem, „ale zjistím, kdo za tím stojí.“

Fitzgerald si opovržlivě odfrkl, ale zůstal zticha. Nenechal jsem se však odradit.

„Mám k dispozici skvělého lékaře. Myslím, že pokud někdo dokáže vašemu synovi pomoci, bude to právě on.“

„Co zmůže nějaký obyčejný vojenský chirurg?“ mávl sir Augustus rukou.

„Jsem si jistý, že mnoho. Doktor Hunter může zachránit vašemu synovi život.“

~

„Pojedeš do Newbridge, že?“ zeptala se Elizabeth.

Sir Augustus Fitzgerald se nasupeně odebral domů, nebyl jsem si ale jistý, jestli ho mé odpovědi uspokojily. Poslal jsem tedy alespoň vzkaz doktoru Hunterovi, aby ho navštívil a pokusil se pomoci jeho synovi. Nebyl za tím jen altruismus nebo pocit viny, zajímalo mne, co se ve skutečnosti mladému Fitzgeraldovi přihodilo.

V jídelně se k nám – když se přesvědčili, že Fitzgerald je bezpečně pryč – znovu připojili Donald i Thomas Stewartovi s paní Stewartovou.

„Ano,“ přisvědčil jsem své snoubence, „ale nemusíš se bát. Edinburgh a katedrála je cestou. Nijak to přípravy na naši svatbu nezdrží.“

„Toho se nebojím,“ zakroutila hlavou. „Já jen... mám strach o tebe.“

„Seržant McAutie pojedje se mnou. Na průzkum hostince je skvělý,“ dodal jsem žertem, pak jsem vážněji pokračoval: „A také na mě dá pozor. Můžeš být klidná.“

„Já jen... děje se toho tolik najednou,“ pronesla Elizabeth zamyšleně. „Jako by nám naši nepřátelé nechtěli nechat ani chvíli na vydechnutí. Pořád a pořád se pokoušejí ublížit nám nebo lidem kolem nás...“

Už by mě mělo přestat překvapovat, že její závěry byly zcela logické. A podobné těm mým.

„Máš naprostou pravdu, drahá,“ přitakal jsem. „Proto musím do Newbridge. Zjistit, jestli mladého Logana Fitzgeralda napadli kvůli nám, nebo jestli se jen nemístně vyptával a místním se to nelíbilo. Domnívám se také, že náš nepřítel není jen jediný muž. Tolik úskoků by nemohl zvládnout jen jeden člověk.“

Musíme přejít do protiútoků! Převzít iniciativu, jinak nepříteli zůstane výhoda.“

Nebyl jsem si jistý, jestli ji vojenskou hantýrkou zbytečně nematu, ale jediná z mých čtyřech posluchačů vypadala, že ví, o čem mluvím.

„Já tomu rozumím, Davide,“ přisvědčila. „Právě proto bych také ráda přispěla. Nechci tu jen tak nečinně sedět.“

„Jak... jak to myslíš, drahá?“ zeptal jsem se zčásti překvapeně a zčásti s obavou.

Vůbec se mi nelíbila myšlenka, že by měla opustit bezpečí Stewartova domu bez mého doprovodu. Nebo vlastně vůbec.

„Mohu něco dělat,“ nabízela neodbytně dál. „Zatímco pojedješ do Newbridge, mohu se vypravit do Edinburghu. Navštívit s doktorem Hunterem mladého pana Fitzgeralda. Snad bude moci mluvit. Řeknu, že o něj mám starost. Jako ženu mě sir Augustus nebude podezírat z něčeho nekalého... Ušetřili bychom tak čas.“

Nevěděl jsem, co na to odpovědět. Věděl jsem, že její touha pomoci je upřímná. Nechtěl jsem být za tyрана a držet ji doma, současně jsem si však nepřál, aby se vystavovala nebezpečí.

Zkusil jsem namítnout to nejlogičtější: „Sir Augustus na tebe bude hrubý. Víš, jak se chová.“

Elizabeth se jen ušklíbila. „Myslím, že neomdlím, když na mě promluví.“

„Ale...“ pokusil jsem se pokračovat, ale hned mě přerušila.

„Jsou to jen slova, Davide! Dokáží se bránit. I díky tobě jsem se to naučila, tak se mě nyní nesnaž, prosím, chránit! Víš, jaké to bylo ve škole paní

Pearceové, kam jsi mě nechal poslat? Víš, co jsem si musela vyslechnout od těch namyšlených Angličanek? Některé byly o moc horší a také vynalézavější než nějaký tlustý starý baronet!“

Když má snoubenka skončila, paní Stewartová si nejspíše odkašlala, její syn klopil oči, ale její švagr zakrýval smích dlaní.

„Co když však nezůstane jen u slov?“ nadhodil jsem.

„Samotná k němu jistě nepůjdu, to by nebylo vhodné. Někdo mě doprovodí,“ přesvědčovala mě dál. Očividně měla vše promyšlené. „Před červenými uniformami si nic nedovolí, hrozilo by mu zatčení, i když je baronet a loajalista. Několik tvých vojáků...“

„A já!“ ozval se z ničeho nic Thomas Stewart.

Na mladíka se ihned obrátily čtyři páry překvapených očí.

„Tome!“ zvolala jeho matka vyčítavě.

„Jak to myslíte, Thomasi?“ zeptal jsem se.

„Pojedu s Beth... s lady Elizabeth do Edinburghu,“ vyhrkl Thomas. „Dohlédnu, aby byla v bezpečí. Aby jí ten Fitzgerald nic neudělal.“

V duchu jsem si povzdechl. Od otázky, jestli má jet Elizabeth beze mne od Edinburghu, jsme se dostali k otázce, kdo ji tam doprovodí. Zdálo se mi však, že ani mé snoubence nebyla společnost očividně po uši zamilovaného mladíka na takové cestě po chuti.

„Bez urážky, Thomasi, jste stále hledaný,“ připomněl jsem mladíkovi, na co už stačil nejspíš zapomenout. „Mohou vás poznat a zatknout. Nebo i hůře. Vaše přítomnost by Elizabeth neochránila, ba naopak.“

Jeho strýc mu položil ruku na rameno. „Lord Wavesbury má pravdu, Tome. Na výlety do města je ještě brzy.“

„Tak... tak si vezmu červený kabát. Nikdo mě nepozná!“ nenechal se mladý Stewart odbýt.

„Tome! Nech to být,“ napomenul ho Donald už přísněji.

Jeho synovec zmlkl okamžitě. Byl zvyklý z jejich společného psaneckého života svého strýce poslouchat na slovo.

„Tedy rozhodnuto,“ pousmála se Elizabeth. „Navštívím společně s doktorem Hunterem pana Fitzgeralda mladšího. Projevím účast a zjistím, co se dá.“

Znovu jsem si povzdechl, tentokrát jsem nedbal, že to bylo nahlas. Viděl jsem předzvěst, že v našem budoucím manželství bude Elizabeth někdy zkoušet mou trpělivost. Na jednu stranu jsem byl rád – nedokázal bych sdílet život se ženou, která neumí vyslovit vlastní názor – na druhou stranu jsem se obával, že ji to může přivádět do nebezpečí. Rozhodně mě však s ní nečekala nuda.

V mysli jsem si již procházel tváře mužů mého vojenského doprovodu. McAutiho jsem potřeboval, Campbell byl raněný, škoda, že tu ještě nebyla Jane. Přemýšlel jsem, koho s Elizabeth poslat, na koho je spolehnutí a kdo je dost chytrý, aby se vypořádal s případnými obtížemi.

„Vojín Kenneth Lindsay!“

„Aye, pane!“ odpověděl mladý voják a zasalutoval.

„S pěti muži doprovodíš lady Elizabeth do Edinburghu,“ oznámil jsem mu.

„Ale, Davide,“ namítla má snoubenka stojící vedl mne, „není to zbytečně moc? Bude to vypadat jako vojenské manévry.“

„Ať vypadá, sama jsi to chtěla, drahá,“ usklíbl jsem se. „Čtyři muži na kočáře a dva v sedle. Kdybych měl více koní a lidí, kteří umějí jezdit, poslal bych je také.“

Lindsay trpělivě čekal, až domluvíme.

„Mám velet, pane?“ zeptal se.

Jeho údiv byl na místě. Byl jedním z nejmladších vojáků v regimentu a nejmladším v mém doprovodu. Doufal jsem však, že bývalý kapsář a zlodějíček je dostatečně chytrý, aby v případě potřeby dokázal improvizovat a pomoci Elizabeth. Kdysi před léty přeci okradl i mne.

„Ano,“ přikývl jsem, ale hned se opravil. „Vlastně ne. Ty budeš velet vojákům, ale dělat budeš, co ti lady Elizabeth řekne.“

„Aye, pane!“ znovu zasalutoval Lindsay.

„Davide, já... děkuji.“ Jako by Elizabeth náhle nevěděla, co říct. „Děkuji ti za důvěru.“

„Není zač,“ pousmál jsem se. „Bude z tebe přeci žena důstojníka.“

Bylo pozdní odpoledne a slunce se již klonilo k obzoru, když jsme se seržantem McAutiem sesedli z koní před druhou hospodou ve vesnici Newbridge. V té první hostinský o rvačce věděl, ale prý u něj by se něco takového nikdy stát nemohlo. Také byl až po střechu plný cestujících hostů, takže nás ani nemohl ubytovat. Škodolibě nás nasměroval ke konkurenci na druhý břeh řeky Almond, přes kamenný most, který dal vesnici její jméno.

Na vybledlém vývěsním štítě se dal s obtížemi rozeznat bílý kůň bez jezdce cválající po mostě, ale na jménu se již zub času podepsal příliš, aby zůstalo čitelné. Nějaký asi třináctiletý kluk se k nám hned rozběhl, aby odvedl naše koně do stáji.

„Nezdržíme se dlouho,“ zastavil jsem ho. „Je hostinský uvnitř?“

Zarazil se a nervózním pohledem přejel naše stejnokroje, než opět

sklopil oči k blátu na dvoře.

„Aye... nay... nevím, pane. Snad,“ koktal. „Najdu pana Webstera, estli si to přejete.“

Hostinec nebyl velký, pokud tu došlo ke rvačce, musel o ní vědět každý z personálu.

„Možná bys mi mohl pomoci i ty, chlapče,“ nadhodil jsem.

Podle výrazu to vypadalo, že se, co chvíli dá na útěk. Abych ho uklidnil a přesvědčil, protočil jsem mezi prsty stříbrný šilink. Takové bohatství nejspíše v životě neviděl.

„Já... já nevím, pane. Moc toho nevím...“ odpověděl nejistě, ale nepřestával zírat na lesklou minci.

Viděl dva vojáky, chápal jsem, že se bojí, kam mé otázky povedou.

„Nechci po tobě, abys někoho udal,“ snažil jsem se ho uklidit. „Prý tu došlo ke rvačce. Byl tu zraněný nějaký gentleman. Snažím se pouze dosáhnout spravedlnosti.“

A to nejen pro Logana Fitzgeralda, ale to vědět nemusel. Zdálo se, že se chlapi ulevilo.

„Aye, pane. Byl na tom vopravdu špatně. Byl sem to já, kdo ho vodvez domu,“ dodal hrdě. „Pan Webster mi na to dokonce pučil bryčku, dyž řekli, ať ho rači vodvezem.“

„Viděl ho doktor?“ zeptal se.

„Nay,“ zakroutil kluk hlavou. „Žádnej tady není. Pan Webster a paní Websterová řekli, že by měl bejt rači doma.“

„Co se mu stalo?“ pokračoval jsem ve výslechu.

„Přijel navečer, úplně sám,“ odpovídal chlapec ochotně, „ale nějaký tři chlapi si k němu sedli. Jeho ani ty tři se nikdy předtím neviděl, nebyli místní. Von vypadal jako gentleman, ale ty tři byli jiný. Možná Hlídka... Dyž pan Fitzgerald šel na dvůr, voni šli za nim. Než mu někdo stačil pomoct, potloukli ho a bodli nožem. Pak zdrhli, ani nezaplatili panu Websterovi.“

„Ty víš, jak se menoval, kluku?“ zeptal se McAutie, který také pozorně poslouchal.

„Aye, pane,“ odpověděl chlapec bez zaváhání. „Pan Webster mi to řek, dyž mladýho pána nakládali. Musel sem se přece v Edinburghu náak doptat, kam ho mam vodvízt, nay?“

„Pan Fitzgerald snad mluvil s pane Websterem?“ chtěl jsem vědět.

„Vo tom nic nevím. Přijel, sednul si, Sally mu přinesla pivo a pak už si přisedli ty chlapi. Náhodou si to pamatuju, protože lokál byl skoro prázdnej, tak sem zrovna drhnul podlahu,“ dodal, pyšný na svoji všímavost.

„Díky, chlapče,“ řekl jsem a hodil mu minci.

„Hostinskej, pane?“ zeptal se McAutie.

„Ano, seržante,“ přisvědčil jsem. „Pan Webster nám bude muset leccos vysvětlit.“

~

„Já nic nevím. Prosim, pane. Mám ženu a malý děti.“

Hostinský Webster se svíjel jako úhoř, když ho McAutiego loket přitiskl ke zdi, až se podlahy dotýkal sotva špičkami bot.

„Ani o tom muži, kterého u vás na dvoře málem zabili?“ zeptal jsem se klidně. „Je to s ním nahnuté, jestli zemře, čeká vás šibenice.“

Ani jedno jsem nevěděl jistě, ale hostinský také ne. Naznačil jsem McAutiemu, aby uvolnil stisk. Alespoň tolik, aby Webster mohl mluvit.

„Zatraceně! Já mu přece pomoh!“ hájil se hostinský. „Dyby nebylo mě, tak Logan Fitzgerald dodejchal tam venku na hnoji. Pomoh sem mu a nekoukal, co mě to bude zatraceně stát!“

„Odkud znáte jeho jméno?“ chytil jsem ho za slovo.

„Cože? Co to má co dělat s jménem toho chlapa?“ ohradil se Webster dotčeně.

Ale zaslechl jsem v jeho hlase změnu, uvědomil si, že se podřekl.

„Někl jsem vám jméno toho gentlemana a on se vám jistě také nepředstavil,“ vysvětloval jsem s přehnanou trpělivostí. „Kdo vám ho řekl?“

Pozdvihl jsem ukazovaček a hostinský vyjekl, jak ho McAutie znovu přitlačil. Tentokrát vydržel mlčet déle.

„Řekli... řekli mi ho vo... voni!“ vyjekl přerývavě, když už začínal modrat. „Ptali se na nějakýho Fitzgeralda. Říkali, že se tu vobjeví buď von nebo jeho kluk – Logan Fitzgerald. Vodtud to vim.“

„Oni?“ pobídl jsem ho. „Pusťte ho, seržante.“

Webster nejprve několikrát zakašlal, pak si dlaní prohmátl pohmožděné hrdlo.

„Aye,“ přikyvoval. „Tři chlapi. Říkali, že sou vod městský hlídky, vypadali na to. Že nákej voják z posádky utek s dcerou nákýho gentlemana. Neviděl sem nic špatnýho na tom, aby neposlušnou holku přivedli zpátky tátovi.“

Podíval se na nás, jako by žádal náš souhlas.

„Také vám dali peníze, že ano?“ řekl jsem.

Neodpověděl, jen neochotně přikývl.

„A Logan Fitzgerald?“ tlačil jsem na něj dál.

„Řekli mi, že táta ty holky se menuje sir Augustus Fitzgerald a jeho kluk zase Logan. Prej moc nóbl pánové. Řekli mi, jak vypadaj, abych je poznal,“ vysvětloval hostinský. „Prej abych jim řek, dyž se tu nákej z nich

vobjeví, stejně jako ta holka. Ale chtěli mluvit hlavně s tou holkou. Začali bejt netrpělivý, dyž se tady neukázala. Dost pili. Začal sem se bát, že něco vyvedou mojí ženě, nebo Sally, co tu vobsluhuje. Poznal sem toho Logana Fitzgeralda, hned jak vešel do lokálu. Byl moc nóbl, aby si tady vobjednával pití.“

„Neptal se na sestru?“ napadlo mě.

„Nay,“ zakroutil Webster hlavou. „Taky sem to čekal a von ne, že bude chtít jenom nocleh. Dyž se zapsal do moji knihy, bylo jasný, že je to von. Kejvnul jsem teda na ty tři, jako že je to jejich chlap.“

„Co se stalo pak?“ zeptala jsem se, když opět zaváhal.

„Přisedli si k němu, i když to mladýmu pánovi asi nebylo po chuti. Hádali se dost nahlas, bylo to slyšet po celým lokále. Chtěli vědět, kde je to děvče – Iona. Dyž jim řek, že sám neví, nevypadali, že by mu věřili. Dyž šel na dvůr, šli za nim... Pak už sem slyšel jenom, jak vykřik.“

Něco v našich výrazech ho přinutilo v obraně zvednout ruce.

„Chtěl sem mu pomoct. Vopravdu!“ vyrazil ze sebe. „Ale než sem vyběh na dvůr, bylo po všem. Mladej pán ležel v krvi na hnoji jako bez života a ty tři byli pryč. Udělal sem pro něj, co se dalo, a to mi ani nezaplátil za jídlo!“

Zbytek už jsem věděl nebo si domyslel. Další Websterovo vysvětlování, jak mladého Fitzgeralda nechal ošetřit, naložit na vůz a poslal domů, jsem poslouchal jen na půl ucha.

„Čekali na Ionu Fitzgeraldovou,“ pronesl jsem zamyšleně spíše k McAutiemu než k hostinskému. „Věděli, že bude projíždět právě tudy.“ Znovu jsem se obrátil na hostinského: „Jak ti tři vypadali?“

„Ty tři?“ zeptal se zmateně, protože jsem mu skočil do řeči. „Tak nák vobyčejně. Dyž mi řekli, že sou vod Hlídky, věřil sem jim. Dyž začali chlastat a bejt hrubý na Sally, řek sem si, že sem se asi splet. Ale všichni měli dýky, nemoh sem je jenom tak vyhodit.“

„Angličané?“ zkusil jsem štěstí.

„Nay, mluvili jako místní,“ odpověděl Webster.

Takže jen nějací najatí pobudové, pomyslel jsem si, jako byli ti u Brownovy farmy nebo ti, kteří nás napadli v opuštěném domě lorda Wintona.

„Nějaké zvláštní znamení? Nějaké zmrzačení?“ nevzdával jsem se.

Webster se na okamžik zamyslel, ale opět mě zklamal. „Jeden z nich měl jenom jedno voko.“

Zdálo se, že hostinský nám již nic zajímavého neřekne. McAutie si všiml mého zaváhání.

„Co mam udělat s tím zmetkem, pane?“

„Prosim, pane, já nic neudělal,“ příkrčil se Webster. „Mam ženu a děti a další hladový krky, vo který se musim starat. Co s nima bude, dyž pudu do

vězení? Mějte přece srdce!“

„Pusťte ho, seržante,“ řekl jsem. „Půjdem. Tady se už nic nedozvíme.“

Webster si hlasitě oddechl, ale otočil jsem se na něj ještě na odchodu: „Jestli zjistím, že jste mi lhal, vrátím se a půjdete za mříže. Nebo rovnou na...“

„Pane!“ McAutie mě nenechal moji výhrůžku dokončit.

Stačil dojít k otevřeným dveřím do lokálu, tak už viděl ven.

„*Mo Chreach*, pane! Dyť to sou přece ...“

Nechal jsem hostinského hostinským, v okamžiku jsem byl vedle McAutieho. Ale nehrozilo žádné nebezpečí. Po cestě kolem hostince v sedlech dvou koní totiž projížděli ti, které jsme hledali a o jejichž osud jsem se bál – Iona Fitzgeraldová a její neznámý vyvolený. Pobaveně jsem poznal dělostřeleckého kapitána Johna Forbese. Jeli pomalu, Iona se po něm co chvíli ohlížela a vypadala úplně jinak než při našich schůzkách. Celá zářila a usmívala se, náhle byla o moc hezčí než zakřiknutá dívka, kterou jsem poznal. Byl jsem si jistý, že už nenese jméno svého hrubiánského otce.

Také Forbes měl oči jen pro svoji nevěstu, mě ani McAutieho si zatím nevšiml. Oba jeli volným klusem, nespěchali. Nejspíš neměli potuchy, co se stalo Ionině bratrovi.

„Kapitáne, asi bych vám měl pogratulovat,“ zavolal jsem na něj, když už to vypadalo, že nás minou bez zastavení. „K vaší nevěstě i k vašemu hereckému výkonu.“

Vzpomněl jsem si, že U krále Jiřího, když se Fitzgerald chystal dceru udeřit, také se jí chtěl vydat na pomoc. Ale působilo to jen jako chování gentlemana a když jsem zasáhl, zase se posadil.

„Plukovníku Wavesbury, jaké překvapení,“ odpověděl Forbes upřímně.

„Musíme si promluvit, kapitáne,“ řekl jsem už vážně. „Obávám se, že mám pro paní Forbesovou špatné zprávy.“

Iona se začervenala, když jsem použil nové příjmení, ale neopravila mne. Forbes zatím seskočil a pomohl jí z koně. Obával jsem se, že hostinský Webster z mého návratu nebude mít právě radost, ale potřebovali jsme k rozhovoru nějaké klidné místo.

~~~~~

Lady Elizabeth MacDermott způsobně čekala v salónu, kam ji sir Augustus usadil, ale začínala být netrpělivá. Podezírala nerudného baroneta, že když už si ji nedovolil vyhnat, protože doktor Hunter se právě staral o jeho syna, chtěl ji alespoň vytrést bezúčelným čekáním.

„Neposadíte se, Kenneth?“

„Nay, mylady. Myslim... myslím, že se to nehodí.“

Vojín Lindsay odmítl opustit své místo po jejím boku, i když zbytek vojáků zůstal čekat u kočáru. Pobavila ji jeho snaha o spisovný jazyk vyšší vrstvy, jako by se před ní styděl za svůj prostý původ. Kdyby se nebála, že by ho vyprávěním přivedla do ještě větších rozpaků, jistě by ho zajímalo, kolik večerů ve škole paní Pearceová strávila jen o chlebu a vodě, když sama zapoměla na spisovnou angličtinu. Bylo to právě tyto večery, zatímco kolem vonělo pečené maso a koláčky, kdy psala svému bratrovi ony urážlivé dopisy, kterými ji chtěl Algernon Taskill vydírat. Tehdy myslela od srdce každou nadávku na adresu Davida Wavesburyho. Zasněně si pomyslela, kolik se od té doby změnilo.

„Lady Elizabeth, omlouvám se. Nevěděl jsem, že jste tady. Nikdo mi nic neřekl, jinak bych vás nenechal čekat.“

Doktor Samuel Hunter stál ve dveřích do salónu a kapesníkem si čistil cvikr. Elizabeth napadlo, že se sirem Augustem měla pravdu. Kdyby záleželo na něm, seděla by tu do soudného dne.

„To je v pořádku, doktore,“ ujistila ho. „Měl jste důležitou práci.“

Hunter zakroutil hlavou a nasadil si skřípec na nos. „Stav mého pacienta je v rámci možností stabilizovaný, i když si vytrpěl svoje. Nemohu pro něho v tuto chvíli víc udělat.“

„Mohu s ním mluvit?“ zeptala se Elizabeth.

„Omlouvám se, ale nikoliv, lady Elizabeth,“ zopakoval doktor své gesto. „Mladý pan Fitzgerald trpěl bolestmi a potřebuje klidně odpočívat. Dal jsem mu roztok laudana, nyní spí. Ale tušil jsem, že ho lord David bude chtít vyslechnout. Zeptal jsem se ho sám.“ Z kapsy u vesty vytáhl pečlivě poskládaný list papíru. „Pro jistotu jsem si dělal poznámky. Obávám se, nakolik jsem do celé záležitosti zasvěcen, že v nich není žádná klíčová informace. Domnívám se však, že lord David by si je i tak rád prohlédl.“

Když k němu natáhla ruku, papír ji bez otázek předal. Elizabeth jej však nestačila ani rozložit, když do salónu bez zaklepání vpadl sir Augustus Fitzgerald.

„Mylady, jak vám již jistě stačil sdělit drahý doktor Hunter, můj syn není ve stavu, aby byl schopen plně ocenit vaši návštěvu,“ prohlásil sarkasticky. „Proto vás nyní musím se vši úctou požádat, abyste opustila můj dům. Poděkujte, prosím, svému manželovi, že nám poskytl doktorovy neocenitelné služby.“

To jediné znělo alespoň z části upřímně. Sir Augustu se musel vrátit z nějaké pochůzky, protože byl stále oblečený v dlouhém cestovním plášti a třírohém klobouku, které až nyní netrpělivě předával služovi. Že nechal hosta

čekat a bez okolků opustil dům byla vůči Elizabeth jen další nezdvořilost. A hodlal v nich pokračovat, protože se obrátil přímo na Huntera, jako by v salónu snad ani nebyla.

„Jak se Loganovi daří, doktore?“

Hunter se nejprve otočil na Elizabeth, snad se jí chtěl pohledem omluvit, teprve poté na Fitzgeralda: „Jeho stav je nadějný, vzhledem k vážnosti zranění, která utrpěl. Bodli ho několikrát nožem – z toho třikrát zasáhli trup – je potlučený a má zlomená dvě žebra. Že přežil, dokazuje však, že má tuhý kořinek. Nyní je třeba obávat se zejména infekce a musí hlavně odpočívat. Instruoval jsem jednu z vašich služek, jak se o něj starat. Zítرا ho opět navštívím.“

Jasně tak dával najevo, že pokud má Elizabeth odejít, on je na odchodu společně s ní.

„Děkuji, doktore,“ zopakoval Fitzgerald, na ni již ani nepohlédl. „Budu netrpělivě očekávat vaši další návštěvu.“

„Bylo to asi zbytečné,“ poznamenala Elizabeth, když scházeli po schodech. Mířili ke dveřím na ulici a ona si už stačila prohlédnout doktorovi poznámky. „Chtěla jsem Davidovi alespoň nějak pomoci.“

Hunter se sotva znatelně usmál. „Jistě vaši snahu ocení, lady Elizabeth.“

Vrátila mu úsměv. „Děkuji, doktore. Ale je toho tak málo...“

„To neříkejte, lady Elizabeth,“ zastavil ji. „Někdy i málo je více než se zdá. Desátník Campbell se uzdravuje lépe, protože jste u něj seděla a držela ho za ruku. Mluvil jen o vás, možná ani nevnímal, že jsem ho operoval.“

Elizabeth mu chtěla znovu poděkovat za vlídná slova, ale nedostala k tomu příležitost. Během hovoru se ocitli znovu na ulici, kde je vyrušil vzteklý hlas.

„Elizabeth MacDermott, jménem krále jste zatčena za rebelii.“

Poručík Harold Treadway stál v čele kordonu asi deseti vojáků. Elizabeth poznala několik mužů, kteří ho doprovázeli již při jejich posledním setkání. Hrubý desátník měl kolem hlavy obtočený obvaz přes rozbitý nos, kam ho zasáhla pěst Elizabetina snoubence. Sám Treadway měl obličej opuchlý a na oku monokl. Jeho vojáci obestoupili kočár, kolem kterého se shromáždila pětice Lindsayových mužů. Vojáci z Třiačtyřicátého si ty místní nepřátelsky měřili, připravené muškety v rukou.

Vojín Lindsay předstoupil před Elizabeth a Huntera: „Mám rozkaz od plukovníka Wavesburyho! Lady Elizabeth se nikdo ani nedotkne.“

Elizabeth se rozhlédla kolem. Zdálo se jí, že zahlédla, jak se v patře Fitzgeraldova domu pohnula záclona. Napadlo ji, kam asi sir Augustus odešel

– přivolat vojsko.

„Ale plukovník tu není... vojíne,“ odsekl Treadway. „Ta žena půjde s námi! Plukovník může protestovat později.“

„Myslím, že váš velitel – generál Bland – nebude souhlasit s vaším počínáním,“ řekla Elizabeth, co nejklidněji dokázala.

Zdálo se, že zvolila správně, někteří z Treadwayových mužů se přestali tvářit tak odhodlaně. Ale poručík se nehodlal jen tak snadno vzdát.

„Jdi mi z cesty, vojíne, nebo vás nechám všechny zbičovat!“

Lindsay nemusel nic říkat, ozvalo se hrozivé zacvakání natahovaných kohoutků. Elizabeth udivila samozřejmost, s jakou se vojáci jejího snoubence pro ni rozhodli riskovat život. I když to David nejspíše považoval za jejich povinnost, rozhodla se, že jim musí osobně poděkovat hned, jak nebezpečí pomine.

„Jen to zkuste, pane,“ odvětil Lindsay. „Řídím se rozkazem plukovníka Wavesburyho, jemu by se to nelíbilo. A mě taky dvakrát ne.“

„Jděte si po svých, pane,“ přidal se doktor Hunter. „Jestli chcete, poradím vám vhodný medikament na váš obličej.“

„A vy jste ztraceně kdo, pane?“ odsekl Treadway.

„Doktor Samuel Hunter.“ Po chvíli otálení s povzdechem dodal. „Hlavní chirurg 43. pěšího regimentu.“

Elizabeth věděla, že Hunter nepovažoval své zařazení k vojsku za něco, čím by se studovaný lékař mohl chlubit. Ale také mu to propůjčovalo vyšší vojenskou hodnost, než měl pouhý poručík. Treadway váhal. Elizabeth v jeho očích viděla nenávist a také chtíč. Dokázala si představit, co by ji čekalo, kdyby se mu třeba jen na krátký čas dostala do rukou, a mimoděk se otrásla. Také však věděla, že poručík není úplný hlupák, bylo mu jasné, že Davidovi vojáci ani doktor Hunter ji bez boje nevydají. Bez boje, který by vzhledem k tomu, že většina zbraní mířila na něj, téměř určitě skončil jeho smrtí.

Náhle se však výraz jeho tváře změnil, objevil se v ní triumf. Elizabeth se rozhlédla, co Treadwaye tolik potěšilo a až nyní si uvědomila skupinku chodců zaujatých v Edinburghu jistě neobvyklou podívanou, jak se dvě skupinky králových vojáků chystají navzájem pobít.

„Berte toho kluka!“ zavelel Treadway a ukázal taseným mečem.

Thomas Stewart stál stranou několika měšťanů, s rukou na dýce, kterou ne právě zdařile ukrýval pod kabátem. Zjevně byl také připravený přijít Elizabeth na pomoc, a právě to k němu přitáhlo poručíkovu pozornost.

Dva Treadwayovi vojáci vykročili s napraženými mušketami a mladý Stewart tasil svoji zbraň.

„Chci ho živého!“ přikázal poručík.

„*Mo Chreach!* Utečte, Thomasi!“ vykřikla Elizabeth.

Stewart se to pokusil udělat, ale váhal příliš dlouho. Jeden z vojáků mu nastavil hlaveň muškety pod nohy a když o ni klopýtl, druhý mu pažbou vyrazil dýku z ruky. Upadl na městskou dlažbu, vzápětí ho drželi. Vzpouzel se, ale proti dvěma silným mužům, ke kterým se připojil třetí, neměl šanci.

„Thomas Stewart!“ zvolal Treadway a pak posměšně pokračovat: „Hledaný bandita Thomas Stewart, co tak dlouho unikal spravedlnosti! Copak, chlapče? Myslel sis, že jsi jako Rob Roy? Měl sis najít jinou sukni, za kterou se budeš honit. Jménem krále, jsi zatčen.“

Lindsay s ostatními vojáky z Třiačtyřicátého stáli s namířenými mušketaми, ale váhali vydat se Thomasovi na pomoc. Tak rozkaz neznel. Mladý vojín věděl, že by jeho velitel postavil bezpečí lady Elizabeth nad to Thomasovo. Věděl to i poručík Treadway.

„Copak, slečinko?“ obrátil se ironicky na Elizabeth. „Nechcete si to s ním snad vyměnit? Už se těším, až se mu odvděčím za to, co pan plukovník udělal mě a Worthovi. Chudák můj hloupý bratranec...“

„Thomas Stewart si zaslouží soud. Vy nejste královský soudce, pane poručíku,“ upozornil ho Hunter.

Treadway se jen ušklíbl. „Však se soudu dočká. Ale nejdříve ho přeci musím řádně vyslechnout, abych se ujistil, že se nestala chyba. V Edinburském hradě se mu dostane všeho pohodlí. Leda by se s ním však chtěla dáma vyměnit a ušetřit tak mladého pána nepřijemného... výslechu.“

Elizabeth mimoděk udělala krok vpřed, ale vzápětí ucítila na rameni Hunterovu ruku.

„Myslete logicky, dítě,“ zašeptal jí doktor do ucha. „Jeho může jen tlouct, ale vás...“

Lindsay a další voják jí pro jistotu zastoupili cestu.

„Mylady, prosím, ...“ požádal mladý vojín.

„Lady Elizabeth... Nay...!“ pokusil se jí také Thomas Stewart zastavit, ale jeden z vojáků ho hřbetem ruky udeřil do obličeje.

„Tak tedy ne,“ ironicky zklamaně zahlaholil Treadway. „Vaše odmítnutí mi drásá srdce, drahá mylady. Alespoň jsme se sem však netrmáceli nadarmo. Držte toho kluka pořádně! Jestli vám uteče, vyřídím si to s vámi. Odchod!“

Již se setmělo, světla Edinburghu zářila zdálky do noci. Osvětlená okna v majestátní siluetě hradu tyčícího se na vrcholku vysoké Hradní skály mohla poetičtěji založenému pozorovateli připomínat drahokamy v koruně nějakého dávného mýtického krále. Mě však připomněla, že někde tam čeká i

advokát Ellsworth Whitlock, od jehož výslechu mě zdrželo zranění bratra dívky, která společně se svým novomanželem cestovala po mém boku. Jeli jsme po cestě lehkým klusem, ne tak rychle, abychom v noci riskovali zranění koně nebo spolu nemohli mluvit. Ale manželé Forbesovi mi sdělili jen málo, věděli o napadení Logana Fitzgeralda vlastně ještě méně než já.

„Kde budete teď bydlet?“ zeptal jsem se zamilovaného páru, aby řeč nestála.

„Mám pronajatý domek nedaleko Královské míle, pane,“ odpověděl kapitán Forbes. „Ioně tam nebude nic chybět. Pokud nebude chtít, se svým otcem se nemusí vůbec setkat.“

Neurčitě jsem přikývl. John Forbes byl dělostřelec umístěný v hradní pevnosti, ale to se mohlo kdykoliv změnit. Život manželky vojáka, dokonce i důstojníka, pokud se ho rozhodla následovat s vojskem, nebyl lehký a jistě ne klidný. Nebyl jsem si jistý, jestli na to zamilovaná Iona vůbec pomyslela. A jestli na to pomyslela také Elizabeth. Alespoň že ona dostane možnost volby, ona bude mít možnost zůstat v pohodlí a bezpečí Wavesbury Hall, když mě povolá král a vlast. Ale už jsem stačil vytušit dobrodružnou povahu své nastávající i její budoucí rozhodnutí.

Novopečená paní Forbesová si povšimla mého dlouhého mlčení. „Nemusíte mít strach, mylord. S Johnem by mi bylo dobře i pod stanem. Jistě o moc lépe než doma s otcem. Nevíte... vy nevíte...“

Kapitán Forbes se k ní v sedle naklonil. „To bude dobré, Iono. Už ti neublíží.“

Zažil jsem noci v zimě pod vojenským stanem, ale také jsem měl tu čest poznat sira Augusta Fitzgeralda. Docela jsem jí věřil.

„To však nejspíše nebude nutné, alespoň ne brzy,“ opáčil jsem. „Neslyšel jsem, že by se brzy chystal nějaký přesun nebo válečné tažení. Myslím, že budete mít na líbánky dostatek času.“

„Děkujeme, pane,“ odpověděl kapitán Forbes. „Doufám však, že Logan Fitzgerald za naše štěstí nezaplatí příliš vysokou cenu. Je to dobrý přítel a velmi nám pomohl. Pronásledoval nás jen na oko.“

„Ale vás jsem viděl na plese generála Blanda v doprovodu jedné půvabné blondýnky, nemám pravdu?“ neubránil jsem se rýpnutí do zamilovaného důstojníka.

„Ehm... máte, pane,“ odkašlal si Forbes. „Nikdo nesměl nic tušit, přátelé mi pomohli. Byla to sestra snoubenky kapitána Dietricha, to on nás představil. Nic mezi námi není,“ ujišťoval rychle Ionu.

Nezdálo se, že by Iona na svého manžela žárlila, spíše mu chtěla pomoci z nepříjemné situace, když poznamenala: „Cesta je suchá, aye? Bála

jsem se, že bude rozmoklá a plná bláta.“

„Prosím, sleč... paní Forbesová?“ nepochopil jsem hned.

„Když jsem mluvila s lady Elizabeth, nějaká služka mě varovala před cestou glasgowskou silnicí,“ vysvětlovala Iona.

„Proto jsme jeli přes Queensferry kolem moře,“ přitakal Forbes. „Byla to zbytečná zájízďka, cesty jsou v pořádku. Nebo možná nebyla...“ dodal zadumaně.

Jeho slova mě zaujala. Začalo ve mně klíčit podezření. „Nebyla, kapitáne?“

„Logan Fitzgerald i ti muži v hostinci nás očekávali v Newbridgi. Takto jsme se jim vyhnuli. Že nás kromě Logana pronásledoval ještě někdo další, jsme se tak dozvěděli až od vás, pane.“

MacAutie jedoucí za mnou významně mlaskl.

„Jak se jmenovalo to děvče?“ zeptal jsem se se zájmem.

„To nevím,“ odpověděla Iona. „Asi stejně vysoká jako já, zrzavá s modrýma očima.“

Okamžitě jsem si vzpomněl na Fenellu, jak cválá na ukradeném koni po Královské míli, aby mě varovala, že Elizabeth byla zatčena, a rusé vlasy za ní divoce vlají.

~

Stewartův dům se před námi objevil až s blížící se půlnocí, ale v některých oknech se ještě svítilo. Iona a John Forbesovi mě a MacAutieho opustili ještě před Edinburghem. Rozuměl jsem, že se novomanželé těší do svého nového domova a chtějí být co nejdříve spolu sami. Vlastně jsem jim záviděl. Prozatím mi Forbesovi řekli vše, co mohli, a já pospíchal, abych si své podezření ověřil.

Potěšilo mě, že stráže na dvoře jsou bdělé. Sesedl jsem a předal uzdu svého vraníka jednomu z hlídajících vojáků, seržant za mnou udělal to samé s jeho koněm. Očekával jsem, že většina domácnosti bude již spát, ale k mému údivu byla jídelna obsazená. Očividně všichni netrpělivě a již dlouho očekávali můj návrat. Elizabeth působila tak roztomile, jak klímbala s bradou opřenou o spojené ruce, ale byli tu i paní Muireall Stewartová, její švagr Donald, a dokonce i doktor Hunter začtený do nějaké lékařské knihy. Vlastně jediný, kdo mi tu na první pohled chyběl, byl mladý Thomas Stewart.

Jakmile jsem vstoupil, oči všech se obrátili mým směrem. Dokonce i ty rozespálé Elizabetiny.

„Mylorde, díky bohu, že jste se vrátil!“ zvolala paní Stewartová.

Bylo to snad poprvé, od chvíle, kdy jsem se u nich ubytoval, co jsem si byl jistý, že to myslí opravdu upřímně.

„Davide, konečně...“ Elizabeth se mi vrhla do náručí.

„Co se proboha stalo?“ zeptal jsem se s obavou, zatímco jsem jí maně pohladil po vlasech.

„Zatkli Thomase!“ obrátila ke mně své usazené oči. „Je to moje chyba!“

„To není pravda, lady Elizabeth. To přeci dobře víte,“ zastal se jí doktor Hunter.

„Pomalou, prosím,“ požádal jsem Elizabeth. „Kde ho zatkli? Vojáci přišli sem?“

Zatím jsme se oba posadili, ale její ruku jsem nepustil.

„Ne, v Edinburghu,“ odpověděla. „Když jsem čekala u sira Augusta Fitzgeralda, on poslal pro vojáky.“

Neušlo mi tlumené zaklení od Donalda Stewarta na Fitzgeraldovu adresu.

„Poručík Treadway s vojáky již čekali,“ pokračovala má snoubenka. „Chtěl mě zatknout, ale vojín Lindsay a doktor Hunter mu to nedovolili. Ale z ničeho nic se objevil Thomas...“

Zmlkla, jako by chtěla něco dodat, ale pak si to rozmyslela.

„Nemohli jsme nic udělat, lorde Davide,“ řekl Hunter. „Kdyby se vojín Lindsay a vaši muži pokusili mladého pana Stewarta osvobodit, došlo by ke krveprolití. Treadwayovi muži byli v přesile a pan Stewart byl již mezi nimi.“

Rozuměl jsem doktorovu střízlivému hodnocení situace i k čemu došlo, ale zbývala logická otázka: „Co ale dělal Thomas v Edinburghu? Neříkal jsem, abyste oba zůstali doma, než budete formálně omilostněni?“

Donald Stewart rezignovaně rozhodil ruce: „Také jsem mu to přikázal, jeho matka nejinak.“

Paní Stewartová smutně přikývla. „Ale neposlechl nás. Utekl. On... on je zamilovaný, víte, mylorde?“

Chápal jsem, co říká a i to co neříká, ale to byla obtíž, se kterou se budu moci vypořádat později.

„Nebude jednoduché ho dostat z vězení,“ řekl jsem zamyšleně. „Thomas je stále hledaný zločinec. Dokud soud nebo královský výnos neřekne jinak.“

„Davide!“ vydechla Elizabeth. „Oni ho budou mučit! Poručík Treadway to říkal. Měla... měla jsem jít s ním,“ dodala již tišším hlasem.

Paní Stewartová si zakryla obličej dlaněmi, aby nebylo vidět, že pláče. Bylo jasné, že Elizabeth k jejímu mladému hezkému synovi něco cítí, doufal jsem, že je to jen přátelství. Potlačil jsem okamžitou touhu nechat

nerozumného Thomase jeho osudu. Dokázal jsem si připustit, že jednoduše žárlím.

Unaveně jsem si povzdechl. „Je noc, budu ho muset nechat vzbudit, ale generál Bland mě přijme. Vyjedu okamžitě.“

Elizabeth se také postavila, sotva při tom únavou stála na nohou. „Davide, já...“

„Drahá, prosím, ty zůstaň tady,“ řekl jsem možná tvrději, než jsem měl v úmyslu.

Ale vězení nebylo místo pro dívku, jako byla ona, a také jsem si nebyl jistý, v jakém stavu Thomase Stewarta naleznu. Treadway jistě neztrácel čas.

„Davide, je to má chyba. Kvůli mně Thomase zatkli!“ trvala na svém.

„To není pravda, Beth, dítě.“ ozvala se paní Stewartová smutně. Pak dodala, co jsem já nechtěl říci nahlas. „Nepomůžeš mu, když se také necháš *sassenachy* zavřít. Ani když na tebe bude muset lord Wavesbury dohlížet jako na malé dítě.“

Elizabeth se nadechla, aby něco odsekla, ale pak si to rozmyslela. Z paní Stewartové mluvil strach o syna, ale měla pravdu.

„Ale sám bys jezdit neměl,“ řekla.

„Někoho si vezmu k ruce a...“

„Doprovodím vás, lordé Davide,“ ozval se doktor Hunter.

Nic dalšího kvůli paní Stewartové nedodával, ale oba jsme věděli, že jeho služby by mohly být potřeba. Vstal jsem a znovu se natáhl po kabátu.

„Seržante McAutie, vy zůstanete zde,“ obrátil jsem se na velkého horala.

„Pane?“ pozvedl tázavě své husté obočí.

„Najdete Fenellu a dohlédne na ni,“ přikázal jsem. „Nesmíte ji ztratit z očí, i kdybyste ji měl nechat zavřít. Až se vrátím, chci ji tu nalézt a chci s ní mluvit. Jasně?“

„Aye, pane!“

McAutie byl přítomen rozhovorům s Forbesovými, chápal, co mám na mysli. Ostatní kolem již méně.

„Fenella?“ ozvala se paní Stewartová. „Co má chudák děvče společného s Thomasem?“

„Povídání by zabralo delší čas, madam,“ odušil jsem. „Obávám se, že ten váš syn nyní nemá.“

Ale když jsem se podíval na Elizabeth, v jejích očích jsem viděl stejné prožření, jaké jsem prožil před několika hodinami.

~

„Pane plukovníku, omlouvám se, ale generál se již odebral na lůžko.“

To je mi ve dvě ráno jasné, potlačil jsem hrubé odseknutí, které by mi nijak nepomohlo. Blandův mladý adjutant také vypadal, že se oblékal ve spěchu, když ho sluha vytáhl z postele. Kabát od uniformy měl zapnutý až ke krku, protože pod ním asi již nic dalšího neměl.

„Musím s generálem okamžitě mluvit, poručíku,“ trval jsem na svém. „Je to otázka života a smrti.“

Než stačil mladík zaprotестovat vtláčil jsem se společně s Hunterem z nádvoří do vstupní haly domu, který generál Humphrey Bland jako guvernér Edinburského hradu většinou obýval. Měl další dům ve městě, ale ten používal hlavně ke společenským akcím, tušil jsem, že ho zastihnu spíše zde a nemýlil jsem se. Naštěstí hlídka u brány rychle zareagovala na mé bušení a když jsem se představil, bez okolků nás všechny čtyři – vzal jsem si kromě Huntera jako doprovod ještě dva vojáky – pustila dovnitř.

„Pane, musím protestovat,“ prohlásil adjutant. „Prosím vás, abyste přišel ráno, až bude generál připraven vás přijmout.“

„Andrewsi, co je to tam dole uprostřed noci za hluk?“ ozval se odněkud z patra rozespálý, ale zvučný hlas generála Blanda.

„Přišel za vámi plukovník Wavesbury, pane,“ odpověděl adjutant zjevně rád, že se nemusí sám rozhodovat, jestli generála vzbudí.

Bland se objevil na schodech v županu, bez paruky, ale očividně úplně vzhůru.

„Dozvěděl jste se o tom advokátovi, Wavesbury?“ zeptal se mě bez pozdravu. „Nepočkalo by to do rána? Teď už se stejně nedá nic dělat.“

Teď bylo na mě, abych se zatvářil nechápavě. „Advokátovi? Whitlockovi?“

Generál sešel ze schodů a ukázal na volné křeslo. „Ano. Ten Whitlock, co jste ho nechal zatknout, bohužel uprchl.“

„Uprchl?“ vydechl jsem překvapeně a na okamžik zapomněl, proč jsme přišli. „Vždyť Edinburský hrad je pevnost. Jedna cesta dovnitř, jedna cesta ven, jinak strmá skála. Může být bezpečnější vězení? To přemohl strážce a vylámal mříže?“

Bland se zatvářil ublíženě, jako by nebyl generál a já jen plukovník. „Situace je složitější a stále probíhá vyšetřování, Wavesbury. Ale zdá se, že do hradu pronikla skupina lidí s peticí za propuštění bezúhonného Angličana protiprávně drženého v těžkém žaláři. Měli list podepsaný členem sněmovny lordů, velitel stráže je tedy pustil. Pak je to již nejasné.“

„Ten list bych rád viděl,“ ucedil jsem.

„To je možné,“ souhlasil Bland. „Zůstal ve strážnici. Nepočkalo by to však do...“

„Lorde Davide, prosím,“ připomněl mi Hunter, proč jsme přišli.

„Ano... Omlouvám se, generále, ale nepřišel jsem kvůli panu Whitlockovi,“ řekl jsem. „Poručík Treadway zatkl Thomase Stewarta. Obávám se o jeho bezpečnost.“

„Thomase Stewarta?“ nechápal Bland.

„Ano,“ přikývl jsem rychle. „Je to synovec Donalda Stewarta a syn paní Muireall Stewartové, u které jsme ubytováni.“

„Už si vzpomínám,“ odpověděl generál. „Lupič a hledaný zrádce. On i jeho strýc. Vy jste se však osobně angažoval...“

„Oba mají dostat královskou milost,“ přerušil jsem ho naléhavě. „Je to otázkou několika dnů, hledání zůstávají již jen formálně.“

Bland si přemýšlivě promnul bradu. „Ale stále hledaní jsou. Poručík měl právo Stewarta zatknout a uvěznit.“

„Obávám se však o bezpečí toho chlapce,“ řekl jsem přemáhaje netrpělivost. „Poručík Treadway mě nenávidí...“

„... a má k tomu pochopitelné důvody, že plukovníku?“ nepatrně se pousmál Bland.

„Ano, ale bojím se, že se mně – a lady Elizabeth – bude chtít pomstít skrze mladého Thomase, pane.“

Generál se znovu dotkl brady. „Nemohu jen tak nechat propustit hledaného zločince. Ani kvůli vám. Musíme oba dodržovat královské zákony. Kam by to jinak vedlo? Řeknu vám, Wavesbury. K anarchii! To už jsme zažili před pár lety. Na Skoty platí jen tvrdá ruka, a to včetně té vaší krásné...“

Zarazil se uprostřed své tirády, něco v mém výrazu ho muselo zastavit v půlce věty. Několikrát si odkašlal.

„Musí proběhnout soud nebo přijít milost,“ řekl zvolna. „Jinak Stewart zůstane ve vězení. To přeci víte, plukovníku.“

„Rozumím,“ přikývl jsem netrpělivě. „Ale prosím vás, abyste na něj dohlédl, generále. Abyste k němu nepouštěl Treadwaye a jeho lidi. Také bych ho rád navštívil, raději hned.“

„Ano, to se dá zařídit...“ souhlasil Bland neochotně. „Andrewsi!“

Adjutant, který se předtím diskrétně vzdálil, se opět objevil. Tázavě se podíval na svého velitele, ale zdálo se, že ten o něčem přemýšlí.

„Když už jste mě nenechal vyspat, Wavesbury, obléknu se a půjdu s vámi.“

~

Smetl jsem loktem nedojedené zbytky jídla ze stolu ve strážnici. Vojáci na mě hleděli nesouhlasně, ale žádný se neodvážil protestovat.

„Položte ho sem,“ přikázal Hunter třem mužům, kteří mu

s Thomasem Stewartem pomáhali.

Mladík žil, dokonce byl při vědomí, ale Treadway neztrácel čas. Stewart měl obličej celý od krve a tak opuchlý, že na jedno oko nemohl vidět, nos nejspíše zlomený, šaty na něm visely v cárech. Naštěstí se zdálo, že ho pomstychtivý poručík nechal jen zbít, zatím neměl čas použít některý z nástrojů bohatě zásobené hradní mučírny.

„Nehýbejte se, Thomasi,“ požádal ho Hunter, když ho položili na stůl. „To bude dobré. Myslím, že nemáte zlámaná žebra, ale musím se přesvědčit.“

„Tohle bylo také podle zákona?“ neodpustil jsem si uštěpačnou poznámku.

„Ovládejte se, plukovníku!“ napomenul mě Bland. „Poručík Treadway mohl mít ke svému chování dobré důvody.“

Thomas zasténal a já se raději překonal, abych generálovi hrubě neodsekl. To by nepomohlo mě, ani mladému Stewartovi. Ani generál nezněl příliš přesvědčivě. I pro něho znamenalo něco jiného pronásledování zrádci a zcela zbytečné týrání nešťastného mladíka, který jen sotva mohl mít nějaké tajné informace.

„Raději se nenamáhejte, nehýbejte se,“ zastavil Hunter Thomase, když chtěl něco říct.

„Chci vidět záznam z výsledku, seržante!“ obořil se Bland na velitele stráže. „Okamžitě mi ho přineste!“

„Pane?“ nechápal poddůstojník, jistě Treadwayův člověk.

„Podle vojenských regulí musely být během výsledku zapsány jak otázky kladené vyslychanému, tak jeho odpovědi,“ vysvětloval generál netrpělivě. „Tak si pospěšte, seržante!“

„Ehm... pane... nemyslím, že bysme něco psali... pane,“ koktal seržant.

Treadway se totiž Thomase na nic neptal. Nechal ho tlouct, možná ho i sám tloukl, protože nemohl ublížit Elizabeth nebo mně. Jednalo se o pouhou pomstu.

„Pomůžete tomu chlapci, doktore?“ obrátil se Bland na Huntera.

„Ano, generále. Dokážu mu pomoci.“ Doktor se na okamžik odvrátil od svého pacienta a vážně několikrát přikývl. Jedním pohledem pak zahrnul nevlídnou kamennou strážnici, kde jsme se nacházeli. „Lépe bych to však dokázal, pokud by byl odnesen do příhodnějších podmínek.“

„To nemohu dovolit,“ odvětil Bland. „Ten člověk je hledaný zločinec. To už jsme si ujasnili, plukovníku, doktore.“

„Pak zůstanu s ním,“ prohlásil Hunter rozhodně.

Už jsem se také nadechoval k odpovědi, ale Bland mě zvednutou

rukou zastavil.

„Dohlédnu, aby se tomu hochovi nic nestalo až do soudu nebo dokud nebude doručena královská milost. Máte mé slovo, Wavesbury. Andrews!“

„Pane?“ Generálův adjutant automaticky zsalutoval.

„Osobně mi ručíte, že Thomasi Stewartovi již nebude ublíženo. Je to jasné, Andrews?“

„Jasně, pane!“

„Nechte vyměnit lidi, kteří ho hlídají. Vyberte někoho spolehlivého a doktor Hunter může přicházet, jak se mu zlíbí.“

„Rozkaz, pane!“

„Myslím, že můžeme zanechat doktora jeho práci,“ pokračoval Bland. „Půjdeme, Wavesbury.“

Poručík Andrews vypadal znechucený zacházením, jaké se Thomasovi dostalo. Snad se mu dalo věřit, že rozkaz splní svědomitě. Ani tak se mi však nechtělo Stewarta jen tak opustit a generálovi mé váhání neuniklo.

„To byl rozkaz, plukovníku!“ nepatrně zvedl hlas. „Když už mě nenecháte spát, promluvíme si o tom vašem právníkovi.“

„Řekněte... řekněte matce, že jsem v pořádku,“ zachrčel mladý Stewart zjevnou lež. „A Elizabeth... Ať se kvůli mně netrápí.“

„Nemějte strach, vyřídím jim vše,“ stačil jsem ho ubezpečit. „Zařídím, aby vám poslali nějaké jídlo, šaty a příkrývku.“

To mi již generál Bland ukazoval k východu ze strážnice a mě nezbylo než ho poslechnout. Naposled jsem se podíval na Thomase, abych dokázal odpovědět paní Stewartové na její otázky, které mě neodvratně položí.

Generál mě nevedl daleko, sotva dvacet yardů temnými kobkami pod hradem. Došli jsme k další zamřížované cele. Tahle byla větší, vzdušnější a zdálo se, že i čistší než ta, ve které jsem našel Thomase. Na pryčnách jsem viděl několik spících mužů a před mříží seděl na trojnohé stoličce klimbající voják. Naše kroky rozléhající se ztichlým podzemím ho vzbudily a když ve světle lampy uviděl, kdo se blíží, postavil se do pozoru tak zhurta, že převrhl stoličku a upustil kruh s klíči.

„Otevři a vzbud' je!“ přikázal Bland strážnému.

Ten se ani nezmohl na slovo, málem upadl, když se snažil sebrat spadlé klíče a horečně splnit generálův příkaz. Spící muži nejdříve protestovali, ozvala se i nějaká nadávka, ale rychle zmlkli, když zjistili, kdo je přišel navštívit. Podle stejnokrojů to byli všechno vojáci místní posádky, i když kabáty jim nyní sloužily jako příkrývky. Za okamžik již stáli v pozoru před svým velitelem.

„Tihle čtyři výtečníci hlídali Whitlockovu celu,“ oznámil mi generál,

aniž by jim dal pohov. „Po zítřejším nástupu budou všichni zbičovani.“

Nejvzdáleněji ze čtveřice tiše zasténal.

„Říkal jste však, pane, že zachránce za Whitlockem pustil velitel stráže na základě nějakého dokumentu,“ poznamenal jsem. „Neměl by být potrestán spíše on?“

Osm očí na mě pohlédlo s obnovenou nadějí, kterou však Bland rychle zadusil.

„Je toho více, co se mi doneslo, plukovníku,“ pokračoval generál. „Neměl jsem ještě čas vše podrobně vyšetřit, ale když už jste tady...“

Pohov! Mluvte, desátníku!“

Rozespálý poddůstojník, nejvyšší šarže mezi čtveřicí, na svého velícího generála zůstal nechápavě zírat. „Pane?“

„Řekněte tady plukovníkovi, co se stalo,“ přikázal Bland. „Jak je možné, že vás našli v prázdné cele polonahé a ožralé jako prasata?“

„Pane, my nebyli...“ desátník se zarazil, i jemu muselo být jasné, že výmluvy nepomohou. „To... to ty ženský... to vony za to mohly...“

„Ženy?“ zeptal jsem se.

„Jo, byly čtyry, co přišly s tím papírem, že je pan poručík pustil,“ vysvětloval desátník ochotně. „Každá měla košík s flaškama nebo jídlem. Jakože pro toho chlapa, co za nim přišly. Ale dyž si tady Jimi,“ jmenovaný voják se maně přikrčil, „dělal sradnu, že by nám mohly taky nabídnout, tak vony že jo.“

Desátník zmlkl, jako by doufal, že nám jeho odpověď bude stačit. Generál mu však netrpělivým gestem naznačil, aby pokračoval.

„Vony... vony byly moc hezký a milý, pane. Vůbec za tím chlapem nespíchalý... Že se s náma taky napijou... Slovo dalo slovo...“

„A vy jste se opili do bezvědomí,“ řekl Bland znechuceně.

„To ne, pane!“ ohradil se desátník dotčeně. „Bylo to dobrý víno, ale sotva sem si loknul! Já něco vydržim! Poslední, co si pamatuju, byla taková moc hezká blondýnka, jak mi sedí na kolenou a pak už do mě kopal seržant. Jo a tady mladýmu Timmymu ukradli skoro celej mundúr. To nebylo jen tak nějaký vobyčejný pití, pane! Museli ho něčim říznout! My sme nevinný, pane!“

„I kdybyste měl pravdu, desátníku, pití na strážci proti řádu,“ odušil generál. „O láskování se ženami nemluvě. Stačí vám výpověď těchto výtečnicků, plukovníku?“

Zamyšleně jsem přikývl. Nemusel jsem příliš namáhat hlavu, abych dospěl ke stejnému závěru jako desátník, zvláště poté, co i já byl omámen nabídnutým pitím. Po návštěvě Whitlockova domu plného krásných žen jsem

si domyslel, kdo byly o ony čtyři dámy ochotné pro něho tolik riskovat. Zalitoval jsem, že jsem je nenechal hlídat, ale nenapadlo mě, že by zašly tak daleko.

„Ty ženy byly Whitlockovy služebné,“ řekl jsem.

„Velitel dne měl tolik rozumu, že poslal lidi do Whitlockova domu hned, jak zjistil, že utekl,“ odpověděl Bland. „Samozřejmě uvnitř nikdo nebyl.“ Pak se obrátil na strážného. „To je vše, vojine. Zase je zamkni a dobře hlídej.“

„Ale, pane, my nic...“ pokusil se desátník naposledy.

„Máte štěstí, že mám málo lidí,“ odsekl generál. „Jinak bych vás nechal všechny zastřelit.“

S tím nechal zkoprnělou čtveřici za sebou.

„Ten papír, generále,“ připomněl jsem mu. „Říkal jste, že máte ten papír.“

„Pojďte za mnou, plukovníku,“ mávl na mě. „Dám vám ho, vám bude více ku prospěchu. Nakonec je to vaše věc, do které jste mě zapletl. Kvůli vám pevně doufám, že za všechny ty obtíže ta vaše skotská lady stojí. Ale slíbíte mi, že mi teď dopřejete alespoň pár hodin nerušeného spánku?“ dodal sarkasticky.

„Máte mé slovo, pane, že ano,“ odpověděl jsem možná až příliš rychle. „Ano v obou případech.“

Bland se na okamžik zastavil, aby si mě mohl podezřívavě změřit. Neřekl ale nic, pak mě dovedl až do místnosti velitele dne. Nevšímal si vojáků překvapených, že se uprostřed noci objevil jejich generál a vyžádal si list papíru s visící pečeti.

Překvapeně jsem pohlédl na podpis. Tohle jsem musel co nejrychleji ukázat Elizabeth, abych měl jistotu.

~~~~~
Elizabeth věděla, že po krátké Davidově návštěvě usnout nedokáže, proto rozhodla se o to ani nepokoušet. Když paní Stewartová, která na tom byla podobně, společně se svým švagrem vedli McAutieho za Fenellou, tiše se připojila k celému procesí. Nikdo neprotestoval, šla poslední a možná si jí ani nevšimli. McAutie trval na tom, že rozkaz svého velitele splní okamžitě. Paní Stewartová možná nechápala jeho důvody, ale nakonec ustoupila. Fenella měla vlastní komůrku v podkroví domu, i když jen malou, což její návštěvu usnadňovalo.

„Je to jen venkovské děvče, seržante,“ ohradila se paní Stewartová polohlasem, zatímco kráčeli ztichlým domem. „Nevím, jak by se mohla do něčeho zaplést. Vždyť riskovala život, aby pomohla Beth a lordu Wavesburymu.“

„Šak jí neukousnu,“ odtušil McAutie. „Ale nák moc toho ví. Chci teď jenom na vlastní voči vidět, že je ve svý posteli.“

Elizabeth se již dovítípila, proč služku její snoubenec podezírá, i když o jejich cestě se stačila dozvědět jen útržky.

„Odkud k vám přišla, paní Stewartová?“ zeptala se jakoby mimochodem.

Jejich hostitelka i Donald Stewart se zastavili, až nyní si uvědomili, že kráčí za nimi. „Měla byste jít spát, Beth,“ napomenula ji paní Stewartová vlídně.

„Jak bych teď mohla jít spát?“ opáčila Elizabeth. „Ne, dokud nebudu vědět, co se stalo s Thomasem!“

Paní Stewartová jen pokrčila rameny. „Je to sirota odněkud od Falkirku. Ukryli se u nich prý nějací uprchlíci a matka ji poslala pryč, schovat se v lese. Rudokabátníci všechno spálili, když se vrátila, našla jen kosti a popel. Potkala jsem jí začátkem března, jak bloudí kolem. Kdybych se jí neujala, bůhví, jak by, chuděrka, skončila.“

„Když na ni uhodíte, bude se vás bát, seržante. Kvůli tomuhle,“ dodal Donald Stewart a štítivě se prstem dotkl McAutieho kabátu. „Sám bych se vás lekl.“

„Nák moc toho ví,“ trval McAutie sverpě na svém.

Elizabeth v hlavě rychle počítala. „To by ale znamenalo, že u vás začala sloužit až po tom, co jsme přijeli já a David...“

„Aye,“ souhlasila paní Stewartová. „Jen díky penězům lorda Wavesburyho, jsem si mohla dovolit najmout další čeleď. I když mi jí bylo líto, bez nich bych jí nemohla pomoci.“

Zatím došli až ke dveřím do Fenelliny komůrky

„Zeptám se jí já,“ navrhla Elizabeth. „Jsme skoro stejně staré, mě se bát nebude.“ Paní Stewartová přikývla, zatímco předala svícen svému švagrovi, aby mohla zaklepat.

„Fenello! Vzbud' se a obleč se. Musím s tebou mluvit.“

Chvíli se nic nedělo, ale pak se z druhé strany dveří ozval šramot, bouchnutí, kroky a něco zaskřípělo. McAutie jemně, ale nekompromisně odstrčil paní Stewartovou stranou.

„To je krajně nevhodné, seržante!“ ohradila se, když velký horal položil ruku na kliku.

„Taky sem párkrát vodněkad musel zdrhnout, madam,“ odtušil McAutie.

Zabral. Dveře byly na petlici, ale ta nemohla jeho síle odolat. Zapraskalo dřevo a on vstoupil dovnitř. Elizabeth uviděla, že jeho obavy byly

oprávněné. Fenella stála jen v noční košili před otevřeným oknem, a právě se jí chystala prolézt.

„Stuj, děvče, ani se nehni,“ zahřimal McAutie, ale pak dodal s překvapivou něhou. „Je to vejška. Dyt' si ublížíš.“

Fenella se zastavila z jednou nohou na špaletě. Uslzenými očima pohlédla nejdříve ven do temné noci a pak na velkého horala. Elizabeth předstoupila před McAutieho. V těsné světnici to nebylo vůbec jednoduché.

„Nemusíš mít strach, Fenello,“ ujišťovala ji. „Nikdo ti neublíží. Vždyť jsi mě zachránila! Nebýt tebe, David by nikdy nepřišel včas. Nedovolím, aby ti někdo ublížil, máš mé slovo.“

Natáhla k dívce ruku, ale neudělala nic, aby jí zastavila. Mimoděk tak v tom zabránila McAutiemu.

„Už nemohu... nemohu déle,“ vzlykla Fenella stále nebezpečně vykloněná z okna. „Prosím, mylady, už to dále nesnesu...“

Elizabeth překvapeně ztuhla s nataženou dlaní. Pryč byl Fenellin silný akcent skotského venkova, náhle mluvila jako anglická dáma. Nakonec přeci jen opatrně sestoupila zpět do světnice. Vzala nabízenou ruku a vzápětí Elizabeth padla do náručí. Cítila, jak s ní otřásá usedavý pláč, proto ji mimoděk poplácala po zádech.

„Fenello, to bude dobré,“ pokusila se jí utěšit.

Elizabeth slyšela, že mezi vzlyky se pokouší něco říct. „Nej... nejsem Fenella...“

Když jsem projížděl bránou na dvůr před Stewartovým domem, přistihl jsem se, že v sedle podrímují. Strávil jsem téměř celý den a většinu noci na cestách a únava mě začínala přemáhat. Naštěstí můj kůň znal poslední úsek cesty tak dobře, že ho nebylo třeba vést. Jel jsem však sám, kdyby mě někdo přepadl, jen sotva bych se ubránil. Seskočil jsme na zem a vrazil uzdu do ruky jednomu z vojáků, kteří drželi venku stráž. Jen letmo jsem se přinutil odpovědět na jeho pozdrav.

„Ty ještě nespíš, drahá?“ zeptal jsem se, když jsem vstoupil do jídelny.

Elizabeth na mě překvapeně zvedla oči od nějaké knihy, kterou si krátila čekání. Zjevně ji měla pomoci ubránit se spánku, ale před mým příchodem ji podle rozespalého mrkání musel přemoci.

„Tom?“ zvolala paní Stewartová, než mi má snoubenka měla šanci odpovědět. „Kde je Thomas?“

Nejistě jsem si odkašlal a získal trochu času tím, že jsem se posadil.

„Ve vězení. Bohužel,“ odpověděl jsem. „Je však u něj doktor Hunter

a generál Bland se mi osobně zaručil, že už mu nikdo neublíží.“

„*Mo Chreach!* Co udělali mému chlapci?“

„Potloukli ho.“ Nechtěl jsem nešťastné matce o jejím synovi zbytečně lhát. „Ale doktor ho prohlédl a ujistil mě, že nemá žádné vážné zranění. Je mladý, uzdraví se.“

„Poručík Harold Treadway,“ výhružně zavrčel Donald Stewart. „To on ho zbil.“

„Ano,“ přikývl jsem. „Ale prosím, abyste to nechal být, pane Stewarte. Nebo skončíte v cele s vaším synovcem.“

„Ale... ale to má Tom jen tak zůstat v nějaké kobce?“ neudržela se paní Stewartová.

„Je mi to líto, ale nedá se nic dělat.“ odvětil jsem. „Je hledaný. Než dorazí milost, musí čekat v cele na soud, ke kterému však nedojde. Na to vám dávám slovo. Můžete mu poslat nějaké jídlo a šaty. Generál Bland mi slíbil, že dohlédne, aby se ho poručík Treadway již ani nedotkl.“

„Vy tomu *sassenachovi* věříte, mylorde?“ neovládl se Donald.

Jen jsem se usklíbl a on se rychle dovtípl, koho a na co se ptá.

„Promiňte, mylorde, já jen...“ začal, ale mávnutím ruky jsem ho přerušil.

„Půjdu... hned ráno za Tomem půjdu,“ prohlásila paní Stewartová rozhodně. „Odsesu mu všechno, co by mu mohlo pomoci.“

Podle jejího tónu bylo jasné, že přesvědčovat ji nemělo smysl.

„Někoho s vámi pošlu, aby vám pomohl,“ řekl jsem.

A aby ji ochránil, což už jsem nahlas neříkal. Samotné skotské ženě by se mezi neznámými vojáky bez ohledu na Blanda nemuselo dostat právě vlídného přijetí. Při vši smůle by pak potkala poručíka Treadwaye.

„McAutie odešel za vojáky?“ zeptal jsem se mimochodem, protože on jediný na mě v jídelně nečekal.

„Ne,“ zakroutila Elizabeth hlavou. „Hlídá před Fenellynou komůrkou. Prý jsi mu přikázal, aby ji nepustil z dohledu.“

Tázavě jsem pozvedl obočí.

„Něco se stalo, Davide,“ pokračovala má snoubenka naléhavě. „Fenella... ona není Fenella. Dokonce ani nepochází ze Skotska.“

„Prosím, drahá?“ nechápal jsem.

„Myslím, že by ti to měla říct sama,“ odpověděla Elizabeth. „Pochybují, že dokázala usnout.“

Donald Stewart zatím vstal a jemně vzal svojí švagrovou za ruku. „Jdi spát, Muireall. Jsi unavená a zítra bude dlouhý den. Co by tomu Thomas řekl, kdybys před ním usnula?“

Paní Stewartová váhavě přikývla a nechala si od něj pomoci vstát.

Když ji odváděl ke schodům, obrátil se ještě na mě: „Řeknu vašemu seržantovi, aby Fenellu přivedl. Nebo to počká do rána?“

Pohlédl jsem na Elizabeth a ta zavrtěla hlavou. „Je to důležité.“

Osaměli jsme v jídelně, měl jsem čas ukázat Elizabeth glejt od generála Blanda. Prál jsem si znát její názor, ale když jsem se k ní naklonil a ucítil vůni jejích vlasů, napadly mě zcela jiné myšlenky. Zatřepal jsem rychle hlavou a položil prst na vyumělkovaný podpis člověka, který formálně žádal návštěvu uvězněného Ellswortha Whitlocka.

„Sir Michael Griffin, baronet?“ vydechla Elizabeth překvapeně.

„Ano,“ přikývl jsem. „Až je položíme vedle sebe, budeme vědět víc, ale přísahal bych, že je to stejný podpis, který nařídil Vyklizení Brownovy farmy.“

„... a který je na dopisech, které mi sir Michael zaslal v Londýně,“ dodala Elizabeth.

„Možná, že sir Michael Griffin neodcestoval, jak se nám pan Whitlock snažil namluvit,“ spekuloval jsem dále. „Možná stále zůstává v okolí. Nebo někdo velmi zručně používá jeho podpis. Nebo...“

„Sir Michael Griffin je můj rodný bratr, mylord,“ přerušil mě ženský hlas, který promluvil čistou spisovnou dikcí anglické aristokracie.

Pohlédl jsem na schodech, po kterých právě přicházela Fenella a za ní, stále se držící mého rozkazu, seržant McAutie.

„Jak to myslíš... myslíte?“ opravil jsem se.

Ať už byla kdokoliv, jistě to nebyla služka.

„Sir Michael Griffin, baronet, je můj bratr,“ řekla s důrazem na každé slovo.

Pokynul jsem jí a ona se posadila. Mlčel jsem, čekal jsem, jak bude pokračovat, ale očividně nevěděla, jak začít.

„Můžete Davidovi věřit, neublíží vám,“ ujistila ji Elizabeth. „Řekněte mu všechno, co jste řekla mě. Jste v bezpečí, slečno.“

„Možná byste mi nyní mohla prozradit své skutečné jméno, ... slečno,“ navrhl jsem.

Sklonil oči ke stolu a sotva slyšitelně špitla: „Jmenuji se Michaela. Ctěná slečna Michaela Flockerová.“

Spousta věcí mi náhle začala dávat smysl. Spousta však také ne.

„Jste tedy vnučka barona Flockera, dcera pana Willarda Flockera, kterého jsem... zabil,“ konstatoval jsem pokud možno věcně. „Ale váš bratr...?“

„Michael zdědil titul baroneta po vzdáleném bezdětném strýci,“

vysvětlovala Fenella... vlastně slečna Michaela Flockerová. „Jeho pravé jméno je lord Michael Flocker, baron z Flocker Hall. Rozhodl se však v Londýně používat svůj titul baroneta, aby... aby si ho nikdo nespojil s naším otcem.“

Na okamžik se zarazila. Rád bych jí nabídl něco k pití, ale džbány na stole byly prázdné a obvykle by to byla její práce je naplnit.

„Váš bratr vás poslal nás špehovat,“ napadlo mne, „když se dozvěděl, že jsme se s Elizabeth ubytovali v Edinburghu. Kvůli vašemu dědictví a kvůli pomstě.“

Michaela skryla obličej do dlaní a slyšel jsem její tiché vzlyky. Elizabeth se na mě vyčítavě podívala. Možná jsem k sotva dospělé dívce mluvil tvrději, než jsem zamýšlel.

„Já... mylord... já...“ vyrazela ze sebe plačtivě. „Já už nemohu! Po tom, co se stalo malé Kenzie. Nezáleží mi na mém věnu! Můžu být služka po zbytek života, ale nechci, aby se někomu ještě něco stalo. Já... já má ráda paní Stewartovou, byla ke mně tak hodná, a mám ráda i vás, mylady. Slečna Fitzgeraldová je nevinná, nešťastná dívka jako já, a Michael ji chtěl použít jen aby vám ublížil.“

„Proto jste se ji pokoušela varovat,“ poznamenal jsem. „Ale nemohla jste říct přímo, že je na cestě předpadnou.“

Nabídl jsem jí kapesník, aby si mohla otřít oči. „Ano, mylord. Michael se bál, že ho slečna Fitzgeraldová poznala. Že kdyby ho potkala ve společnosti... Když zjistil, že se chystá tajně vdát za kapitána Forbese, poslal své lidi... Řekl mi to, snad aby mě uklidnil, ale nemohla jsem to dopustit...“

„Zachránila jste mě před těmi poručíky,“ řekla Elizabeth uklidňujícím hlasem.

„Myslela... myslela jsem, že vás jen zatknou a bude po svatbě,“ vzlykla slečna Flockerová. „Ale když jsem uviděla, jak vás vedou, jako zvíře... Jak se k vám chovají... Jak se na vás dívají, mylady... Bylo mi hned jasné, že vás chtějí... Nemohla jsem to jen tak nechat být! Ani kvůli Michaelovi ne!“ Smutně tiše dodala: „To jsem ještě nevěděla, jak daleko je ochotný zajít. Že je mu jedno, jestli ublíží nevinným! Že mu nezáleží na nikom, jen na pomstě! A hlavně na penězích, i když jich má víc než dost.“

„Ale tenkrát před dvěma lety v Londýně...“ ozvala se znovu má snoubenka. „To byl váš bratr, který se mnou chtěl...“

Michaela vážně přikývla. „Protože se zajímal o hraběte z Wavesbury, dozvěděl se, že odcestoval s vaším bratrem Alastairem. Věděl, že vám lord MacDermott píše a vy zase jemu. Byla jste pro něho cestou, jak získat nejčerstvější zprávy o lordu Wavesburym. Alespoň ponejprve.“

„Ponejprve?“ neubráníla se Elizabeth otázce.

„On Michael... je zvyklý, že dostane, kterou si zamane... Je hezký, bohatý a umí být i milý,“ vysvětloval slečna Flockerová neochotně. „Vyprávěl mi o vás, mylady. Než jsem vás poznala, myslela jsem, že jste jiná.“

Ušklíbl jsem se, ale tak, aby to ani jedna z nich neviděla. Arogantní skotská venkovanka, která by měla považovat za nesmírnou čest, když ji anglický šlechtic poskytne šanci, aby před ním roztáhla nohy. To byla z těch slušnějších frází, které se objevovaly v pozdějších dopisech, které Griffin alias Flocker poslal Elizabeth.

„Proč mu pomáháte, slečno Flockerová?“ neubráníl jsem se otázce.

„Davide!“ napomenula mě Elizabeth.

Ji si dívka zjevně získala. Já jsem nebyl ochotný jí tak snadno uvěřit, na to již zemřelo příliš mnoho lidí.

Michaela klopila oči, když tiše odpovídala: „Je to můj bratr, mylorde. Nikoho jiného na světě nemám. Vždy, už od dětství, se o mě staral. Nikomu jinému na mě nezáleželo. Už od narození jsem byla pro každého jen zklamání. Nevěděli ani jak mě pojmenovat, když se narodilo děvče a matka při porodu zemřela. Byla jsem zbytečná. Tak mě pojmenovali po mém bratrovi. On se mě zastával, když mě otec bil. Komu bych měla věřit, když ne jemu?“

„Věřila jste mu, i když vás posílal špehovat, slečno Flockerová?“ zeptal jsem se trpělivě.

Vrhla na mě překvapený pohled, jak už odvykla slyšet své jméno.

„Ano,“ přikývla. „Dlouho jsem se připravovala, abych se naučila správně mluvit. Téměř měsíc mě Michael nedovolil dělat nic jiného než konverzovat s naší skotskou služkou. A také pracovat na zahradě...“

„Na zahradě? V zimě?“ nechápala Elizabeth, ale já porozuměl.

Jemně jsem uchopil Michaelu za ruku. Cítil jsem, že má dlaně plné mozolů. Bylo snadné převléci urozenou slečnu do prostých šatů, ale dvě věci by okamžitě prozradily její skutečný původ – řeč a jemné ruce, které nikdy manuálně nepracovaly. To první se dalo změnit cvikem a trpělivostí, to druhé... Stydlivě se mi vytrhla, porozuměla, co mám na mysli.

Znovu si povzddechla: „Michael říkal, že musím něco obětovat, že se to časem zahojí. Říkal, že je to kvůli rodinné záležitosti. Zavraždil jste našeho otce, čest si žádá, abyste neušel trestu, mylorde. Ale také mi řekl, že když budu dělat, co se mi řekne, dostanu své věno a budu si s ním moci dělat, co budu chtít. Byla bych svobodná!“

„A nyní nejste?“ chtěl jsem vědět.

„Bratr mi našel ženicha,“ zakroutila hlavou. „Myslí to dobře, je to vikomt a bohatý, ale je o patnáct let starší než já.“ Jako by si povšimla, jak

jsem maně sevřel pěst, příliš rychle dodala: „A nemám ho ráda. Je to Michaelův známý, ale nechci se za něj provdat. Nemůžu ale dopustit, aby mě štěstí působilo neštěstí někomu jinému.“

Podíval jsem se významně na Elizabeth, pak jsem položil otázku, která mě nyní zajímala nejvíce: „Kde je teď váš bratr, slečno Flockerová?“

„To nevím, mylordě,“ zakroutila hlavou.

Odpověděla příliš pohotově na to, abych jí uvěřil.

„Musela jste mu přeci posílat zprávy,“ trval jsem na svém. „Kam to bylo?“

Michaela pokrčila rameny. „Posílal některého ze svých lidí. Vždy ve čtvrtek k potoku, kam jsem chodila prát prádlo.“

To bylo přede třemi dny – vlastně již před čtyřmi – dlouhá doba na chystání pasti.

„Mohlo se však stát něco neočekávaného,“ navrhl jsem. „Nebo jste se mohla dostat do nebezpečí.“

Slečna Flockerová opět sklopila oči. Tušil jsem, že její bezpečí nebylo právě to, co by leželo jejímu bratrovi na srdci nejvíce.

„Michael říkal, že kdyby se stalo něco takového, měla jsem se vypravit za naším nevlastním bratrem Ellsworthem. Prý bude vědět, kde se Michael zrovna nachází nebo jak mu předat zprávu.“

„Váš nevlastní bratr je pan Ellsworth Whitlock, slečno?“ napadlo Elizabeth.

„Ano,“ přitakala Michaela. Nevypadala, že by se chystala ještě něco dodat.

„Poznala bys barona Michaela Flockera, drahá?“ obrátil jsem se na svoji snoubenku.

Elizabeth se na okamžik zamyslela. „Je to již více než dva roky, ale jsem přesvědčená, že ano.“ Po další chvíli váhání tiše dodala: „Jsem si však jistá, že měl na obou rukou pět prstů.“

Raději jsem se neptal, jak to ví s takovou jistotou.

„Proč...? Jak o tom víte?“ vyhrkla Michaela. „Bratr se připeřil do souboje minulou zimu. Kulka mu rozdrtila prsty a doktor mu je musel vzít.“

Usmál jsem se na Elizabeth, abych ocenil její pohotovost. Při tom jsem si znovu všiml, jak se jí klíží oči. Tma za okny se začínala projasňovat, za chvíli začne svítat a ona byla na nohou celý předchozí den. Slečna Michaela Flockerová na tom nebyla lépe a já vlastně také ne.

„Měla bys jít spát, drahá,“ řekl jsem. „A vy také, slečno Flockerová. Zítرا je také den. Nebo vlastně již dnes,“ pokusil jsem se o žert.

„Ale... ale co se teď stane, mylordě?“ nenechala se Michaela tak

snadno odbýt. „Nechci, aby Michael ještě někomu ublížil. To, co se stalo malé Kenzie, nestojí za žádné peníze.“

„Ani za vaši pomstu?“ neodpustil jsem si.

„Davide!“ znovu mě napomenula Elizabeth.

Zastyděl jsem se, když Michaela skanula po tváři další slza. „Byla jsem dítě, když jste... když otec zemřel. Ale vím, jak málo jsem pro něj znamenala. Zaslechla jsem nějaké řeči, málo kdo si dává pozor před malou holkou pozor, co říká, i služebnictvo. Víím, že otec nebyl dobrý člověk, ubližoval lidem... ženám... dokonce i matce. Prý ani nenechal zavolat doktora, když jsem se měla narodit...“

Elizabeth ji mimoděk objala, když už nemohla mluvit dál. Slečna Flockerová hájila svého bratra, protože nikoho jiného neměla, ale měl jsem podezření, že u něho jablko nepadlo daleko od stromu. Už jen z toho, jak se choval ke své sestře. K čemu byl ochoten ji nutit.

Zvedl jsem se jako první. „Seržant McAutie vás doprovodí do vaší ložnice.“

„A bude mě hlídat,“ dodala s povzdechem. „Chápu, mylorde. Nevěříte mi...“

„Zítřka si promluvíme, slečno,“ řekl jsem, abych se vyhnul odpovědi.

Whitlock byl hledaný, také Griffina nechal Bland na mou žádost pronásledovat, i když neznal jeho pravé jméno. Pro dnešek se toho opravdu již mnoho udělal nedalo.

McAutie, který mlčky poslouchal celý náš hovor, pokynul Michaela, aby šla před ním. Tvářil se nepřístupně, ale už jsem ho znal dost dlouho na to, abych poznal, že i jeho se Michaelin příběh dotkl. Ale také jsem mu nemusel říkat, že se nesmí vzdálit od jejích dveří, dokud ho někdo na strážní nevystřídá. Další vojáci pak budou hlídat její okno. Už jednou chtěla utéct, nedalo se vyloučit, že se o to pokusí znovu.

„Doprovodím tě, drahá,“ nabídl jsem Elizabeth ruku, když seržant se slečnou Flockerovou odešli.

„Ty jí nevěříš?“ zeptala se mě, když jsme kráčeli po schodech vzhůru.

„Věřím, že říká pravdu,“ odpověděl jsem. „Když známe poslední vůli barona Flockera, dává to náhle smysl. Ale zbývá spousta nezodpovězených otázek. Přepadení v domě hraběte Wintona, smrt Brownových a poručíka Chapmana... Stalo se příliš, abych jí jen tak uvěřil. Je to chytrá dívka, zvládla svou roli hrát tak dlouho, že...“

„... že i její slzy by mohly být součástí role,“ dokončila Elizabeth za mě.

Zatím jsme došli před pokoje pro hosty. Dům byl tichý, Donald

Stewart musel přesvědčit svoji švagrovou, aby šla také spát.

„Myslím, že k nám byla upřímná,“ odpověděl jsem. „Ale nemyslím, že nám řekla vše. Bylo by to příliš nebezpečné ponechat ji bez dozoru.“

Dobrou noc, drahá.“

Otevřele dveře do své ložnice, ale zastavila se s rukou na klíče. „Davide, já... já nechci být teď sama.“

„Víš, že bychom neměli, Beth,“ odvětil jsem.

„Stačí... stačí, když mě jen obejměš,“ řekla nesměle. „Myslím, že jinak nedokážu usnout.“

Usmál jsem se a vešel za ní. Vyžadovalo se ode mne velké sebeovládání, ale za ten pocit, když mi usínala v náručí, to stálo.

~

Někdo zaklepal na dveře ložnice a bez vyzvání vstoupil. Ve svém rozespalém stavu jsem si až nyní uvědomil, že jsem zapomněl zamknout. A také, že jsem nespal ve své komnatě.

„Pane, posel přinesl zprávu!“ Seržant McAutie se postavil do pozoru.

„Je podle vás vhodné, abyste jen tak vpadl do ložnice dámy, seržante?“ vytkl jsem mu.

„Nebyl ste u sebe, pane,“ odušil McAutie, jako by to vše vysvětlovalo. „Nebylo zamčeno, tak sem nakouk dovnitř.“

Spal jsem v sedě úplně oblečený, dokonce i v botách, jen kabát jsem odložil na židli. Elizabeth pak usnula s hlavou opřenou o mé rameno. Ona se musela převléknout se svých plesových šatů, byla však také oblečená od hlavy až k patě. Scéna musela působit nevinně, tak proč jsem se cítil před svým poddůstojníkem jako přistizžený student? Elizabeth mě příliš nepodpořila. Posadila se a místo toho, aby McAutieho vyhnala, tak se provinile zahihňala.

„Za okamžik budu v jídelně, seržante,“ odsekl jsem.

„Rači počkám, pane,“ odmítl se McAutie pohnout.

Horší garde, než byl obrovitý horal si jeden mohl jen těžko představit. Postavil jsem se a natáhl se pro kabát.

„Půjdeme, seržante,“ přikázal jsem. „Nechme Elizabeth se převléci.“

„Aye, pane!“ zasalutoval McAutie.

Odmítl se však pohnout, dokud jsem ložnici neopustil jako první. S hlasitým bouchnutím pak za mnou zavřel.

„Víte, že u nejednoho velitele byste si právě vysloužil bičování, seržante?“ zeptal jsem se jakoby mimochodem, zatímco jsme scházeli do jídelny.

„Aye, pane,“ bylo jediné co řekl.

„Nebo rovnou šibenici,“ dodal jsem pobaveně.

„Aye, pane.“

„Ale vy víte, že to neudělám. Protože vám na Elizabeth záleží.“

„Aye, pane.“

„Víte, že mě také, seržante. Nikdy bych jí neublížil.“

Nějak jsem si nebyl jistý, proč se vlastně zpovídám svému poddůstojníkovi.

„Aye, pane. Věřim tomu. Proto...“

„Proto ještě žiji?“ zeptal jsem se pobaveně.

Svoje „Aye, pane“ si pro tentokrát odpustil, ale jeho mlčení bylo dosti výmluvné.

Očekával jsem další výčitky, tentokrát od paní Stewartové, ale u jídelního stolu nás očekával pouze její švagr.

„Muireall odjela do Edinburghu,“ vysvětloval Donald Stewart.

„Neměla stání, říkala, že nemůže čekat.“

Z jeho řeči bylo jasné, že by ji nejraději doprovodil, ale na rozdíl od Thomase měl dost rozumu, aby si připustil, že jeho přítomnost by byla spíše na škodu. Počítal jsem s tím, že naše hostitelka bude chtít co nejdříve navštívit svého syna, proto jsem už v noci vydal patřičné rozkazy. Přesto jsem se raději chtěl přesvědčit.

„Doufám, že neodjela sama, seržante.“

„Sou s ní čtyři dobrý chlapi, pane,“ odpověděl McAutie. „Lindsay, Cadwallader, Jenkins a McKenzie. Je na ně spoleh.“

Lindsay se ukazoval jako schopný mladík, a i ostatní vojáky jsem znal dlouho. McAutie volil dobře. Posadil jsem se a natáhl se pro chleba a marmeládu.

„Dáte mi ten dopis, seržante?“ zeptal jsem se.

„Dopis?“ na okamžik se zarazil McAutie.

„Ten, kvůli kterému jste nás... mě vzbudil,“ vysvětloval jsem.

Spěšně jsme sem se opravil, když jsem si všiml Stewartova obviňujícího pohledu. Opravdu by bylo někdy o moc jednodušší chovat se jako lotr a brát si v podrobené zemi bez ptaní nebo výčitek svědomí, co se mi zamane. Podobně jako bezpočet mých krajanů. Nejprve jsem si pomyslel, že McAutie zprávu použil jen jako výmluvu, ale on doopravdy z kapsy vylovil zapečetěný list. Na pečeti byl erb se štítem s tří věžatým hradem neseným dámou a laní – erb města Edinburghu. List tedy nejspíše zaslal primátor Drummond. Otevřel jsem jej a začal číst.

„Drummond prosí, abych ho navštívil,“ řekl jsem nahlas, když na mě Stewart tázavě pohlédl. „O vás ani o Thomasovi nic. Žádá si vysvětlení nedávných událostí a prý pro mě má nějak osobní zprávy. Asi nějaké záležitosti

kvůli svatbě.“

„Kvůli svatbě?“ zeptala se Elizabeth, která již ustrojená v domácích šatech právě scházela ze schodů.

„Ano, drahá,“ přisvědčil jsem. „Ale nemusíš se bát. Jistě nic, co by nevyřešilo pár drobných.“

„Copak nyní tolik záleží na naší svatbě?“ opáčila, když jsem jí nabízel židli. „Když je Thomas ve vězení a baron Flocker stále na svobodě?“

Nechtěl jsem oponovat, že pro mě je to stále nejdůležitější věc, vedle které další události v Edinburghu blednou. Když zmínila skutečné jméno našeho nepřítele, uslyšel jsem tiché cinkání porcelánových hrnků. Michaela Flockerová nám nesla podnos s čajovým servisem. V očích měla slzy a ruce se jí třáslly, možná také proto, že byla právě v nepřítomnosti naší hostitelky dohlédnout na malou Kenzie Brownovou. Děvčátko ještě spalo, ale pohled na ni společně s Flockerovým jménem stačil Michaelu rozrušit natolik, že jsem se obával, že podnos upustí. Raději jsem jí ho vzal a sám položil na stůl.

„Nehodí se, abyste nám posluhovala, slečno Flockerová,“ namítl jsem.

Otřela si rukávem oči a opáčila: „Ale jsem tu služka, mylord. Proto mě paní Stewartová přijala.“

„Ale jste sestra barona,“ namítl jsem.

Vzala z tácu hrnky a začala je před nás stavět. Pak do každého nalila čaj.

„Nevím... nevím, jestli jí chci být, mylord,“ odpověděla zvolna, jako by jen obtížně hledala slova. „Být služkou je... je čestnější. Nevím, jak jinak bych vám mohla pomoci. Alespoň nějak napravit, co Michael udělal. Přemýšlela jsem o tom celou noc.“

„Posad'te se, prosím,“ trval jsem na svém.

Neodporovala, udělala, co jsem jí řekl. Zdálo se mi však, že pouze proto, že byla zvyklá poslouchat. Čaj ani jídlo si nevezala.

Nechtěl jsem na ni dále tlačit, obrátil jsem se tedy na McAutieho: „Seržante, nechte mi připravit koně. Po snídani se hned vypravím do Edinburghu.“

„Doprovod, pane?“ zeptal se velký horal prakticky.

„Jen vy. Přejí si cestovat co nejrychleji. Byl jste za Campbellem, seržante?“

„Aye, vypadá fajn, pane,“ pokývla McAutie hlavou. „Má tuhej skotskej kořínek, i dyž je z Nížiny. Udělal sem, co mi nakázal doktor. Myslim, že za pár dní se bude moct konečně přestat válet jako lazar.“

„Co mám zatím dělat já?“ zeptala se Elizabeth.

Nezkoušela mě hned přesvědčit, aby ji vzal s sebou. Věděla dobře, že nyní by mě nepřesvědčila, již jsme si o tom stačili promluvit. Na některých místech, která jsem se chystal navštívit, by mohla být její přítomnost na škodu. Například v Edinburském hradě, kde jsem chtěl pro jistotu znovu zkontrolovat, jak se vede Thomasovi Stewartovi. Vězení nebylo vhodné prostředí pro žádnou dívku, natož pro dívku jejího postavení a chtěl jsem ji ušetřit dalšího setkání s poručíkem Haroldem Treadwayem, se kterým jsem si naopak já velmi přál promluvit. Nejdůležitější pro mě ale jednoduše bylo udržet ji v bezpečí.

Očekával jsem její námitku a jako dobrý velitel jsem rovnou přešel do protiútoky: „Jsou tu dokumenty od pana Whitlocka. Možná by v nich mohl být nějaká nápověda, kde by se mohl baron Flocker ukrývat. Nebo pan Whitlock. Snad nějaká půda nebo dům, které jednomu či druhému v okolí Edinburghu patří.“

Elizabeth si povzdechla – jistě očekávala nějaký více vzrušující úkol – ale pak souhlasně přikývla.

„Děd!“ vyhrkla náhle slečna Flockerová.

„Prosím?“ obrátil jsem se na ni.

„Pan Ellsworth Whitlock – náš poloviční bratr – má v pracovně obraz našeho děda,“ vysvětlovala.

Velký portrét starého na první pohled nesympatického muže jsem si z Whitlockova domu pamatoval. Zvláště proto, že advokát si na výzdobu nepotrpěl a byl to jeden z mála obrazů, které v jeho domě visely. Starého zesnulého barona Flockera jsem nikdy nepotkal, proto jsem malbě nepřikládal zvláštní význam.

„Několikrát jsem byla u něho v domě, i bez Michaela,“ pokračoval slečna Flockerová spěšně, jak byla ráda, že mi může něco možná důležitého sdělit. „Ellsworth na mě byl vcelku milý, i když takovým chladným způsobem. Myslím... myslím, že nesouhlasil s tím, co po mě Michael chce, ale... ale na tom teď nezáleží. Věděla jsem, že neměl děda rád, vždy o něm mluvil se stejným opovržením, jako o našem otci. Proto jsem se ho zeptala, proč si přivezl a pověsil ten příšerný obraz. Řekl, že je ironie, že právě náš děd, který nám způsobil tolik obtíží, mu teď slouží jako obyčejný hlídač. Myslím, že za tím obrazem něco skrýval. Je tak velký a ošklivý...“

Zatvářil jsem se pochybovačně. „Prohledávali jsme celý dům, slečno. Za obraz jsme se podívali a nic za ním není. Jistě ne tajná chodba nebo nějaký jiný úkryt. Byl příliš nápadný, abychom ho jen tak nechali být. Snažili jsme se najít, kam schoval tu drogu, kterou mě pan Whitlock omámil. Nenechali jsme kámen na kameni.“

„Drogu?“ zeptala se Michaela nechápavě.

Má zmínka byla do jisté míry zkouškou. Byla jistě velmi dobrá herečka, když nás dokázala tak dlouho klamat, ale pokud jsem věřil jejímu obratu, musel jsem věřit i tomu, že nic dalšího neví.

„To je na delší povídání, slečno Flockerová,“ mávl jsem rukou.

„Nemohlo by být něco ukrytého přímo v obraze?“ napadlo Elizabeth.

„To by možné asi bylo,“ připustil jsem. „Až budu v Edinburghu, za návštěvu to stojí. Bohužel se obávám, že pokud tam bylo něco skrytého, služby vašeho nevlastního bratra, slečno Flockerová, měly dost času to pro svého pána odnést.“

„Pokud o tom některá věděla,“ podotkla Elizabeth.

Pokřčil jsem rameny. Pokud byly ženy z Whitlockovi domácnosti ochotné pro něj riskovat životy při jeho osvobození z vězení, jistě měli jeho plnou důvěru.

~

„Nemohu říci, že by byl Edinburgh nudné město ještě před vašim příjezdem, mylorde,“ povzdechl si primátor George Drummond se sotva znatelnou ironií, „ale bez urážky, již nyní se velmi těším, až se odeberete se svojí novomanželkou zpět na své panství.“

Rozhodl jsem se na to nic neříkat. Stručně jsem ho seznámil s nedávnými událostmi i novými zjištěními. Městská hlídka hledala jak barona Michaela Flockera alias sira Michaela Griffina, tak pana Ellswortha Whitlocka. Drummond si však žádal vysvětlení, proč byl vydán zatykač na dva významné Angličany.

Byly tu i další záležitosti. Někteří církevní představitelé zpochybňovali – znovu – moji plánovanou svatbu a bylo potřeba je přesvědčit osobně. Bylo to únavné, ale má přítomnost byla nutná. Nemalá částka opět změnila majitele – příspěvek měl jít na bohudobé účely – ale nebezpečí bylo zažehnáno. Byl jsem znovu rád, že Elizabeth zůstala u Stewartů, nemusela být svědkem toho, jak se se mnou ctihodní zástupci kléru handrkují jako nějací handlíři.

„Dosáhl jste tedy svého,“ konstatoval Drummond, když jsem se chystal opustit jeho pracovnu v budově parlamentu, poté, co jsme v ní konečně osaměli. „Datum bylo stanoveno.“

„Ano,“ souhlasil jsem.

„Lady Elizabeth bude mít jistě radost,“ pokračoval primátor. „Po všech těch klepech, které o vás dvou kolují...“

„Doufám, že jim nepřikládáte žádnou váhu,“ odsekl jsem možná o něco rázněji, než bylo záhodno.

Na Drummondově přísném širokém obličejí se mihl sotva znatelný

úsměv, ale neřekl v té věci nic. Pozdravili jsme se a já bez dalšího otálení odešel. Čekala mě nepříjemná návštěva vězení v Edinburském hradě.

~~~~

Elizabeth znovu listovala na první pohled nahodilými listinami, které David přinesl z domu Ellswortha Whitlocka. Většinu z nich už jednou viděla, nyní se hroužila hlouběji a hlouběji do zápisů z advokátovy praxe. Objevila v nich jistý systém, ale složitý a těžko uchopitelný, od inteligentního člověka, který si nedělá obsahy ani seznamy, protože je nosí v hlavě.

Když slečna Michaela Flockerová nabídla, že jí pomůže, Elizabeth ráda přijala. Uvěřila dívce, že před nimi již nic netají a také Whitlocka znala. Bylo tedy možné, že nalezne něco, co by Elizabeth uniklo. Také byla vychována, aby chápala, že se nehodí zaměstnávat sestru barona – jakýkoliv to mohl být lotr – jako obyčejnou služku. Nyní však svého souhlasu s Michaelinou pomocí začínala litovat. Možná měla raději požádat Donalda Stewarta, i když jakobita nebyl právě studijní typ.

Když měly soukromí a slečna Flockerová se osmělila, bylo hned jasné, jak jí chyběla společnost dívky stejného věku, před kterou by nemusela nic předstírat. Proto mluvila takřka neustále, ale k věci jen občas. Elizabeth jí bylo líto, proto občas ze zdvořilosti položila nějakou otázku, čímž jí ještě víc povzbudila. Litovala Michaelu, která vyrostla v rodině bez lásky, nechtěná a přehlížená. Porozuměla, že její otec se ani nenamáhal vymýšlet pro ni jméno, jednoduše ji pojmenoval po svém dědici. Bratr Michaelu nepokrytě využíval, to bylo Elizabeth jasné okamžitě, ale jako jediný z rodiny i okolí o ni jevil zájem, za což mu byla bezmezně vděčná. Bažila po rodinné lásce, pro jakýkoliv náznak byla ochotná udělat cokoli. Neptala se, nepochybovala, když po ní žádal věci, které nejspíše pohřbily její vyhlídky na slušnou budoucnost. Například když ji jako pouhou služku poslal špehovat ke Stewartům. Ale když se musela starat o osiřelou Kenzie Brownovou začala přemýšlet, jestli je vše, co jí bratr přikazuje správné. Její rozhodnutí nejspíše zachránilo Ioně Fitzgeraldové – nyní Forbesové – i jejímu manželovi život.

Právě vesele vyprávěla vlastně smutný příběh, jak jako malá ukrývala ve sklepech jejich domu kotě před otcem i služebnictvem. Elizabeth se musela velmi snažit, aby se dokázala soustředit na listinu, kterou právě pročítala. Byl to soudní záznam, další Whitlockovo vítězství, takové, jakých viděla před tím mnoho.

„Sloan a Torrie McDougallovy,“ přečetla nahlas, aby přerušila Michaelino vyprávění. Také si možná podvědomě nepřála vyslechnout konec jejího příběhu, protože tušila, kam spěje. Již předem jí bylo kotěte líto. Náhle Elizabeth její londýnský pobyt nepřišel tak špatný a pocítila vděk, za své

dětství uprostřed milující rodiny.

„Mylady?“ zarazila se slečna Flockerová překvapeně.

„Ty dvě ženy jsou přeci služebné u pana Whitlocka,“ řekla Elizabeth ukazujíc prstem v listině. „Říkala jsem si, že jsou si podobné a ony jsou to sestry. Byly obviněné z vraždy nějakého muže, obě společně. Pan Whitlock dokázal, že rozsudek zněl nevinny, i když toho muže Sloan s přispěním Torrie zjevně zabila. To je zvláštní.“

„Možná se jen bránily,“ navrhla Michaela.

„Ano, takový byl i závěr soudu,“ přisvědčila Elizabeth. „Ale i tak je to zvláštní.“

„Proč?“ nechápala slečna Flockerová.

Elizabeth se nechtěla vysvětlovat něco, o čem věděla jen z náznaků. Byla sice mladá a nezkušená, ale zaslechla řeči mezi pokrokovějšími učitelkami ve škole slečny Pearceové. Řeči, že prosadit právo pro chudou ženu je velmi obtížné. Pokud se jí pokusil někdo znásilnit a ona ho v sebeobraně zabila, téměř vždy byla odsouzena jako vražedkyně. Oběť byla vesměs sama obviněna, že si nedala pozor, chovala se vyzývavě a podobně. Ellsworth Whitlock musel být velmi dobrý advokát.

Elizabeth raději místo odpovědi pokračovala v úvahách: „Možná jim po tom nabídl práci. Proto jsou mu tak vděčné. Dívky s reputací vražedkyně, třebaže osvozené, by nikdo nezaměstnal.“

„Možná i dalším ženám z jeho domácnosti můj... můj nevlastní bratr pomohl,“ pokrčila Michaela rameny. „Nepotkala jsem je často, ale vždy na něj hleděli s takovou oddaností. Ale je to důležité?“

„Nevím,“ odpověděla Elizabeth zamyšleně. „Ale pokud mu byly tak oddané, že mu pomohly utéci z vězení, jistě by mu také ochotně poskytl útočiště.“

„Myslím... myslím, že bydlely u Ellswortha v domě,“ řekla slečna Flockerová pomalu, jako by zvažovala, co to znamená.

„Možná. Ale domnívám se, že bychom se měly pokusit najít záznam i dalších jeho služebných,“ prohlásila Elizabeth. „Znáte jejich jména?“

Michaela přemýšlivě nakrčila nos. „Ano. Bydlela jsem u Ellswortha asi týden. Prý abych poznala Edinburgh. Představil mi všechny ve své domácnosti. Překvapilo mě, že jsou to všechno jen ženy, ale nechtěla jsem vyzvídat.“

Elizabeth povzbuzena novým nálezem rozložila záznamy po stole. „Čeká nás práce, slečno.“

Má cesta do Edinburského hradu se ukázala jako zbytečná, ale

alespoň jsem měl klidné svědomí. Mladý Thomas Stewart byl zavřený ve své cele, ale nikdo se mu již neodvážil ubližovat. Vojáci na stráži byli vyměněni za lidi, kteří neměli nic společného s poručíkem Treadwayem, ale možná důležitější byla přítomnost mých mužů a paní Stewartové. Já jim svou návštěvou dodal ještě víc vážnosti, každý mohl vidět, že se na mé jméno neodvolávají bez mého vědomí.

Doktor Hunter mě ujistil, že Thomas při bití neutrpěl žádné zranění s trvalými následky, třebaže ho bolelo celé tělo, díky svému mládí a zdraví zocelenému několika lety života psance by se měl zotavit bez následků. Doktora jsem zastihl již na odchodu, na cestě do Stewartova domu za jeho dalšími pacienty – desátníkem Campbellem a malou Kenzie Brownovou. Paní Stewartová se rozhodla zůstat se synem, aby mu ulehčila jeho uvěznění. Když se Blandův pobočník poručík Andrews pokusil namítat, že temné vězení není pro úctyhodnou dámu vhodné místo, sjela ho takovým pohledem, že jsem ani nemusel zasáhnout. Pouze jsem ji ujistil, že Lindsay a ostatní vojáci jsou jí k dispozici, stejně jako můj kočár pro návrat domů.

Blížilo se poledne, když jsme se seržantem McAutiem spěchali z hradu z kopce po Královské míli na Argylls Square do domu Ellswortha Whitlocka. Nebyl jsem si jistý, jestli bude informace od slečny Flockerové k něčemu dobrá, ale nebyla to téměř žádná zajiďka a stejně jsem žádnou lepší stopu neměl.

Vlastnil jsem klíče, které jsem zabavil Whitlockovi, tak jsme mohli bez dalších překážek vstoupit do ztichlého domu. Nejkratší cestou jsem se pak vydal do advokátovy pracovny. Velký temný portrét barona Francise Havelocka Flockera visel stále na svém místě. Portrétista byl bez pochyby velmi talentovaný, ale možná právě proto, že se mu podařilo vystihnout i osobnost barona Flockera, už samotný pohled na obraz nevzbuzoval příjemné pocity. Při našich předchozích návštěvách jsem si ho hned všiml, protože jediné další obrazy, které v domě visely, byly prosté obrázky krajin v komůrkách služek. Whitlock si na výzdobu jinak nepotrpěl. Barona Flockera jsem nikdy nepotkal a také obličej jeho syna jsem si pamatoval jen zkrivený nejprve vztekem a poté bolestí, proto mi strohá tvář muže rozložitě hranaté postavy na obraze nebyla nijak povědomá. Byl zachycen někde kolem čtyřicátého roku života, měl tmavě blond vlasy – na rozdíl od rusých jeho vnučky – a ani jinak mu slečna Flockerová nebyla v ničem podobná. Což mohlo vysvětlit chlad její rodiny vůči ní i proč nechal Willard Flocker během Michaelína porodu její matku zemřít. Nyní mě však zajímalo něco jiného.

„Pomozte mi, seržante,“ požádal jsem McAutieho a chopil se vyřezávaného rámu.

„Nic za nim není, pane. Koukal sem se už prve,“ poznamenal horal, ale poslechl mě.

Společnými silami jsme ošklivý portrét položili na nyní prázdný pracovní stůl, malbou dolů. McAutie překvapeně hvízdal. Plátno bylo totiž po celé délce z protějších rohů dvakrát rozříznuté. Obraz z lícové strany nebyl poškozený, protože plátno bylo dvojité.

„Něco v tom obraze bylo,“ oznámil jsem. „Listiny...“

„Ale už nejsou,“ konstatoval McAutie věčně.

Snad bylo možné skrýt v obraze otevřít i méně násilnou cestou, ale ten, kdo tu byl před námi, zjevně pospíchal nebo neznal správný postup.

„Vzala je některá z Whitlockových služek,“ řekl jsem s povzdechem.

Znovu jsem zalitoval, že jsem je nenechal zatknout i s jejich pánem. Nebyl jsem jediný, kdo se nechal oklamat pěkným nevinným obličejem, ale to mi příliš nepomáhalo.

„Koukněte, pane. Tady něco zůstalo,“ vtrhl mě McAutie z mých výčitek.

Zvedl poškozené plátno na zadní straně, jak jen to bylo možné, možná ho ještě víc natrhl, a opravdu se ukázalo, že v levém spodním rohu u rámu zůstal zachycený nějaký částečně utržený list papíru. Asi vypadl z většího svazku a byl tu ve spěchu zapomenut. S novou nadějí jsem po něm sáhl.

„Je to doklad o zaplaceném dlužném úpisu na nějaký mlýn, rok starý,“ řekl jsem poněkud zklamaně.

„Mlejn?“ zeptal se McAutie spíš ze zdvořilosti.

„Ano, vodní mlýn někde na řece Almond,“ přikývl jsem. „Na opačné straně je potvrzení, že byl dluh opravdu splacen. To není obvyklé. Jako by plátce věřiteli nedůvěřoval. Podpis je ale utržený.“

„Myslíte, že je to důležitý, pane?“ zeptal se McAutie pochybovačně.

„Někdo si dal dost práce, aby to ukryl,“ pokrčil jsem rameny a pak jsem rozhodl: „Podíváme se tam, seržante. Na radnici nám někdo rád poradí, kde se to místo nachází.“

Minulo poledne, ale paní Stewartová se stále nevrátila od svého syna a Elizabeth byla tak zabraná do práce, že se po obědě ani nesháněla. Byla rozhodnutá počkat s jídlem na Davida, který jistě z Edinburghu přijede hladový. Monotónní práce ji unavovala, musela se velmi namáhat, aby udržela pozornost. I Michaela byla již tišší. Dokumenty si rozdělily na polovinu a ona byla také zcela pohroužena do své části.

Elizabeth cítila, jak se jí klíží oči. Rozhodla se vydat se do kuchyně a požádat kuchařku o kávu nebo čaj. Zvedla hlavu a obrátila se na slečnu

Flockerovou, aby se jí také zeptala, jestli si nebude něco přát. Sotva stačila pootevřít ústa, když z ní malátnost spadla.

„Co to bylo, slečno Flockerová?“

„Prosím, mylady?“ zeptala se Michaela nechápavě.

„Něco jste schovala za zády,“ prohlásila Elizabeth pevně. „Viděla jsem vás!“

„Já nic...“ pokusila se slečna Flockerová chabě protestovat, ale to už byla Elizabeth dvěma kroky u ní.

Nečekala na souhlas, hned jí z ruky vytrhla list papíru, který Michaela skrývala pod stolem a marně se snažila vložit do kapsy pod svrchní sukni. Vzápětí ho již Elizabeth držela proti světlu a zkoumavě se na něj zahleděla.

„Nic to není, mylady. Nic důležitého,“ řekla slečna Flockerová nepřesvědčivě.

„Že nic?“ odsekla Elizabeth. „Vždyť je to přesně to, co hledáme!“

„Ale přeci se to nedotýká žádné žen z domácnosti mého nevlastního bratra,“ řekla Michaela.

„Že netýká? Tedy jste to četla? Vždyť je to záznam o soudním jednání s Malcolmem McDougallem. Prý napadl vojáka, když byly jeho dcery Sloan a Torrie McDougallovi zatýkány. Pan Whitlock zařídil, že ho osvobodili. McDougal byl mlynář, měl mlýn, který musel kvůli soudu zastavit...“ Elizabeth zmlkla uprostřed věty a obrátila se na svoji společnici: „Proč, slečno Flockerová? Proč jste to vzala?“

Michaela neodpověděla, jen se zdálo, jako by se na židli ještě více přikrčila.

„Proč?“ trvala Elizabeth na svém. „Proč jste to udělala?“

„Já musela,“ sotva špitla slečna Flockerová. „Musí to všechno skončit. Michael mi řekl, že když...“

„Baron Flocker byl zde?“ nenechala ji Elizabeth domluvit.

„Setkali jsme se nedaleko před dvěma dny,“ odpověděla Michaela, „ještě předtím než...“

„Než jsme vás odhalili,“ dokončila Elizabeth za ní přísně.

Slečna Flockerová přikývla, po krátkém váhání pokračovala: „Musí to skončit, mylady. Už nesmí umřít nikdo nevinný. Není jiná cesta. Jen lord Wavesbury...“

„David?“ zvolala Elizabeth, když Michaela opět zaváhala. „Váš bratr plánuje znovu se pokusit Davida zavraždit?“

Slečna Flockerová sotva zřetelně přikývla. „Ano. Je mi to líto, není to zlý člověk, ale zabil mého otce. Teď už to jinak nejde, stalo se toho příliš. Nedá se nic dělat.“

„Nic dělat?“ zopakovala po ní Elizabeth nevěřičně. „Ale pomohla jste nám! Zachránila jste mě i slečnu Fitzgeraldovou! Proč teď...?“

„Právě proto, aby už netrpěl nikdo další,“ odpověděla Michaela se sklopenýma očima. „Lord Wavesbury nebude trpět... Čím dřív se to stane, tím méně dalších lidí bude v nebezpečí. Vy, paní Stewartová, ... Je mi to líto, mám lorda Davida ráda, ale nemohu se otočit zády k Michaelovi. Nikoho jiného nemám...“

Elizabeth zalapala po dechu. Znovu si vybavila Michaelino vyprávění, její srdceryvné příběhy z dětství a dospívání. Nestála za nimi jen touha někomu se otevřít, dívka se jimi snažila obhájit. Získat si její odpuštění.

„Malcolm McDougall měl mlýn,“ řekla Elizabeth zvolna, jak se snažila přemoci strach o Davida, ale také vztek, že se nechala oklamat. „To jste nechtěla, abych se dozvěděla? To znamená...“

Michaela k ní zvedla usazené oči. „Ano. Bratr zařídí, aby to lord Wavesbury zjistil také.“

„Ten obraz!“ skoro vykřikla Elizabeth. „Proto jste mluvila o tom obrazu! V tom mlýně na něho chystají past!“

Slečna Flockerová se zmožila jen na opakované přikývnutí, ale Elizabeth se již nedokázala déle ovládat. Cítila, jak jí horká krev jejich keltských předků stoupá do tváře. Jídelnou se rozlehla mlaskavá facka a Michaela si překvapeně přitiskla dlaň na palčící tvář.

„Jestli se Davidovi něco stane...“ pokoušela se Elizabeth marně dokončit větu. „Jestli mu kvůli vám někdo ublíží... Zabijí vás, slečno Flockerová, na to vám přísahám na čest klanu MacDermott!“

~~~~~

„Vypadá to tam vpuštěně, pane,“ konstatoval McAutie něco, co bylo zřejmé na první pohled.

Bylo již pozdní odpoledne, když jsme vedli koně po proudu řeky Almond. Něco přes hodinu nám zabralo, než nám úředník sdělil, kde zhruba by se měl starý McDougallův mlýn nacházet – naštěstí několik mincí rychle změnilo nevrlého muže ve ztělesnění ochoty – další pomalu tři hodiny pak cesta z Edinburghu. Údolí říčky Almond byla krásné a romantické, bohužel také obtížně sjízdné. Napadlo mě, že v klidnějších časech by to bylo skvělé místo na výlet a Elizabeth by se procházka jistě líbila. Jen sami dva mezi bující jarní zelení, krácející kolem průzračných zurčících peřejí a vodopádů. Můj nynější společník byl však vůči přírodním krásám své vlasti imunní.

„To musel bejt pěkněj blázen, postavit si mlejn právě tady,“ poznamenal McAutie prakticky. „Co tady moh mlejt?“

„Cesta už stačila zarůst, ale máte pravdu, seržante,“ odpověděl jsem.

„Očividně to tu právě neprosperuje.“

Možná dávný majitel doufal, že přesvědčí místní sedláky, aby sem zrna vozili a mlýn vystavěl s ohledem na jedno z mála vhodných míst na břehu řeky. V chudém Skotsku, kde rostlo jen málo obilí, však byl takový záměr předem odsouzen k nezdaru. Dlužní úpis i opuštěná stavba s napůl propadlou střechou a chybějícím mlýnským kolem mluvily samy za sebe.

„Ale je to fajn místo na skrejš,“ uvažoval McAutie dál.

„Necháme koně zde a podíváme se tam,“ rozhodl jsem. „Když se přiblížíme z této strany, neměl by si nás nikdo všimnout.“

McAutie zasalutoval a přivázal oba naše koně k nízkým kořenům tak, aby se mohli pohodlně napít z řeky. Vzal jsem ze sedlových pouzder své pistole, jednu si pověsil na opasek, druhou uchopil do ruky, a příkrčený vyrazil vpřed. McAutie mě pak s mušketou v ruce těsně následoval. Plížili jsme se k mlýnu skrytí mezi stromy, doufal jsem, že pokud se někdo skrývá uvnitř, takto ho nevyplašíme.

„Cejtím koně, pane,“ zašeptal McAutie.

Vzápětí se ozvalo i tlumené zařehání, které nepocházelo od našich zvířat.

„Ano,“ přikývl jsem. „Stáj bude na opačné straně. Někdo tu určitě je.“

„Neměli bysme se vrátit pro víc chlapů, pane?“ navrhl seržant.

„Jestli se tu někdo skrývá, mohl by zatím zmizet,“ opáčil jsem. „Chci to skončit. Jdeme seržante!“

Opatrně jsme prošli kolem starého náhonu blíže ke kamenné stavbě. Byl tu zadní vchod, vylomené dveře ležely opodál. Loktem jsem natáhl kohoutek, i McAutie se připravil.

V našem bezprostředním okolí bylo ticho, takže frkání koní jsme teď už slyšeli zcela jasně. A také cinkání lžic. Zdálo se, že nám štěstí přeje. Pomalu, aby stará prkna nezavržala, jsem vešel dovnitř.

„Ani hnout, pánové!“

Dva muži sedící ve staré mlýnici kolem stolku zvedli oči od jídla, aby zjistili, že hledí do ústí dvou hlavních. K mému zklamání jsem si uvědomil, že je vidím poprvé v životě. Nějaká dvě individua v omšelých plátěných kabátech a se zarostlými obličejí, ani jeden nebyl Whitlock nebo nepřipomínal barona Flockera.

„To bych nedělal,“ varoval jsem jednoho z nich, ale nedbal toho.

Jeho pravačka vystřelila k pistoli, kterou měl za pasem, a starou mlýnici zazněl výstřel z mé zbraně. Chlap padl k zemi, ale náhle jako by celé okolí ožilo.

McAutie vystřelil, také druhý muž zemřel s napůl vytaženou pistolí.

Jenže jak jsem si domyslel až později, oba muži byli jen návnada, sami v celé stavbě. Jejich velitel je obětoval, zbytek svých najatých rváčů schoval venku v úkrytu mezi stromy. Dost daleko, abychom si jich nevšimli, dost blízko, aby během chvíle stačili doběhnout k mlýnu.

„Je to past, seržante! Pryč odtud!“

Pozdě jsem si stačil uvědomit svoji chybu. Hodil jsem prázdnou pistoli do tváře prvním chlapovi, který vběhl otevřenými vraty do mlýnice, díky tomu mě jeho kulka minula. Vytáhl jsem druhou zbraň, právě když se objevili další dva. Zastřelil jsem toho s mušketou a stačil tasit meč tak tak, abych odrazil lochaberskou sekeru toho druhého. Zapomněl jsem, že nemám svůj palaš, o který jsem přišel v Brownově hořícím domě, ale levný meč sebráný jednomu z útočníků v domě hraběte z Wintonu. Zaklel jsem, když špatně kalená čepel při styku s těžkou zbraní pod jílcem praskla. Zahodil jsem zničený meč a vzal raději za hlaveň prázdnou pistoli. Mezitím se však vzpamatoval i muž s rozbitým obličejem a já musel čelit dvěma protivníkům.

Rozhlédl jsem se kudy by se dalo utéci, další nepřátelé však přišli zadním vchodem. Jen McAutiemu jsem vděčil za to, že mi nevpadli do zad, ale i tak jich proti nám náhle bylo sedm. Z venku se ozývaly další kroky.

„Vzdejte se, Wavesbury, nemáte šanci!“ zakřičel někdo ukrytý za útočícími muži.

Ani jsem o jeho požadavku neuvažoval. Pažbou pistole jsem srazil chlapa, který se na mě oháněl sekerou, další odlétl skoro tři yardy daleko a zůstal ležet, když ho McAutie na první pohled lehce odstrčil prázdnou mušketou. V tom mě však někdo udeřil zezadu přes kolena. Poklesl jsem a málem upadl. Tak tak jsem stihl odvrátit zuřivý sek mečem, ale postavit už jsem se nestačil. Nepřátelé se na mě sesypali jako mouchy, někdo mě praštil do týlu a pak už kolem byla jen temnota.

~~~~~

Elizabeth zaváhala se zvednutou rukou nad krčící se Michaelou Flockerovou, která se maně zkříženými pažemi snažila chránit obličej.

„Můžeš mi říct, proč biješ to nebohé děvče, Beth? To jsou ty manýry, co ses naučila od *sassenachů*?“

Elizabeth provinile připažila a ohlédla se ke dveřím do jídelny. Najednou měla pocit, jako by jí zase bylo deset a nějaký dětský kousek se opět vymkl z rukou.

„Mami? Tati?“

Lord Duncan MacDermott společně se svou manželkou lady Margaret stáli na prahu a pobaveně si ji měřili. Oba měli na sobě cestovní šaty pomačkané od dlouhé jízdy. Donald Stewart přišel s nimi, právě je vítal.

„Přijeli jsme přeci na tvou svatbu, Beth. Nevidíš nás snad ráda?“ zeptala se Elizabetina matka s lehkou ironií v hlase.

„Co se to tady u všech svatých zase děje?“ zvolal lord MacDermott. „Kde vězí ten tvůj rudokabátník a jak to, že tu hledaný Donald Stewart běhá, jako by se nechumelilo?“

„To je na dlouhé vyprávění, Duncane,“ odvětil Stewart. „Ale asi...“

„Kam utíkáš, děvče? Ani se nehni!“

Lord MacDermott několika rychlými kroky překonal jídelnu a chytil za paži Michaelu Flockerovou, která využila nečekaného rodinného setkání a pokusila se vyplížit pryč. Snad nevěděl, co se kolem děje, ale uvažoval prakticky.

„Možná bychom si měli všichni posadit a promluvit si nad šálkem čaje,“ navrhla lady Margaret za nepřiliš tichého zabručení svého manžela, „nebo radši sklenicí whisky“ si nevšímala. „Abych pravdu řekla, čekali jsem tu spíše vaši švagrovou Muireall, Donalde. Musíš nám úplně všechno vyprávět, Beth.“

Duncan zatím tak, aby jí neublížil, ale nekompromisně přinutil Michaelu znovu se posadit. Elizabeth se nadechla a začala mluvit. Už dopředu však věděla, že „úplně všechno“ svým rodičům vyprávět nebude, a to nejen proto, že jejímu snoubenci mohlo právě hrozit velké nebezpečí.

~~~~~  
Probral mě chlad a vlhko, jak mi někdo chrstl vědro plné ledové vody přímo do obličeje. Zalpal jsem po dechu, vyplivl něco vody a otevřel oči. Instinktivně jsem si chtěl otřít obličej, ale zjistil jsem, že mám ruce spoutané za zády. Zabral jsem, ale provazy, které jsem cítil na zápěstí, držely pevně.

Teprve pak jsem se rozhlédl kolem. Nacházel jsem se stále ve staré mlýnici se zaprášenými a léta nepoužívanými dřevěnými převody i opuštěným mlýnským kamenem. Seděl jsem na zemi zády opřený o kamennou zeď, seržant McAutie hned vedle mě. Byl při vědomí a vypadalo to, že neutrpěl žádné vážné zranění, i když podle podlitin na obličeji a potřhané uniformy se nevzdal snadno.

Kromě nás dvou bylo v mlýnici dalších osm mužů včetně toho, co se pobaveně šklebil a stále držel prázdné vědro. On a pět dalších byli nezajímaví rváči v ošuntělých šatech ozbrojení noži, zašlými meči a levnými pistolemi. Takoví, jaké je možné si najmout v každé druhé hospodě za pár drobných. Možná bývalí členové Hlídek, jaké naši nepřátelé využili již předtím. Proti skutečným vojákům by neměli šanci, bohužel na nás dva jich bylo dost a byl jsem si jistý, že venku jsou další. Sedmým mužem byl Ellsworth Whitlock, stále ve svých strohých černých šatech, jen za opaskem mu přibyla pistole a

pochva s dýkou.

Ten poslední mne zajímal nejvíce. Byl to štíhlý mladý muž s tmavě blond vlasy a vcelku pohledným, i když tuctovým obličejem. Mohlo mu být kolem třiceti let, spíše o něco méně. Oblečené měl pěkné šaty městského gentlemana – sametový třírohý klobouk zdobený pštrosím peřím, lahvově zelený brokátový kabátec, kalhoty stejné barvy, bílé punčochy a vyleštěné černé střevíce se stříbrnými přezkami. Měl jelenicové rukavice, ale hned jak pohnul rukou, bylo očividné, že mu na levé ruce chybí dva prsty. Uvědomil jsem si, že ho nevidím poprvé.

Byl jsem stále zmatený po úderu, který mě omráčil, proto jsem bez přemýšlení vyhrkl: „Vy jste byl U krále Jiřího... Tehdy za deště... Ten kněz...“

V myslí se mi vybavil nenápadný muž v černém s kolárkem, zdánlivě zcela pohroužený v práci na nějakém textu. Nejspíš mu neuniklo nic, co se v hostinci událo. Proto tedy malá Kenzie Brownová v deliriu mluvila o ďáblu v černém.

Pobaveně se zasmál, než odpověděl. „Jsem rád, že se vám mohu konečně formálně představit, Wavesbury.“ Udělal dramatickou pauzu, pak řekl to, co jsem stejně očekával. „Jsem baron Michael Flocker z Flocker Hall.“

„Nebo snad sir Michael Griffin, baronet?“ odušil jsem ironicky.

Chlad z promáčených šatů mě rychle probral, bolest hlavy téměř odezněla. Už jsem byl schopný uvažovat jasně.

Flocker se znovu zasmál. Pochopil jsem, že taková teatrálnost patří k jeho běžnému projevu.

„Ano, Wavesbury. Vidím, že krásná Elizabeth se o mně zmínila,“ odpověděl. „Ten titul mi patří. Můj otec neměl v londýnské společnosti právě zářné renomé, proto jsem raději využíval ten.“

Znal jsem jeho motiv, nemusel jsem se vyptávat, proč dělá, co dělá. Napadla mě však jiná otázka.

„Co se mnou máte v plánu teď, Flockere? Proč ještě žiji?“

Další smích. „Samozřejmě vás hodlám zabít, Wavesbury. Když jste však jako hlupák nakráčel přímo do mé pasti, proč toho nevyužít?“

„Jestli vám jde jen o majetek vašeho děda, je váš,“ zkusil jsem štestí, i když jsem tušil, že marně. „Do nedávna jsem ani nevěděl, že mi patří. Přepíší ho na vás, když Elizabeth a mě necháte být.“

Oba jsme však věděli, že na vyjednávání je pozdě. Zašlo to už příliš daleko, kolem bylo příliš mnoho mrtvých.

„Skončeme to, Michaeli,“ ozval se poprvé Ellsworth Whitlock chladně. „Dost bylo tvých her.“

„Her?“ osopil se Flocker na svého nevlastního bratra. „Mých her? Najednou jsi ty ten netrpělivý? Kdybychom se drželi jen tvých plánů, umřel bych stářím, než bychom se k majetku dostali. Tou věčnou opatrností bychom nedosáhli ničeho. Štěstí přeje odvážným!“

Whitlock na proslov neřekl nic, nedal na sobě znát, že by jej vůbec vzal na vědomí. Asi byl na podobné tirády zvyklý.

Flocker se znovu obrátil na mě: „Žijete, protože můžete být ještě užitečný, Wavesbury. Je obtížné mluvit s mrtvolou. Ale moc si od toho neslibujte.“

„Nastražil jste ten papír v obraze...“ začal jsem.

„... a několik dalších, kdybyste ten nenašel,“ skočil mi do řeči. „Jako drobečky chleba.“

„Zneužil jste svoji sestru,“ opáčil jsem. „Znovu. To ona mě na ten obraz přivedla.“

„Vše dělám, abych ji chránil!“ odsekl Flocker. „Musí něco obětovat, když chce lepší život, než si bastard jako ona zaslouží!“

Než jsem stačil odpovědět, vešla plavovlasá Torrie s čutorou a podala ji Whitlockovi. Neuniklo mi, jak se na pěknou mladou dívku dívají Flockerovi rváči a ani jemu ne. Advokát si vzal láhev a kývnutím poděkoval.

„Drž ty svoje poklady raději stranou, bratříčku,“ řekl Flocker. „Ty na ně možná nechceš sáhnout, ale moji muži nemají podobné zábrany. Víš, jak to dopadlo s panem poručíkem.“

Whitlock jen pokrčil rameny. „Myslím, že právě proto nechají ženy na pokoji.“

Přesto pokynul k vratům a Torrie opět odešla.

„Zabil jste Chapmana?“ neubrnil jsem se otázce. „Poručík Treadway z toho viní mne a Elizabeth.“

Advokát nehnul brvou, jen zopakoval své gesto. „Byl to hlupák. Párkrát doprovázel Treadwaye, když si přišel pro peníze. Torrie mu musela padnout do oka, ale neoslovil ji jako slušný gentleman. Naštěstí se o sebe Torrie umí postarat. Je to ale vaše chyba, že už ji nemohu ochránit u soudu.“

„Zabila ho v sebeobraně?“ zeptal jsem se udiveně.

„Ano, ale vy už o tom nikomu neřeknete,“ opáčil Whitlock. „Víte, co by jí hrozilo, kdyby ji obvinili z vraždy? Znovu?“

Nejspíše podobný trest, jako za osvobození vězně z vojenského vězení, napadlo mě, ale raději jsem si to nechal pro sebe.

„Nemám nic proti vašim služkám,“ řekl jsem. „To se však nedá říci o vás, pane Whitlocku. Dlužím vám nejen za ten vylepšený čaj. Ale na rozdíl od vašeho bratra, vy se ještě můžete zachránit.“

Flocker se opět zasmál, nuceně a na celé kolo. „Chcete mezi nás vrazit klín, Wavesbury? To je chabá taktika, čekal jsem od vás víc. Nemusíte se namáhat. Můj drahý nevlastní bratříček má za nehty už dost špíny – obrazně řečeno – a on je ten, který je na útěku z vězení.

Ale dost už planého řečnění. Zajímalo vás, proč jsem vás nechal na živu?“

Nestálo mi za to, abych mu na to odpovídal a on tedy pokračoval: „Podepíšete mi, že se vy i vaši případní dědicové vzdáváte nároků na majetek barona Francise Havelocka Flockera. Ten, který vám můj šílený děd ve své neskonale hlouposti hodlal věnovat. Ellsworth připravil správný dokument.“

„Pokud něco takového podepíšeš, nemusíte mě zabíjet,“ nadhodil jsem, ale Flocker se na mě podíval, jako na malé dítě, které mu navrhlo něco obzvláště hloupého, proto jsem dodal: „Pak však nepotřebujete, abych vám něco podepisoval. Vůle vašeho děda mluví jasně.“

Baron pokrčil rameny. „Máte pravdu, ale ušetřil byste mi tím drobné obtíže. Nic nepřekonatelného, ale byl bych vám vděčný.“

„Jisté chápete, Flockere, že váš vděk, je to poslední, po čem nyní toužím,“ vrátil jsem mu jízlivost.

Baron se pobaveně usklíbl, nejspíše nějakou takovou odpověď čekal. „Když mi vyjdete vstříc, slibuji, že vaše smrt bude rychlá. Stejně tak smrt vašeho seržanta. Kulka doprostřed čela, nic neucítíte. Jinak... Také vám dám slovo, že nechám na živu tu arogantní horalskou holku, co si chcete vzít. Že velkomyslně zapomenu, jak mě odmítla. Možná se pokusím uspět znovu, až po vás přestane truchlit, ale slíbím vám, že k přesvědčování použiji jen slova.“

Na okamžik mě překvapil. „Elizabeth by se za vás přeci nikdy neprovdala.“

„Kdo tu mluví o svatbě?“ opět se zasmál. „Nejsem takový blázen jako vy, aby si bral nějakou skotskou nicku. Je krásná, to jistě, ale kvůli tomu se s ní přeci nemusím ženit!“

Na chvíli jsem se zamyslel, přinutil jsem se uvažovat klidně. Podpis takového dokumentu by nikomu neuškodil. Pokud by se jeho plány zdařily a byla tu šance, že nechá Elizabeth na pokoji, za jeden podpis to stálo. Ale nyní bylo hlavní získat čas k osvobození.

„Potřebuji si to rozmyslet,“ odpověděl jsem. „A přečíst si ten dokument. Nepodepíšeš vám víc, než vzdání se majetku vašeho děda!“

Flocker se přemýšlivě dotkl brady. „Máte půl hodiny,“ rozhodl se. „Pak už ale váš pobyt zde přestane být tak pohodlný. Ellsworth, přines ten zatracený papír.“





„Váš táta má naprostou pravdu, mylady. Neměla byste tu bejt.“

„To vy také ne, desátníku.“

Elizabeth přejela Jocka Campbella dlouhým hodnotícím pohledem. Byl popelavě bílý, jen sotva se držel na nohou a občas si tisknul ruku na bok. Trval však na tom, že v nepřítomnosti McAutieho musí velet vojákům on. Doktor Hunter by mu to jistě zakázal, ale ten byl v Edinburském hradě společně s paní Stewartovou a uvězněným Thomasem Stewartem.

„Almond,“ vyhnula se Elizabeth odpovědi tím, že ukázala na říčku, ke které právě dojeli.

„Poslechni a drž se vzadu, Beth,“ přikázal lord MacDermott.

Podle hlasu tentokrát nežertoval.

„Ale...“

„Pořád jsi moje dcera a budeš poslouchat,“ odbyl její námitku. „Zatím jsi ještě svobodná dívka.“

„Beze mne byste vůbec nevěděli, kam jet,“ opovržlivě si odfrkla.

Mínila jejich krátkou návštěvu města, kde se jim podařilo objevit, jakého domu se týká list, který se před ní snažila Michaela Flockerová ukrýt. Zjistili, že radniční úředník ví, na co se vyptávají, protože Elizabethin snoubenec chtěl vědět to samé jen před krátkou dobou.

Elizabeth sesedla z koně a stejně tak její otec, Donald Stewart a desátník Campbell. Vojáci, krom těch několika, kterým desátník přikázal hlídat dům, je následovali pěšky, a právě se klusem objevili v záhybu cesty. Lady Margaret MacDermott zůstala v domě, nabídla se, že dohlédne na Michaelu Flockerovou, ale Elizabeth nepochybovala, že její matka využije příležitosti, aby se dívky podrobně znovu vyptala.

„Todle byste neměl ani mít a už vůbec né nosit, ... mylorde,“ poznamenal Campbell.

Lord MacDermott totiž sundal ze sedla svého koně cosi zabaleného v dece. Ukázalo, že je to široký horalský meč, který si nyní pověsil na opasek.

„Jestli mám pomoci vašemu veliteli, potřebuji zbraň. Můžete mě klidně zatknout, desátníku,“ mávl rukou Elizabethin otec a pak dodal ke své dceři: „Měl to být dárek pro toho tvého *sassenacha*, Beth. Dobrá skotská ocel, měl ho už můj otec. Hodí se, aby jej nosil manžel mé dcery. Ale je nabroušený, může být k užítku už teď.“

Campbell se zatím obrátil na své muže, kteří se shromáždili kolem. „Vojíne McMarthy, vezmeš si někoho k ruce a vydáte se na průzkum...“

„To není nejlepší nápad,“ řekl Donald Stewart, než stačil voják zasalutovat.

„Myslíte, že nevím, jak velet svejm chlapům, pane?“ odsekl Campbell

podrážděně. „Musíme přece vědět, do čeho deme. Kolik jich je a kde estli maj vůbec plukovníka.“

„To máte samozřejmě svatou pravdu, desátníku. Nikdy bych si nedovolil zpochybnit autoritu nějakého rudokabátníka...“ řekl Stewart sarkasticky.

„Strýčku Donalde! Musíme přeci pomoci Davidovi!“ napomenula ho Elizabeth.

„Beth má pravdu, Donalde,“ přidal se i její otec. „Musíme táhnout za jeden provaz.“

„Kdybyste mě nechali domluvit, dámo a pánové,“ odpověděl Stewart, „řekl bych, že okolí znám jako své boty. Když mě tu nedokázali chytit hlídky rudokabátníků, jen těžko se to podaří nějakým najatým lotříkům. Najdu ti toho tvého Angličana, Beth. Taky mu hodně dlužím.“

Campbell si odkašlal. „Aye, děte teda vy. Ale neměl byste tu pobíhat s dýkou za pasem.“

„Chcete mě zatknout kvůli dirku po dědečkovi?“ ušklíbl se Stewart.

„Nay, myslím, že byste moh potřebovat něco víc,“ odušil desátník.

Sejmul horalskou pistoli, kterou měl zavěšenou na řemení, a pažbou napřed ji Stewartovi podal. Ten ji po vteřině váhání přijal.

„Počkejte tady, u mostu,“ řekl místo poděkování. „Měl bych být do půl hodiny zpátky. Kdybych se nevrátil...“

„Přijdeme ti na pomoc, Donalde,“ ujistil ho lord MacDermott. „Že, desátníku?“

Nebylo to však potřeba. Ještě neuplynul celý určený čas, když se tmavý obrys Donalda Stewarta objevil mezi stromy hustě rostoucími podél záhybů řeky Almond. Elizabeth si pamatovala, že ji do těchto míst před mnoha lety ještě jako malé děvčátko Donald vzal i s jejím bratrem Alastairem. Příroda v údolí Almondu poskytovala spoustu nádherných příležitostí pro procházky, ale stejně tak v ní zkušený muž dokázal bez obtíží zmizet. Elizabeth si byla jistá, že je Stewart pro průzkum ten pravý, ale stejně si oddechla, když se vrátil, aniž by se ozvala střelba.

„Jsou v tom opuštěném mlýně,“ řekl hned, jak k nim dorazil.

„David? Viděl jsi ho, strýčku Donalde?“

„Aye, Beth,“ přikývl Stewart. „Zdálky jsem viděl lorda Wavesbury otevřenými dveřmi do mlýnice.“

„Byl to jistě on?“ ubezpečovala se Elizabeth.

„Aye, dítě. Byl to ten tvůj *sassenach*,“ pousmál se Donald. „Je tam také seržant McAutie. Ten obr je jen těžko k přehlédnutí.“

„A co ty další?“ zeptal se desátník Campbell prakticky.

„Napočítal jsem dvanáct ozbrojených chlapů,“ odpověděl Stewart. „Další byli u koní a další drží hlídky severně po proudu řeky. Ale určitě jich všech dohromady není ani dvacet. Většinou obyčejní rváči posbírání po putykách, možná pár bývalo u Hlídek. Viděl jsem dva *sassenachy* oblečené jako gentlemany, jeden byl v černém. Taky tam je pár hezkých čistých děvčat. Divné mezi takovými lotry.“

„To musí být Whitlock a jeho služebné,“ ozvala se Elizabeth.

„Zaútočíme,“ rozhodl Campbell. „Mám skoro dvacet dobrých chlapů z Třiačtyřicátého. Vyřídíme je, než bys řek švec.“

„Ale Davida při tom mohou zabít,“ řekla Elizabeth s obavou v hlase.

„Klid, Beth,“ položil jí lord MacDermott dlaň na rameno. „Nebudou mít šanci. Donald nás dovede tak blízko, že nedostanou příležitost.“

Elizabeth se na otce lehce usmála a přikývla. Nebyla však přesvědčená, na to se o Davida příliš bála. Když Stewart, Campbell a její otec probírali plán útoku, ona je poslouchala jen na půl ucha. V duchu si vybavila Davidův obličej, jeho strohý úsměv i lásku v očích s jakou na ni hleděl. Jak se jeho přísný obličej jen kvůli ní dokázal rozzářit. Po zádech jí přeběhl mráz, když si představila, jak právě ony hnědé oči vyhasínají. Jako by viděla pramínek krve tekoucí z malé rány na jeho čele. Stačilo málo, jen pohyb prstem, aby ztratila muže, o kterém už věděla, že je láskou jejího život. To nemohla riskovat, bez ohledu na to, co ostatní říkali, jednoduše nemohla. Rozhodla se uskutečnit svůj vlastní plán.

Elizabeth byla pohroužena do svých myšlenek, Donald Stewart, lord MacDermott a desátník Campbell mluvili a vojáci je pozorně poslouchali. Nikdo z malého oddílu tak neměl čas hlídat cestu, po které přijeli. Všem uniklo, že jsou z toho směru nenápadně pozorováni.

~~~~~  
Flocker společně se svým bratrem odešli, ale Ellsworth Whitlock se za pár minut vrátil sám. Přinesl dotyčný dokument, který mi položil na kolena tak, abych si jej i navzdory rukám spoutaným za zády mohl přečíst.

„Je mi líto, že to došlo tak daleko, mylord,“ řekl sotva jsem očima sklouzl k dokumentu. „Celé je to chyba mého otce a děd nebyl lepší. Michael bohužel nezapře jejich výchovu. Cítí, že nemá jinou možnost, jak se dostat k majetku, který mu po právu náleží.“

Přesto, že měl v hubené tváři svůj obvyklý posmutnělý netečný výraz, zdálo se mi, že skutečným důvodem jeho přítomnosti je touha ospravedlnit se. Jakkoliv byla marná.

„A vy, pane Whitlocku?“ ušklíbl jsem se. „Neříkejte mi, že vy jste čistý jako lilie.“

On i tři strážní, kteří v mlýnici zůstali, byli zaujatí rozhovorem. Jen já si všiml, jak se McAutiemu napínají svaly, když nenápadně zkouší sílu pout na zapěstí.

„Michael je netrpělivý muž přesvědčený o své genialitě,“ připustil Whitlock. „Rád improvizuje, vrhá se do všeho po hlavě. Nejprve souhlasil s mým plánem, jak se vás zbavit a zabránit vaší svatbě s co nejmenšími ztrátami. Postrčit vaším směrem ty dva přihlouplé poručíky bylo bezpečné. Věděl jsem, co jsou zač. Viděl jsem, jak se chovají k mým... služebným. Jak se na ně dívají. Bylo nad slunce jasné, co se stane, když se lady Elizabeth dostane do jejich rukou. Počítali jsme s konfliktem, doufali v souboj s mrtvými. Jen obtížně si je pak mohl někdo spojit s námi a kdyby se jim něco stalo, škoda by jich nebyla.“

Když však Michael měl pocit, že vidí jinou příležitost, jak vám uškodit, chopil se jí.“

„Únos slečny Fitzgeraldové,“ napadlo mě.

Sílou vůle jsem se přinutil, abych se díval na něj, a ne na McAutieho.

„Ano,“ přikývl advokát. „Když vám předával vzkaz, Michael viděl U krále Jiřího, jak jste se pohádal se sirem Augustem. Jednal bez přemýšlení, aniž by mi něco řekl. Nic z toho nebylo a zcela zbytečně kompromitoval naši sestru. Také jsem byl proti Vyklizení Brownovy farmy, ale prosadil si svou. Chtěl jsem vás k sobě pozvat méně násilným způsobem, byla by k tomu celá řada příležitostí.“

McAutie zaťal zuby, provazy tiše zapraskaly.

Spěšně jsem pokračoval: „Ale s naším přepadem v opuštěné Wintonově residenci jste souhlasil. To byl tedy váš nápad.“

„Ano,“ pokýval bez dlouhého váhání hlavou. „Byla to poslední možnost. Neměl jste o sobě vědět. Vy i vaše snoubenka jste neměli být schopní se bránit. Vše bylo dobře připraveno. Bohužel droga nepůsobila tak, jak nám bylo řečeno.“

„Kdo vám to řekl? Ten, kdo vám ji prodal?“ zeptal jsem se se zájmem. Whitlock poprvé zaváhal.

„Tak jako tak mě hodláte zabít,“ podotkl jsem, abych ho pobídl.

„Dal jsem slovo, mylord,“ odvětil advokát. „Možná vás to udiví, ale moje slovo má stále nějakou váhu.“

Nestačil jsem mu odpovědět, protože zatím se znovu objevil jeho bratr. Baron Michael Flocker se postavil nade mne, dal si ruce v bok a dlouze si mě prohlížel.

„Dospěl jste k rozhodnutí, Wavesbury?“

Znovu jsem pohlédl na papír na svých nohou. Během hovoru

s Whitlockem jsem si stačil většinu přečíst. Bylo to jednoduché vzdání se nároků na Flockerův majetek, na který jsem měl dle vůle starého barona nárok. Nic, co by nevyřešil můj skon, ale jak zmínil Michael, ušetřilo by mu to některé právní komplikace.

„Pokud mi dáte své slovo, že necháte Elizabeth na pokoji, podepíší to a opatřím pečeti,“ souhlasil jsem.

Znamenalo to dalších pár minut života, další šanci. A abych mu mohl list podepsat, bude mě muset zbavit pout.

„Máte mé slovo, že lady Elizabeth nezkřívím ani vlásek na její krásné hlavice,“ pousmál se Flocker.

Rozkázal jednomu ze svých lidí a ten postavil na prázdnou bednu kalamář a také ořezaný husí brk. Pak ukázal na mě, chlap vytáhl od pasu hrozivě vypadající dýku.

„Nic nezkoušejte, mylorde,“ varoval mě baron, „jinak je s naší dohodou konec.“

Když mě přerezával pouta, další dva strážci namířili pistole. Protáhl jsem si ztuhlá zápěstí, pak se skrčil k dokumentu a natáhl se pro pero. Nestačil jsem se však podepsat, nějaký hluk z venku mě vyrušil. Pár Flockerových mužů dovnitř totiž strčil...

„Elizabeth,“ zvolal jsem šokovaně.

Má snoubenka udělala dva vrávoravé kroky doprostřed mlýnice, oba muži zůstali stát kus za ní.

„Má drahá, jaké příjemné překvapení, že jste se k nám také rozhodla připojit,“ snažil se Flocker maskovat údiv.

„Courala se kolem, mylorde,“ řekl jeden z mužů. „Prej chce s váma mluvit.“

„Lepší a lepší,“ ušklíbl se baron pobaveně. „A copak jste mi přišla říci, má drahá? Že jste si rozmyslela svoji pošetilost z Londýna?“

Mě hlavou vířila spousta jiných podstatnější otázek. Třeba kde se tu vzala a kdo přijel s ní. Také Whitlock se zdál uvažovat praktičtěji.

„Byla lady Elizabeth sama?“ obořil se na oba muže. „Neviděli jste nikoho dalšího?“

Oba zjevně zaskočení otázkami zmateně kroutili hlavami. „Neviděli, pane. Byla sama. Prostě přišla...“

„Přemýšlej, Michaeli,“ obrátil se Whitlock na svého bratra. „Jestli ona ví, kde jsme, mohla to říct kdekomu.“

Flockerův samolibý úsměv mu na okamžik zmrzl na rtech, jak si pomalu uvědomoval, co Whitlockova slova znamenají. „Michaela! Ta zatracená hlupačka nás musel prozradit. Piště, Wavesbury! Rychle! Vy dva!

At' se všichni připraví na cestu. Stejně musíme pryč.“

Pak ukázal na Elizabeth. „Vy pojedete s námi, drahoušku.“

„Slíbil jste mi...“ začal jsem.

„Tak to byste měl zatraceně rychle ten papír podepsat!“ nenechal mě domluvit.

Oba muži, kteří přivedli Elizabeth, odběhli splnit rozkaz, jí si na okamžik nikdo nevšiml. Stačila zalovit v záhybech své jezdecké sukně, vzápětí na Flockera namířila pistolí.

„Ani hnout, Michaeli!“ přikázala rozhodně. „Nechte Davida jít!“

„Klid!“ Baron dlaní naznačil zbylým třem strážcům, aby nestršili.

„Přece byste mi neublížila, má drahá. Vždyť jsem pro vás stále Michael. Tak jste mi přeci říkala tehdy v Londýně. Raději mi tu věc dejte.“

Natáhl k ní otevřenou dlaň, ale Elizabeth se ani nepohnula.

„Zastřelím vás, Michaeli,“ řekla. Hlas se jí nepatrně třásl. „Pust'te Davida a vezměte si mne!“

„Beth, proboha,“ uklouzlo mi.

Flocker se zasmál. „Ač mě vaše žádost hřeje u srdce, bohužel je to váš snoubenec, který je překážkou k mému oprávněnému jmění. Vy byste přeci nikoho nezastřelila, má drahá. Jemná dívka jako vy by neublížila ani ptáčeti. Vždyť byste mě touhle hračkou ani netrefila.“

„Je to pistole od Malcolma Rosse,“ zmínil jsem jméno v okolí proslulého puškaře.

„Ztrácíme čas,“ varoval Whitlock a položil dlaň na pažbu vlastní zbraně. „My lady, nemá to smysl. Nemůžete uspět. Položte tu pistoli a nikdo vám neublíží.“

Všiml jsem si, jak se třem strážným nervózně třesou ruce. Jejich levné zbraně nemusely vystřelit vůbec, stejně tak však mohly spustit jen při letném dotyku.

„Podepíšu to!“ prohlásil jsem. „Vidíte, Flockere?“

Vzal jsem do ruky pero a namočil ho v inkoustu. Podařilo se mi tak alespoň na chvíli odpoutat pozornost od Elizabeth. Zvolna jsem na dokument napsal celé své jméno.

„Výborně, mylorde,“ pochválil mě Flocker. „Bez pečete se budeme muset obejít. Ty,“ ukázal na jednoho z ozbrojenců, „zastřel ho!“

„Ne!“ téměř vykřikla Elizabeth. „To nedovolím! Zastřelím vás, Michaeli!“

„A mí lidé pak zase vás, drahoušku,“ ušklíbl se baron.

„Na tom nezáleží,“ odsekla. „Jestli Davidovi ublížíte...“

„Polož tu pistoli, Beth,“ požádal jsem ji dojatě. „Nestojí to...“

Několik událostí, které se staly skoro současně, mi zabránilo větu dokončit. Odkudsi zvenku se ozval vystřel a pak dalších několik v rychlém sledu. Současně McAutie prudce vyskočil na nohy a s téměř zvířecím zavrčení přetrhl silné provazy na zápěstích. Využil švih, jeho pěsti opsaly kruh a zasáhly dva zaskočené strážce. Ozval se zvuk podobný rozlousknutí zralého ořechu, oba šli bez hlesu k zemi. Ten třetí po celou dobu mířil na mě, nyní se příliš pomalu pokusil změnit cíl. Přiskočil jsem k němu a strhl mu ruku s pistolí. Práskl vystřel, kulka se neškodně odrazila od zaprášeného mlýnského kamene. Pak jsem ho pravým hákem omráčil.

Whitlock s Flockerem a Elizabeth stejně tak byli v první chvíli natolik zaskočení nenadálým vývojem, že zůstali strnule stát na místě. Whitlock se vzpamatoval jako první. Zvenku se ozval ženský výkřik, který ho vytrhl z letargie. Vytáhl pistolí, ale místo toho, aby namířil na mě nebo na seržanta, se rozběhl ven. Na svého bratra se ani neohlédl.

„Zatraceně! Ellsworth, vykašli se na ně!“ rozkřikl se Flocker, ale nebylo mu to nic platné.

Náhle byl sám s jedinou pistolí proti nám třem. Ruka se mu trásla, když se pod kabátem snažil nahmátnout vlastní zbraň.

„Střel ho, drahá,“ řekl jsem.

„Davide!“ zvolala.

„Rychle, Beth!“

„Davide. Já... já nemůžu...“

Dlaň s pistolí se jí chvěla. Flocker se rozhodl využít jejího váhání k útěku. Otočil se na patě a jako střela vyrazil otevřenými vraty za svým nevlastním bratrem.

Venku se ozývaly další jednotlivé výstřely, ale také křik, zvonění ocele o ocel a další zvuky boje. Nevěděl jsem jak, ale bylo mi jasné, že pomoc je tady. Mohl jsem si dovolit přistoupit k Elizabeth a sevřít ji v náručí.

„To bylo šílenství, co jsi udělala. Mohli tě zabít.“

„Tebe také, drahý. Já... já nemohla jen tak čekat. Ja chtěla...“

Nenechal jsem jí domluvit a přerušil ji polibkem. Možná se mi bude později dušovat o opaku, ale bylo mi zcela jasné, že to nebylo naposledy, kdy provedla nějakou podobně ztřeštěnou hloupost, aby mi pomohla. A mým životním posláním se stane, aby na to nikdy nedoplatila. Když jsem ucítil její rty na svých, právě to jsem v duchu přísahal.

„Wavesbury, nechte moji dceru na pokoji! Ještě nejste manželé!“ vyrušil mě zadýchaný lehce podrážděný hlas.

Odtáhl jsem se od Elizabeth, ale úplně jsem ji nepustil. V otevřené bráně stál můj budoucí tchán lord Duncan MacDermott, v ruce držel tasený

široký skotský meč, na jehož ostří byly čerstvé stopy krve. Jeho dlouhé tmavé vlasy byly již notně prokvetlé, ale mimoděk mi připomněl svého syna Alastaira, kterého jsem podobně v ohni bitvy viděl nesčetněkrát. Když jsem se k němu vydal, stále jsem držel Elizabeth za ruku, ale stačil jsem se shýbnout pro pistolí jednoho z mužů, kterým McAutie rozbil hlavu.

Donald Stewart společně s desátníkem Campbellem se zatím připojili k MacDermottovi. Oba vypadali nezraněni, ale na obou byly znát stopy boje. Stewart držel zakrvácený tesák, který musel vzít některému z našich nepřátel. Bylo zvláštní vidět oba bývalé jakobity stát bok po boku s vojákem v červeném stejnokroji. Věděl jsem, že to dělají jen kvůli mně a byl jsem jim za to vděčný. Kvůli mně a také kvůli...

„Ty jsi snad ztratila rozum, Beth,“ obořil se MacDermott na dceru. „Mohli tě zabít! Ještě si promluvíme! Tentokrát ti jen tak neprominu, tentokrát na tebe opravdu vezmu řemen. To přísahám na čest klanu Mac...!“

„Nepřísahajte něco, co nebude moci splnit, MacDermotte,“ přerušil jsem ho pobaveně a žertem dodal: „Zachránil jste mě, nerad bych vás musel zabít.“

Duncan na mě překvapeně pohlédl, ale pak se hlasitě zasmál. Zatím jsem opatrně vyšel ven, ale ukázalo se, že boj skončil. Kolem leželo několik mrtvých Flockerových mužů, další mí vojáci postrkovali nasazenými bodáky na jedno místo.

„Jste v pořádku, desátníku?“ zeptal jsem se Campbella, když jsem si všiml, jak se stále ztěžka pohybuje.

„Jako rybička, pane,“ opáčil desátník, i když očividně přemáhal bolest. „Je mi to líto, ale todle sou všichni.“ Máchl mečem k asi půl tuctu zajatců. Nikde jsem neviděl ani barona Michaela Flockera, ani Ellswortha Whitlocka, a dokonce ani žádnou z jeho služebných. „Vostatní zdrhli. Chtěli sme pomoci hlavně vám a mylady.“

„To jste udělal správně, desátníku,“ ubezpečil jsem ho. „Ale jestli Flocker unikne, celé to začne znovu.“

„Nebudou daleko,“ poznamenal Donald Stewart. „Nemají koně a jsou s nimi ženy. Vyznám se v okolí, dokážu je najít.“

„Byl bych vám vděčný, pane Stewarte,“ odpověděl jsem. „Děkuji a...“

Donald však jen mávl rukou. „Jsou to přece zatracení *sassenachové*, nay mylorde? Brown byl dobrý chlap a sám jsem mu představil jeho ženu. Nezasloužili si upéct se jako maso na rožni. Rád bych viděl jejich vrahy na šibenici, i kdyby to bylo třeba kvůli něčemu jinému.“

„Dobrá, souhlasím. Seržante McAutie, připravte deset mužů,“

přikázal jsem. „Desátníku, dohlédnete se zbytkem na raněné a na zajatce.“

„Jsou to jen škrábance a můžu...“ začal Campbell, ale jen jsem zakroutil hlavou.

„MacDermotte, raději byste také měl...“ začal jsem, ale Duncan přikývl.

„Už jsem se kvůli vám naběhal dost a aspoň dohlédnu, že Elizabeth zase nikam nezmizí,“ přikývl.

Otřel kapesníkem čepel svého meče, než ho vrátil do pochvy. Pak jej odepjal od opasku a jílcem napřed mi ho podal. Skotský široký poboční meč byl na první pohled dílem skutečného mistra mečiře. Na zdobeném koši chránícím ruku měl motiv bodláku, erb MacDermottů.

„Přišel jste o zbraň, Wavesbury. Stejně jsem vám ho chtěl darovat, když si máte vzít moji Beth. Je to dobrá ocel, je v naší rodině už dlouho. Jste sice prokletý *sassenach*, ale snad jí ostudu neuděláte.“

„Díky, MacDermotte,“ bylo to jediné, co jsem dokázal říct, když jsem si meč věšel k opasku.

McAutie zatím spěšně plnil můj rozkaz. „Můžem vyrazit, pane!“

Neodpustil jsem si rychlý polibek na Elizabetinu tvář.

Významné odkašlaní od jejího otce se nedalo přeslechnout, ale také mi stačila zašeptat: „Bud' opatrný a vrať se mi!“

Stewart nám zatím ukázal napůl zarostlou cestu mezi stromy, kterou se uprchlíci museli vydat. Nemýlil se, už po pár krocích jsem zahlédl krajkový lem dámské spodničky zachycený o ostružině. Donald vyrazil první, já, McAutie a deset vojáků jsme ho poklusem následovali. Pěšky, na křovím zarostlé cestě bychom koně jen zmrzčili. Naše kořist je neměla.

~

„To jsou voni, pane. Teď už nám neutečou.“

McAutie si clonil oči a ukazoval asi čtvrt míle před nás. Opustili jsme les, před námi za prázdnou pastvinou se táhla cesta na Edinburgh. A na ní byla skupinka osmi lidí. Poznal jsem tmavý Whitlockův oblek, zelené Flockerovy šaty a také mezi nimi byli čtyři ženy – Whitlockovy služebné. Dva další muži museli být ti, kteří zbyli z najatých rváčů.

„Ještě nás neviděli,“ poznamenal Donald Stewart. „Jako by jen čekali na dostavník.“

Měl pravdu, Flocker, Whitlock a ostatní zůstali stát na cestě, nejspíše byli přesvědčení, že se jim podařilo uprchnout.

„Obejdeme je,“ rozhodl jsem a ukázal na mez, která rozdělovala zvlněné pastviny. „Držte hlavy dole a dostaneme se blíž než si nás všimnou.“

Vzhledem k ženám jsem doufal, že by se zatčení mohlo obejít bez

střelby.

„Za mnou!“ mávl jsem rukou.

Ušli jsme příkrčení asi polovinu vzdálenosti, když se Donald Stewart jdoucí v řadě hned za mnou dotkl mého rukávu.

„Podívejte, mylordo! Poštovní vůz!“

V duchu jsem zaklel. Flocker měl neuvěřitelné štěstí. Dostavník do Edinburghu jezdil sotva jednou denně, a právě to muselo být v čase jeho útěku. Vůz se pohyboval rychle, nebylo pochyb, že k uprchlíkům dorazí dříve než my. Zvláště když jsem se kvůli úkrytu rozhodl pro okliku.

„Rychle!“ přikázal jsem.

Jako první jsem se postavil, přiskočil zarostlou mez a rozběhl se k uprchlíkům. Na utajení nyní již nezáleželo. Baron Flocker a jeho dva muži zatím zastoupili dostavníku cestu a zuřivě na něj mávali. Kočí neměl jinou možnost než jim zastavit.

Zhruba v tu chvíli nás spatřili. Flocker prudce otevřel dvířka do vozu. Kočí zjevně protestoval, ale baron na něj namířil pistoli. Whitlock mu také něco říkal, mluvil nezvykle rozrušeně, že jsem jeho slovům i na dálku málem rozuměl, a jeho bratr mu stejně hlasitě odpovídal. Pochopil jsem v čem je obtíž, poštovní dostavník byl příliš malý, aby se k nákladu vešlo ještě osm lidí.

Whitlock právě rezolutně zakroutil hlavou a bez ohledu na Flockerovy námitky vzal za ruku plavovlasou Sloan, aby jí první pomohl do vozu. Jeho bratr na něj obrátil pistoli, kterou do té doby mířil na kočího, a bez zaváhání ho střelil do prsou. Sloan vykřikla a její sestra Torrie se zuřivě vrhla na barona, ale jeden z jeho lidí se postavil před ni. Whitlock se zhroutil do prachu cesty, Sloan se k němu sklonila a vzala jeho hlavu do dlaní. Flocker měl zatím dost času nasednout do dostavníku bez ohledu na to, že jeho člověk se stále přetahoval se vzlykající dívkou. Ten druhý se stejně sobecky vyhoupl ke kočímu na kozlík. Zableskl se nůž, vyděšený vozka práskl do koní a dostavník se dal do pohybu.

Byli jsme již téměř na dosah, ale běžící člověk se jen těžko může měřit s koňským potahem. Chlap přetahující se s Torrie ji od sebe prudce odstrčil, vyťal jí políček a vytrhl od pasu rezavý nůž, aby dívku probodl. Byl jsem ještě dvacet nebo třicet yardů daleko, když jsem na něj namířil. Měl jsem jen pistoli, kterou jsem vzal jednomu z mrtvých, vzdálenost byla ještě dost velká na takovou levnou zbraň s hladkou hlavní.

„Nech ji být,“ zkusil jsem muže zastavit.

Úspěšný jsem byl jen z části. Zarazil se, ale bylo jasné, že se stejně chystá bodnout. Ta vteřina mi však stačila, abych mohl lépe zamířit. Vystřelil jsem, mířil jsem mu na hrud', ale kulka z nepřesné zbraně ho zasáhla do hlavy.

Byl už mrtvý, když dopadl vedle ležící Torrie. Vojáci vedle mne zaklekávali a při kládali muškety k líci. Dostavník se vzdaloval, pronásledovat ho nemělo smysl, ale stále byl v pohodlném dostřelu.

„Ne! Nestřílet!“ zarazil jsem je. „Ve voze jsou cestující a kočí!“

McAutie zopakoval můj příkaz, červenokabátníci sklonili zbraně. Já se zatím sklonil k padlému Whitlockovi. Měl zavřené oči, plačící Sloan ho hladila po tvářích. Temně rudá krev mu barvila černý kabátec na levé straně hrudi, nemusel jsem mu zkoušet tep, abych se ujistil, že ho jeho bratr zabil. Zbylé tři ženy včetně Torrie stály se slzami v očích nad ním, mě ani vojáku si nevšímalý.

„Pudem za tím bastardem, pane?“ zeptal se McAutie.

„Víte, kam baron Flocker uprchl, dámy?“ zkusil jsem štěstí, ale ani mě neudivilo, že žádné odpovědi se mi nedostalo.

Napadlo mě, jaký argument by mohl zapůsobit. „Pokud unikne, možná se tak vyhne trestu.“

„Trestu?!“ vyjela na mě plačtivě hnědovlasá Whitlockova kuchařka, jejíž jméno jsem si nepamatoval. „Je to anglický baron! Co se mu stane?“

„Za vraždu, spiknutí a únos? Za to ho čeká šibenice, před tím ho titul nechrání,“ odpověděl jsem. „Chtěl zabít člena sněmovny lordů, to samotné je dost na trest smrti.“

Žena popotáhla nosem, pak si otřela rukávem oči. „Dáte mi na to své slovo, mylorde?“

„Ovšem,“ přikývl jsem. „Pokud ho nezabijí dřív sám.“

„Rozčiloval se, křičel na celé kolo, že ho jeho sestra zradila,“ odpověděla kuchařka. „Říkal, že za to zaplatí. Že za to bude platit až do konce života, který bude zatraceně krátký.“

Zarazil jsem se, náhle jsem věděl, kam Flocker míří.

Donald Stewart to vyslovil za mě: „Ten prokletý *sassenach*! Půjde do bratrova domu!“

„Seržante! Čtyři muži odnesou tělo pana Whitlocka a ... dohlédnou,“ nejprve jsem chtěl říct pohlídají, „na dámy. Ostatní za mnou! Poklusem!“

~

Stewartův dům strážili vojáci a Flocker měl k dispozici jen jediného muže. Doufal jsem, že se dovnitř nedostane, ale stát se mohlo cokoliv. Michaela se mohla někde nešťastně ukázat a on ji mohl z dálky zastřelit, aby ji umlčel. Ale hlavně jsem ho chtěl polapit – lhostejno jestli mrtvého nebo živého – a celou záležitost ukončit. Nevěděl jsem, jestli se mu podaří hrozbou nebo penězi přesvědčit kočího dostavníku, aby ho odvezl až ke Stewartově domu nebo si z Edinburghu bude muset hledat jinou dopravu, v každém případě jsem

potřeboval svého koně.

Že něco není tak, jak bylo, když jsme odcházeli, jsem si uvědomil hned, jak jsme vyšli z lesa na prostranství před opuštěným mlýnem. Vojáků v červených uniformách bylo více, než kolik jsem jich tu zanechal. Devět mých mužů stálo se zbraněmi v ruce proti podobnému počtu červenokabátníků ve stejnokrojích s bílým vyložení. Obě skupiny se nepřátelsky měřily. Pohledem jsem hledal Elizabeth. Zhrozil jsem se, když jsem ji spatřil. Její otec stál vedle ní, mě povědomý desátník ještě s jedním vojákem ho drželi a moji snoubenku za ruku svíral poručík Harold Treadway.

„Okamžitě lady Elizabeth pusťte!“ rozkřikl jsem se.

Vydal jsem se přímo k ní, hlavní s lesklými bodáky, které se na mě namířily, jsem si nevšímal.

„Ta zatracená horalka je zatčená!“ rozkřičel se Treadway napůl hystericky. „To ona může za Worthovu smrt a měla u sebe tohle!“ Vítězoslavně zamával pistolí, kterou jsem Elizabeth věnoval. „Její otec taky! Taky měl zbraň! Oba budou viset, zatraceně! Mám důkazy!“

„Zbláznil jste se, Treadwayi?“ odsekl jsem. „Dovolíte si napadnout nadřízeného důstojníka? Za to vás nechám zastřelit! Všichni půjdete před vojenský soud!“

Věděl jsem, že nejednám s rozumně uvažujícím člověkem. Poručík Treadway byl nepřítelny vztekem a nenávistí, on mě neposlechne. Ale u jeho lidí jsem si nebyl tak jistý. Byli to vojáci, disciplína do nich byla vtlučena, někdy i doslova. Pochyboval jsem, že jen tak zastřelí plukovníka, když jim to přikáže poručík.

„Skloněte zbraně!“ přikázal jsem.

„Zastřelte ho! Plukovník je zrádce!“ vykřikl Treadway, ale nechťeně tak připomněl moji hodnost.

„Kdo mě okamžitě neposlechne, bude popraven!“ odsekl jsem.

„Ale, pane poručíku, možná bysme měli poslechnout,“ ozval Treadwayův desátník opatrně.

Chytil jsem za hlaveň mušketu, která mi překázela a sklonil ji stranou. Vnímal jsem jen Elizabeth, která zatínala zuby, jak ji Treadway bolestivě kroutil rukou. Nikdo se mě neodvážil zastavit, když jsem došel až těsně k němu. Nikdo se ani nepohnul.

„Zabiju ji!“ zaječel Treadway. „To ona za všechno může!“

Zvedl Elizabethinu pistolí a nebezpečně přiblížil k její hlavě. Popadl jsem ho za zápěstí, vykřikl, když jsem mu jím zakroutil. Ozvalo se lupnutí. Když jsem zblízka viděl, jak se Elizabeth lesknou v očích slzy bolesti, zabral jsem víc, než jsem chtěl. Treadway ji konečně pustil, pistole mu spadla na zem

a on svíraje poraněnou pravačku odvrávorál.

Čekal jsem, že se Elizabeth vrhne ke mně, ale místo toho přiskočila k Treadwayovi a vyřala mu mlaskavý políček. Bolest se změnila ve vztek a poraněný poručík se nezmohl na odpor.

„Táta! On chtěl pověsit mého otce jen kvůli tomu, že měl zbraň!“

„Zatkněte poručíka Treadwaye, desátníku,“ přikázal jsem Campbellovi. „A vy dva pusťte lorda MacDermotta!“

„Ale, pane plukovníku... mylord, poručík měl pravdu, dyž...“ pokusil se Treadwayův desátník o námitky, ale zmlkl, když jsem ho přerušil netrpklivým gestem.

Nakonec však mého budoucího tchána propustil a ten od něj dva kroky poodstoupil. Campbell poslechl bez váhání. Osobně popadl Treadwaye za ramena a vzal mu meč. Tiše sténající poručík ani neprotestoval. MacDermott mě u Elizabeth předběhl.

Vzal ji za prsty a starostlivě se zeptal: „Jsi v pořádku, Beth? Neublížil ti ten *sassenach*.“

„Nic mi není, tati.“ Jemně se mu vymanila a obrátila se na mě: „Baron Flocker uprchl?“

„Ano,“ přikývl jsem. „Předtím však stihl zavraždit svého bratra. Ale myslím, že vím, kam míří. Ke Stewartům za sestrou.“

„Musíme si tedy pospíšet!“ pronesla má snoubenka rozhodně, jako by ona byla velitel.

Zlé jazyky by mohly tvrdit, že není daleko od pravdy.

„Už jsme měli být na cestě,“ přisvědčil jsem. „A také bychom byli, kdyby nebylo tady pana poručíka!“

~

Že byl můj předpoklad správný, se ukázalo ještě před bránou na dvůr před Stewartovým domem.

„Podívej, Davide,“ upozornila mě vedle jedoucí Elizabeth na něco, čeho jsem si už také stačil všimnout.

„Zůstaň na cestě, prosím, drahá,“ požádal jsem.

Zastavil jsem a také všichni jezdci. Nebylo dost koní pro všechny vojáky, proto mě doprovázel pouze Duncan MacDermott, Donald Stewart, McAutie a dva červenokabátníci, které jsem považoval za nejlepší jezdce. Campbell zůstal u starého mlýna, se zbytkem vojáků. Měli pohřbít mrtvé a dohlédnout na ženy. A pak s námi jela Elizabeth. Její přítomnost možná bylo obtížnější ospravedlnit, ale kůň, na kterém přijela, měl dámské sedlo a jak jsem si jen neochotně připoušťel, jednoduše jsem ji po nedávných událostech jen velmi nerad ztrácel z dohledu.

Nyní to však bylo něco jiného. Když jsme sesedali, nevěděl jsem, co nás u vypraženého poštovního dostavníku ukrytého mezi několika duby čeká.

„Prosím, MacDermotte, ...“ obrátil jsem se na Duncana, ale ten jen vědoucně přikývl a zůstal v sedle, aby dohlédl na svou dceru.

Opatrnost se ukázala jako zbytečná, nikdo na nás nečíhal. Alespoň nikdo živý. V kabině kočáru seděl kočí s překvapeným výrazem, vyhaslýma očima a krvavou ránu v srdci.

„Už ho nepotřeboval...“ poznamenal jsem.

„Asi chtěl peníze, že ho dovezl až sem, a pan baron se ulakotil.“ Stewart ukázal na napřaženou ztuhlou dlaň mrtvého.

„Alespoň, že tu není nikdo z cestujících,“ odpověděl jsem, sundal si rukavici a dotkl se těla. „Krev je čerstvá, ještě nestačil vychladnout. Zabili ho nedávno, Flocker je blízko. Jedeme dál!“

Dorazili jsme až před dům, aniž bychom někoho potkali. Na dvoře hlídala čtveřice vojáků, polovina z těch, co tu zůstala, a také nás už z dálky vyhlížela paní Stewartová i doktor Hunter. Více mě však udivil poslední z trojice – byl to Thomas Stewart. Měl stále opuchlý obličej s modřinami, opíral se o hůl, ale očividně už nebyl ve vězení.

„Milost, Donalde, mylordel!“ mávala na nás naše hostitelka nějakým papírem, zatímco šťastně volala. „Dorazila milost! Generál Bland ji přinesl a Thomase hned propustil. Ty jsi také volný, Donalde! Už vám nic nehrozí!“

Byly to dobré zprávy, ale ne to, co mě v tu chvíli zajímalo.

„Kde je slečna Flockerová, madam?“ zeptal jsem se.

Sesedl jsem z koně a chystal se pomoci Elizabeth. Paní Stewartová se zatvářila nejprve zmateně. Ještě zcela nevstřebala, že její služka se jmenuje jinak, je to Angličanka a sestra barona.

„Uvnitř... myslím, že v pokoji. Před dveřmi stojí stráž, nemohla nikam odejít.“

„Přesvědčím se sám,“ odvětil jsem. „Je možné, že se znovu pokusí uprchnout, ale také jí může hrozit nebezpečí. Seržante!“

„Vezmu chlapy a prometeme okolí, pane,“ málem mi četl myšlenky McAutie.

„To udělejte,“ souhlasil jsem.

„Řekne mi někdo, co se děje, Donalde?“ slyšel jsem za sebou paní Stewartovou, ale odpověď jejího švagra již ne.

Navzdory situaci mě pobavilo, když jsem si všiml, jak se Elizabeth jdoucí za mnou, málem na schodech srazila se svým otcem. Zastavili se, ale vzápětí se oba rozešli současně a téměř se střetli znovu. MacDermottové jsou stejní, pomyslel jsem si, všude musí být první a do všeho se vrhají po hlavě.

Před dveřmi do Michaeliny světnice na stráží stojící voják se postavil do pozoru, když mě spatřil.

„Slečna je uvnitř?“ ujistil jsem se.

„Aye, pane!“ odpověděl červenokabátník. „Lady je u ní.“

Musel mínit Elizabetinu matku, vše se jevilo v pořádku. Možná jsme švalvi koně zbytečně. Chystal jsem se zaklepat, když venku třeskl výstřel. Za dveřmi někdo vykřikl a ozval se zvuk tříšticího se skla. Neohlížel jsem se na slušnost, trhnutím otevřel a vpadl dovnitř.

Lady Margaret stála uprostřed malé komůrky a v náruči držela bezvládnou slečnu Michaelu Flockerovou. Hned jsem si všiml krve barvící Michaeliny zrzavé vlasy i střeptů na podlaze. Bylo obtížné se oběma ženám vyhnout, ale podařilo se mi kolem nich prosmýknout a vyhlédnout rozbitým oknem ven na opačnou stranu domu.

První, koho jsem spatřil byla malá Kenzie Brownová. Holčička byla venku se služkou, a ještě před chvílí si nejspíše hrála ve květinové zahrádce. Vypadala zmateně, v ruce držela kopretinu. Později jsem se dozvěděl, že ji chtěla ukázat slečně Flockerové, dětské volání bylo to, co Michaelu přimělo přiblížit se k oknu. Nedaleko byla také dvojice vojáků, které McAutie poslal prohledat okolí, ale teprve začali plnit jeho rozkaz. Zatím se ještě nestačili dostat ke košatému prastarému dubu, v jehož stínu stála lavička s výhledem na zahrádku. A vedle kmene stromu se vznášel obláček šedivého dýmu.

Vzápětí jsem uviděl i barona Flockera ukrývajícího se za mohutný kmen, který mu posloužil jako opěra, když mířil na svou sestru. Jeho poslední muž byl po jeho boku. Oba vojáci si jich už také všimli a rozběhli se k nim, McAutie s dalším červenokabátníkem se objevili okamžik na to. Flocker se obrátil na útěk, ale pronásledovatelé ho zatím stačili obklíčit. Vytáhl jsem pistoli a také na něj namířil.

„Vzdejte se, Flockere. Nemáte šanci,“ zavolal jsem na něj.

Jeho společník si to již stačil uvědomit. Odhodil zbraň do trávy a zvedl ruce nad hlavu. Baron se rozhlížel jako králík zahnaný do kouta, on se tak rychle vzdát nechtěl. Malá Kenzie Brownová, zmatená tím, co se kolem ní děje, se bohužel náhle ocitla až příliš blízko k němu. Flocker se chopil příležitosti a přitáhl dívku k sobě dřív, než jsem stačil já nebo některý z vojáků bezpečně vystřelit. Odhodil prázdnou pistoli, vytáhl dýku a přiložil čepel křičící Kenzie na krk.

„Ticho buď, spratku mizerná,“ okřikl ji a pak se obrátil na mě: „Ať vaši muži zahodí zbraň! Hned! Nebo tu holku podříznu!“

„Nemá to smysl, Flockere,“ zavolal jsem z okna zpátky, ale pistoli jsem nesklonil. „Čeho tím chcete dosáhnout? Jestli jí ublížíte, bez váhání vás

zastřelím.“

„Zabil byste anglického šlechtice kvůli nějaké skotské špíně?“
vyprskl.

To mi nestálo za odpověď, místo toho jsem řekl: „Prohrál jste. Zahod'te ten nůž, jestli chcete alespoň žít. Uvidíme, co řekne soudce.“

„Co je mi po soudech,“ odsekl. „Co mi kdo dokáže? Že jsem nechal Vyklidit lůzu ze své půdy? Zbytek je jen vaše slovo proti mému. Také mám vlivné přátele. Že máte svědky? Samá skotská špína, tou nevděčnou děvkou Elizabeth počínaje. Kdo ji bude poslouchat?“

Nenechal jsem se vyprovokovat. Mluvil z cesty, zašel už příliš daleko. Jako by už pustil z hlavy, že zavraždil svého nevlastního bratra a vystřelil po své sestře. Mimoděk jsem se rychle ohlédl po Michaele. Ležela ve své posteli, doktor Hunter se dotýkal její hlavy.

„Žije,“ řekl. „Je v bezvědomí. Kulka ji omráčila.“

Kenzie nepřestávala přerušovaně křičet. Flockerův zmatený monolog mi však vnukl myšlenku. Také jsem se obával, že do jisté míry by mohl mít pravdu. Soud by ho neosvobodil, na to už toho napáchal moc a důkazy byly příliš tíživé, ale angličtí soudci neradi vynášeli rozsudky smrti nad anglickými šlechtici. Mohl skončit jen s vyhnanstvím nebo jiným lehkým trestem a to jsem – poté, kolika lidem kvůli mně ublížil – nehodlal dopustit. Znovu jsem si vzpomněl na matku malé Kenzie umírající v bolestech u mých nohou.

„Možná ano, možná ne,“ odpověděl jsem mu, pokud možno klidně. „Ale o majetek vašeho děda jste přišel. Žiji a Elizabeth se stane mojí ženou.“

„Zabiju tu holku!“ téměř zavřiskl.

„A co tím získáte?“ opáčil jsem. „Vy sám zemřete, než vydechnete naposledy. Ale dám vám možnost, naplnit poslední vůli vašeho děda, jestli si to přejete.“

„O čem to zatraceně mluvíte?“ vykřikl zpola hystericky.

„Bojujte se mnou!“ navrhl jsem. „Souboj jako gentleman s gentlemanem. Zabijte mě a vyhrál jste.“

Flocker se zarazil, zdálo se, že o celé věci přemýšlí.

„Když vyhrají?“

„Můžete jít,“ odtušil jsem. „Bude soud, svoji šanci budete mít.“

„Dáte mi na to své slovo?“

Ucítil jsem lehký nervózní dotek na rukávu. Nemusel bych se dívat, abych věděl, že je to Elizabeth. Věnoval jsem jí povzbudivý úsměv.

„Jistě, máte mé slovo.“

Opět okamžik přemýšlel, pak pokynul ke svému člověku, který stále bez hnutí stál s rukama za hlavou. „Tady Williams zatím bude hlídat tu malou.“

Jen pro jistotu.“

Nelíbilo se mi to, ale nezbylo než souhlasit.

„Viděl jsem vás střílet, Wavesbury,“ pokračoval Flocker. „Myslíte, že jsem blázen?“

„Tedy meče?“ otázal jsem se.

„Meče! Teď a tady! Pojd'te dolů, skončíme to!“

~

„Nemusíte to dělat, Wavesbury,“ ozval se lord MacDermott. „Jak pustí to děvče, zastřelím toho lotra jako psa. Ten další chlap jí neublíží, ví, že by hned zemřel.“

Zastavil jsem se na okamžik na schodech a ohlédl se nejprve na Elizabeth a poté na něho. Má snoubenka se tvářila vážně, pohled mi oplatila, ale neřekla ani slovo. Věděla, že by nemělo smysl mě přemlouvat a jaká bude má odpověď.

„Vy byste pak dal svoji dceru takovému člověku, MacDermotte?“

Elizabethin otec pomalu zavrtěl hlavou. „Nay. Máte svoji čest a já taky. Tak mi alespoň dovolte dohlédnout, že vše proběhne podle pravidel.“

Vyšli jsme před dům – celé dlouhé procesí, protože jen doktor Hunter a paní Stewartová zůstali u slečny Flockerové – a obešli stavení až na zahradu. Baron Flocker na nás čekal, stále držel Kenzie dýku blízko krku. Děvčátko už přestalo plakat, jen kolem sebe tékalo do široka otevřenýma očima. Bylo mi jí líto a měl jsem vztek, že po tom, čím vším musela projít, jsem dopustil, aby se jí dostalo takového zacházení.

Naznačil jsem vojákům, aby sklonili zbraně, a předstoupil jsem před barona.

„Jsem připraven, Flockere,“ oznámil jsem. „Pust'te to děvče.“

Zatím jsem netasil, jen jsem položil dlaň na jílec meče – daru od mého nastávajícího tchána.

„Mám vaše slovo, že když vás zabiji, mohu odejít?“ ujišťoval se místo odpovědi.

„Máte mé slovo,“ odvětil jsem. „Dávám vám ho před všemi přítomnými svědky.“

„Slyšeli jste lorda Wavesburyho?“ rozhlédl se významně po shromážděných.

Nikdo mu neodpověděl, ale všiml jsem si, že alespoň lord MacDermott sotva zřetelně přikývl.

„Williamsi, vezmi tu holku,“ houkl na svého člověka.

Strčil Kenzie jeho směrem, Williams ji poslušně chytil za ruku, ona se zmohla jen na překvapené vzlyknutí. Všichni, včetně mě, se podívali jejich

směrem. To Flockerovi stačilo, aby tasil meč a bleskově vyrazil vpřed.

Jeho zákeřný útok se mu však podařil jen zčásti, čekal jsem nějakou zradu. Stačil jsem tak těsně ukročit stranou. Zaslechl jsem, jak Elizabeth nesouhlasně vykřikla a její matka hlasitě vydechla, když mi hrot Flockerova kordu projel kabátem a škrábl mne na boku. Ukázalo se, že pověra o tom, jak krev není na červeném stejnokroji vidět, není pravdivá. Zařal jsem zuby, loktem od sebe barona odstrčil a konečně stačil tasit vlastní zbraň.

Další jeho výpad už zazvonil o mou čepel.

Když se Flocker rozhodl nedbat na běžná soubojová pravidla a raději zaútočit, také jsem hodlal využít každé své výhody. Nebojovali jsme stejnými párovými meči, jak bylo při soubojích běžné. Můj široký skotský meč byl těžší a pádnější, s ostřím stejně smrtícím jako hrotem. Baronův lehký kord mu zase umožňoval hbitější výpady přesně podle šermířských příruček a práce s ním nebyla tak únavná. Nehodlal jsem však bojovat podle příruček.

Sekl jsem jednou, podruhé... Obě mé rány odvrátil, ale viděl jsem, jak se mu zatřásla ruka pod zdánlivě nesmyslnou silou, kterou jsem do výpadů dal. Využil jsem okamžiku, kdy se naše meče znovu setkaly, překonal bolest ve zraněném boku, navalil se na něj a levou pěstí ho udeřil do obličeje. Někdo za mnou překvapeně vykřikl, lord MacDermott se hlasitě zasmál. Flocker od mne odvrávoral, zastavil se a přerývavě oddychoval. Pak na mě znovu namířil hrot meče v šermířském střehu. Viděl jsem v jeho očích zklamání, že jeho první zákeřný útok nevyšel. Jako by mi ani nestál za pozornost, klidně jsem opřel čepel meče o rameno. Bláfoval jsem, cítil jsem, jak slábnu, musel jsem souboj rychle ukončit. Odhadl jsem ho však dobře. Také byl na hranici vyčerpání a bolest i krev z rozbitého nosu tekoucí mu do úst ho rozptylovaly.

Baron Flocker se hystericky zasmál a vyrazil vpřed jako šílený. Švihnutím jsem odrazil jeho bodnutí a když kolem mne málem prolétl, plnou silou jsem ho jako břitva ostrou čepelí sekl přes záda. Na jeho zeleném brokátovém kabátci se objevil šikmý rudý pruh. Zvládl udělat ještě krok, pak se zhroutil obličejem do záhonu čekajícího na osázení. Přesekl jsem mu páteř, už se nepohnul.

McAutie zatím položil dlaň na Williamsovo rameno, až poklesl v kolenou. „Myslím, že bys měl pustit to děvče, kamaráde.“

Williams bolestivě vyjekl a hned splnil, o co ho seržant žádal. Kenzie se od něho rozběhla pryč a zabořila usazený obličej do Elizabetiných sukní.

Máchl jsem mečem, abych ho zbavil krve, a pak ho oťel kapesníkem, než jsem ho vrátil zpět do pochvy.

„Skvělá čepel, MacDermotte. Opravdu skvělá.“

~

Primátor Edinburghu George Drummond si vyměnil významný pohled s generál poručíkem Humphreyem Blandem. Uběhly dva dny od smrti barona Flockera, mrtvolky byly pohřbeny a bylo potřeba promluvit si o živých. Primátor s guvernérem Edinburského hradu souhlasili se schůzkou ve Stewartově domě. Možná to nebylo tak pohodlné, jako v jejich residencích, ale měli jsme jistotu, že se vyhneme zvědavým uším. Byli jsme v jídelně sami, také pobočníci obou zůstali stranou. Drummond i Bland si přáli sdělit jim jen tolik, kolik uznají za vhodné. Oba Stewartové společně s MacDermottem – všichni bývalí jakobité – o setkání také nestáli a pocity to byli vzájemné. Takže krom nás třech s námi byla jen Elizabeth. Neposlal jsem ji pryč a také oba muži vzali její přítomnost bez námitek na vědomí. Mé rozhodnutí se jim ve světle posledních událostí už nezdálo tak podstatné. Považovali ji jednoduše za budoucí hraběnku z Wavesbury, nikoliv jen dceru zchudlého jakobity. Snad očekávali, že bude jen tiše sedět a mile se usmívat, ale to se nestalo. Mluvila téměř tolik jako já, nakonec některých událostí byla svědkem jen ona a v neposlední řadě mi zachránila život.

„Je to zvláštní příběh, který jsme si tu vyslechli, mylady, mylorde,“ řekl Drummond, když jsme skončili s vysvětlováním. „Jen těžko bych mu uvěřil, kdybych nebyl jeho součástí a důkazy neležely přede mnou.“ Ukázal na poslední vůli předposledního barona Flockera.

„Ano, možná můžeme mluvit o štěstí, že jsou baron Michael Flocker spolu s panem Whitlockem po smrti,“ souhlasil Bland. Řekl něco, co jsem napůl očekával. „Dávám vám slovo, plukovníku, že poručík Treadway nejednal s mým požehnáním. Bude potrestán za napadení důstojníka a domnívám se, že jeho kariéra skončila. Pokud neprodá hodnost, nechám ho odvelet někam daleko. Do Západní Indie například. Pokud se jedná o smrt poručíka Chapmana, obávám se, že ta připadne na vrub Flockerových najatých lotrů, stejně jako vaše přepadení.“

Souhlasně jsem pokýval, stejně jako Elizabeth. Ona ode mne znala pravdu, ale oba jsme považovali za zbytečné přitěžovat dívce, která se jen bránila. Když už tak čelila vážným obviněním.

„Co se ale nyní stane se slečnou Flockerovou a majetkem jejího bratra?“ zeptala se Elizabeth.

Drummond znovu vzal do ruky testament starého barona. „Titul a panství vázané k titulu připadne nejbližšímu mužskému příbuznému, přesně podle anglického práva. Jestli neměl blízké příbuzné, hledání může nějaký čas zabrat. Ostatní movitý i nemovitý majetek nyní však patří vašemu nastávajícímu, mylady. A to včetně pozemku, kde stávala farma toho nešťastného Browna. Vůle mluví jasně a pochybuji, že by ji nyní někdo

zpochybňoval.

Záležitost slečny Flockerové je však ošemetná. Pomáhala svému bratrovi, je do celé záležitosti zapletena a, pokud se uzdraví, měla by se zodpovídat za své činy.“

„Nezbylo jí vůbec nic,“ poznamenal jsem zamyšleně. „Jejím jediným vlastnictvím jsou šaty služky, ve kterých přišla k paní Stewartové, a těch pár drobných, co si tu vydělala.“

„Aye, mylord,“ souhlasil Drummond. Pochopil moji poznámku jinak, než jsem ji mínil. „Domnívám se, že o soud s chudou služebnou se nebude nikdo zajímat, skandál v jejím případě nehrozí. Stačí, když vznesete obvinění.“

Ucítil jsem na ruce, Elizabetinu dlaň, ale nebylo to třeba.

„To neudělám, Drummonde,“ pronesl jsem pevně.

„Chtěla vás nechat zabít, plukovníku,“ zvedl generál Bland varovně ukazováček.

„Ano, ale byla příliš dlouho pod vlivem svého bratra, který ji zcela ovládal,“ odvětil jsem. „Jen tak nezapomenu, že zachránila Elizabeth před těmi vašimi poručíky, pane, a také pomohla slečně Ioně Fitzgeraldové. Bez zásahu slečny Flockerové by byla po smrti ona a možná i kapitán Forbes.“

Drummond jen pokrčil rameny. „Záleží jen na vás, jestli bude obviněna. Osud jí však v každém případě není příznivě nakloněn. I na svobodě zůstane zcela bez prostředků. Nehodí se, aby vdova po jakobitovi zaměstnávala vnučku anglického barona jako služku, ale možná to pro ni bude nejlepší.“

„Co uděláme s těmi, ehm, dámami, které se mi vlouply do vězení?“ zeptal se generál Bland prakticky. „Deportace? V Novém světě je po ženách velká shánka, zvláště když jsou mladé a hezké.“

„Davide!“ ozvala se Elizabeth naléhavě.

„Ach... ano,“ přikývl jsem pobaveně. „Má nastávající s nimi dlouho mluvila. Myslím si, že zvláště sestry McDougallový si oblíbila.“

„Hodí se to, mylord?“ zeptal se Bland pohoršeně. „Aby se dáma bavila s takovými... ženami, které žily samy se svobodným mužem.“

„Mezi nimi a panem Whitlockem nic nebylo,“ prohlásila lehce se červenající Elizabeth. „Tedy nic... fyzického.“

„Prosím, mylady?“ nechápal Bland.

„Pan Whitlock byl podivný člověk, generále. Těžko říci, co se mu honilo v hlavě,“ pomohl jsem snoubence z rozpaků. „Svým způsobem ty ženy miloval a ony mu byly vděčné, snad k němu i něco cítily. Pomohl jim, zachránil jim život u soudu nebo jinak. Ale ani se jich nedotkl. Stačilo mu se

dívat a ochraňovat je.“

„Ach... chápu,“ zalhal generál. „To však nijak nesnižuje jejich vinu, plukovníku.“

„Z čeho je chcete obvinít, generále?“ usmála se na něj Elizabeth.

„Co máte na mysli, mylady?“ zeptal se Bland nejistě. „Vždyť osvobodily zatčeného muže z královského vězení. I když při tom nikoho nezabily, stále je to hrdelní zločin.“

Jen jsem tušil, co má Elizabeth za lubem, a nesmírně mě zajímalo, jak hodlá pokračovat.

„Prosím, drahá,“ pobídl jsem ji. „Generál by si rád vyslechl také úhel pohledu něžného pohlaví.“

„Čtyři mladé nevinné ženy – podotýkám, že velmi pohledné ženy – samy pronikly do hlídaného žaláře,“ pokračovala má snoubenka hlasem jako med. „Aby pomohly svému zaměstnavateli, kterému byly všechny zavázány svým životem. Jako bych to měla před očima! Soudní síň, ty čtyři, plačící a tisknoucí se k sobě na lavici obžalovaných, a vás, úctyhodného generála, jak soudci odpovídáte na otázky. Jak ty čtyři oklamaly vaše strážce a udělaly z nich hlupáky. Kvůli muži, který ani nebyl jejich milencem. Který je zachránil a staral se o ně. Kterého ctily téměř jako vlastní otce. Co vy na to, generále?“

Drummond si odkašlal do kapesníku, ale tušil jsem, že tak maskuje smích.

Bland se mimoděk otrásl. „Že mi nezbývá než doufat, že obhájce těch čtyřech nebude ani zdaleka dosahovat vašich kvalit, mylady.“

Domnívám se, že vás čeká zajímavé manželství, plukovníku.“

„O tom se s vámi přít nehodlám, pane,“ odpověděl jsem pobaveně.

„Nícméně chápu, co máte na mysli, mylady,“ řekl Bland. „Nechám ty čtyři být, doufám, že už o nich neuslyším stejně jako o slečně Flockerové. Nakonec to tak možná bude lepší.“

~

„Proč... proč to děláte, mylorde? Co za to budete chtít?“

Slečna Michaela Flockerová nervózně pohlédla na dokument, který mi Torrie McDougallová pomohla sestavit. Dívka během služby u Whitlocka leccos pochytila, právníckému jazyku rozhodně rozuměla o moc lépe než já. Michaela se na mě dívala nedůvěřivě, chápal jsem, že dosavadní život ji naučil lidem nevěřit. Zvláště když jsem ji oslovil sám, bez Elizabeth, i když důvod k nepřítomnosti mé snoubenky byl jiný a prozaičtější, než mě podezírala. Také jsem zabil jejího bratra a otce. Nebyl jsem si jistý, jestli mi to neklade za vinu, jestli jsem nenechal na svobodě dalšího člověka, který zasvětil život pomstě.

„Váš bratr byl zaslepený pomstou,“ řekl jsem opatrně. „Doufám, že

to necítíte stejně, slečno Flockerová.“

„Já... Michael zašel příliš daleko. Příliš hluboko do temnoty,“ odpověděla zamyšleně klopíc oči. „Zemřeli kvůli němu lidé, vím, že jste nemohl jinak. Když po mě vystřelil a když chtěl ublížit malé Kenzie... Byl už daleko, nemohl být spasen. Ale také já vás chtěla zabít...toto...“

Znovu ukázala na dokument.

„Odpuštěno, také Elizabeth vám prý odpustila. Chápu vaše důvody, jakkoliv byly pomýlené. Neviděla jste jinou možnost,“ odpověděl jsem a také ukázal na listinu. „Toto se mohlo stát již dávno. Kdyby za mnou váš bratr přišel a vše mi řekl, nemuselo dojít k tragédii. Váš děd, baron Francis Havelock Flocker, neměl právo takto vámi manipulovat. Nemám zájem o váš majetek. Ten vázaný k titulu připadne nějakému vašemu bratranci, ale zbytek je váš, slečno Flockerová. Krom pozemků, které patřily Stewartově rodině. Ty si hodlám ponechat a až to bude možné, vrátit jim je.“

„Ale... vy stále...“ nedokázala souvisle odpovědět, ale prstem ukázala na jednu klauzuli v dokumentu.

„Je mi líto,“ povzbudivě jsem se usmál. „Nejste plnoletá, ze zákona musí být určen správce vašeho majetku, než dosáhnete jednadvaceti let. Ale z mého pohledu je to jen formalita. Dávám vám slovo, že vás nebudu nijak omezovat. Jen o něco bych vás poprosil.“

Michaela se nepatrně příkrčila, jak očekávala ono kritické „ale“.

„Sestry McDougallovy a ostatní ženy z Whitlockovy domácnosti nemají kam jít. Myslím, že po skandálu s jejich zaměstnavatelem by bylo vhodné, aby opustily Edinburgh. Někteří muži generála Blanda by nemuseli být tak shovívaví k jejich činům jako jejich velitel. Podle soupisu vlastníte pěkný dům v Northumberlandu, který bude potřebovat služebnictvo. Snad byste se jich mohla ujmout. Znáte je a ony vám uvěří.“

Slečna Flockerová si slyšitelně oddechla: „To udělám moc ráda, mylord.“

„Ještě jsou tu však dvě další záležitosti.“ Vrhla na mě pohled, který říkal, že právě něco takového čekala.

„Nemusíte se bát, slečno,“ pokračoval jsem spěšně. „Pouze by mě zajímalo jméno bylinkáře, jehož služby vaši bratři využívali. Musím říci, poté, co jsem na vlastní kůži pocítil jeho dílo, že se jedná o velmi zběhlého člověka.“

„Omlouvám se, ale nikdy jsem se s ním nesetkala,“ odpověděla Michaela. „Bratr to nedovolil. Odcestoval z Edinburghu krátce po vašem příjezdu. Musel to však být divný člověk. Michael o něm mluvil jen málo, neřekl mi, co od něho dostal. Zdálo se mi, že se ho snad bál. A ať už byl můj bratr, jaký chtěl, hned tak někoho se nelekl.“

Bohužel výslech Whitlockových služebných přinesl také jen málo. Jejich pán jim dal nějakou lahvičku, jejíž obsah nám při první příležitosti přidaly do čaje. Další bylo uspávací, které podaly vojákům v hradním vězení. Ale kde Whitlock oboje vzal, nevěděly.

„Děkuji, slečno,“ přikývl jsem. „Asi to nebude důležité. Pochybuji, že bych s ním měl ještě někdy co do činění.“

Kdybych jen tenkrát věděl, jako moc se mýlím...

„Jaká je ona druhá, záležitost, mylord?“ zeptal se slečna Flockerová nejspíše, když jsem mlčel příliš dlouho.

„Jistě, ano, ...“ usmál jsem se. „Dovolil jsem si vaším jménem vybrat nějakou hotovost.“ Posunul jsem směrem k ní několik bankovních poukázek. „Elizabeth si právě zkouší šaty, myslím, že byste mohla využít služeb její švadleny. Bez urážky, budete potřebovat něco vhodnějšího. Beth bude na svatbě ráda za každého hosta a já také.“

~

28. 4. 1752, Edinburgh, Skotsko

Pomalu jsme stoupali Královskou milí k monumentální Katedrále svatého Jiljí. Byl nádherný jarní den, slunce prosvěťovalo baň na hlavní věži, která se tak ještě více podobala koruně. Vitrážová okna jinak ponuré stavby se v paprscích leskla a hrála všemi barvami. Zdálo se mi, že vyobrazený svatý Jiljí chrání laň na nás shlíží přívětivě, přívětivěji než někteří z lidí shromážděných kolem. Náš svazek znamenal skandál, celé město o něm mluvilo. Anglický hrabě popírá celou slavnou historii své země, když si bere deeru zrádce, nicku z Vysočiny, říkali jedni. Dítě vlastence a hrdiny od Cullodenu zrazuje krále Jakuba, když zaprodává tělo i duši Cumberlandovu vrahovi v rudé, říkali druzí.

Na tom nám však záleželo jen málo, už jsme se s tím smířili. Věděli jsme, že někteří lidé budou cítit nevraživost. O to více jsme byli rádi za ty, kteří našemu sňatku přáli. Bylo jich o poznání méně, byli to však lidé, kterých jsem si vážil. Má nastávající žena doslova zářila, když v bílých šatech společně s otcem a matkou vystoupila z kočáru. U dokořán otevřených dveří do svatostánku hlídkovali vojáci, přeci jen jsem nehodlal zcela polevit v ostražitosti. Ve vyčištěné uniformě s nablýskanými knoflíky stál z jedné strany desátník Jock Campbell – dosud se lehce nakláněl, jak šetřil zraněný bok, ale o nějaké úlevě nechtěl ani slyšet – a z druhé seržant Alan McAutie. Možná už jen pohled na tyčícího se obrovského horala stačil odradit případné výtržníky.

„Eště sem neměl čas na mluvení s lordem MacDermottem,“ naklonil se ke mně a zašeptal, když jsem procházel kolem něho. „Neřek sem mu, co vim vo vás a mylady, nemusel by bejt tak chápevej jako já.“

Tázavě jsem pozvedl obočí. Nebyla to pravda, měl spoustu příležitostí říci Duncanovi MacDermottovi vše, co měl na srdci. Včera jsme ho pozvali bez ohledu na postavení pít společně s mým nastávajícím tchánem a Donaldem Stewartem. Byla však pravda, že McAutie, na kterého vzhledem k jeho konstituci měla whisky pramalý vliv, mluvil jen málo.

„Čekal sem, estli na poslední chvíli nevezmete do zaječích, pane, ale věřil sem vám,“ měl ještě čas zašeptat. „Sem rád, že vás nemusim kvůli mylady rozmačkat jako žábu.“

Byla to velká drzost, od seržanta k plukovníkovi možná na šibenici. Neubráníl jsem se pobavenému úsměvu.

„Díky, seržante, to rád slyším,“ odpověděl jsem.

Průchod chrámovou lodí jsem vnímal jen jako ve snu. Nakonec přišlo dost lidí, více než jsem čekal. Primátor George Drummond svojí přítomností přidal naší svatbě na legitimitě, za což jsem mu byl vděčný. Byli tu někteří důstojníci z posádky včetně generál poručíka Humphreye Blanda tvářícího se jako by mi přišel na pohřeb a kapitána Johan Forbese, který držel za ruku usmívající se Ionu. Její bratr se uzdravil natolik, že se mohl také dostavit, jen sira Augusta Fitzgeralda nikdo nepozval. Na lavicích na opačné straně uličky – ostentativně se držící stranou červených uniforem – seděla ve svých nedělních šatech paní Muireall Stewartová, její švagr Donald Stewart a syn. Thomas Stewart měl na svém bitím stále poznamenaném obličejí ještě temnější výraz než generál Bland. Mohl jsem pro něho však udělat jen málo, i když jsem ho chápal. Doufal jsem, že mladík na Elizabeth nakonec zapomene. Jeho matka mu něco zašeptala a pak se opět musela věnovat malé Kenzie Brownové, která sebou na tvrdé lavici neustále netrpělivě šila. Paní Stewartová se rozhodla si dívku ponechat, za což jsem jí byl vděčný. Aby jí nic nechybělo materiálně, o to jsem se zase hodlal postarat já. Alespoň tolik jsem jí dlužil. Neposedná Kenzie na okamžik vykouzčila úsměv na tváři i vážně slečně Michaelae Flockerové, která seděla vedle doktora Samuela Huntera o řadu za nimi. Možná se mohla cítit nevíтанá, možná očekávala nepřijemné otázky a skryté pohledy, ale já a Elizabeth jsme byli příliš skandální pár, aby se někdo stačil zaobírat ještě něčím dalším.

Těšil jsem se, představoval si každý okamžik tohoto dne, proto jsem nechápal, jak se stalo, že jsem náhle stál před oltářem, oddávající něco říkal a Elizabeth mě uchopila za ruku. Zatřepal jsem hlavou, abych se dokázal soustředit. Na okamžik mě napadlo, že na mě znovu mohly dolehnout následky

drogy, kterou jsem vypil v čaji, ale když jsem pohlédl do zelených očí své nastávající, rychle jsem pochopil, že je to zcela jiné omámení. Barevná skla vitráží za její hlavou, kterými pronikalo jarní slunce a prosvětlovalo jinak důstojně ponurou atmosféru katedrály, vytvářela kolem Elizabeth pohádkovou zářící duhovou aureolu, kterou její bílé šaty jen zdůrazňovaly. Přistihl jsem se však, že navzdory téměř mystickému výjevu myslím na později, kdy bude právě ony šaty odkládat. Chvilí jsem byl schopen vnímat pouze ji, okolí pro mne opět přestalo existovat.

Nervózní kněz si znovu odkašlal. Nechotně jsem se soustředil, co říká, začal po něm opakovat slova svatebního slibu.

~

3. 5. 1752, údolí řeky Almond nedaleko Edinburghu, Skotsko

„Mohla bych takto zůstat po zbytek života,“ řekla Elizabeth zasněně.

Hned jsem neodpověděl, ale v duchu jsem s ní naprosto souhlasil.

Seděli jsem společně na břehu řeky Almond, pod mohutným dubem jen pár set yardů proti proudu od opuštěného mlýna, kde jsem se nechal vlákat do pastí a své ženě jsem vděčil za to, že jsem stále na živu.

Své ženě!

Téměř jsem se tomu zdráhal uvěřit, ale její dech, který jsem cítil na krku, mě přesvědčoval, že se mi to jen nezdálo. Jak se mi opírala hlavou o rameno, mimoděk jsem ji odhrnul neposlušný pramen vlasů, který jí padal do očí. Ale možná jsem jen hledal nějaký důvod, abych se jí mohl dotknout. Ukázalo se, že mělké údolí zelenající se jarem, kterým se klikatila křišťálově čistá říčka Almond s nesčetnými vodopády, bylo přesně tím pravým místem pro romantické procházky, při kterých nás nikdo nerušil. A už ani nehrozilo, že by po mě někdo chtěl střílet. Alespoň příliš, u svého tchána jsem si stále nebyl úplně jistý a obával jsem se, že jsou i další lidé, kterým by nějaká moje nehoda přišla vhod. Ale na to nyní bylo obtížné myslet, ne s Elizabeth po boku. Měla pravdu, také bych byl nejraději, kdyby tato chvíle trvala navždy.

„My máme před sebou zbytek života,“ přitakal jsem.

„Myslela jsem takto,“ odpověděla, pootočila hlavu a políbila mě na tvář.

„Snad svého rozhodnutí nebudeš jednou litovat,“ usmál jsem a jako vtip dodal: „Ale čas tě z mého zajetí jednou vysvobodí.“

„O tom ani nežertuj!“ napomenula mě vážně.

„Tak si tedy připijme na dalších padesát let,“ odpověděl jsem pobaveně. „Jestli to tedy není až příliš.“

„Alespoň padesát!“ souhlasila Elizabeth.

Seděli jsme pod stromem na příkrývce, paní Stewartová nás na piknik zásobila i dalšími nezbytnostmi, víno a sklenice nevyjímaje. Jak jsem se však natáhl po láhvi a současně nechtěl odstrčit Elizabeth, nešikovně jsem o víno zavadil a vzápětí se čistá voda Almondu zbarvila kvalitním burgundským. Potlačil jsem kletbu a jen si povzdechl.

„Je ho škoda,“ poznamenala Elizabeth pobaveně. „Bylo dobré.“

Pití vína bylo něco, čeho si neužila ani v internátní škole pro mladé dámy v Londýně a ani ve společnosti svých rodičů, kteří v ní stále viděli svoji malou holčičku. Mě naopak těšilo, že ji mohu rozmazlovat.

„Myslím, že jsem viděl v sedlové brašně ještě jednu láhev,“ poznamenal jsem. „Přinesu ji.“

„To není třeba, drahý,“ odpověděla.

Opatrně jsem se postavil.

„Za okamžik jsem zpátky, drahá. Nikam nechoď,“ dodal jsem.

Naši koně na nás čekali na loučce kousek od nás, bylo to opravdu jen pár kroků, ale stejně jsem se rozběhl. Jednoduše jsem chtěl být co nejdřív zpátky u Elizabeth. Oba koně jsem našel spokojeně se pasoucí na místě, kde jsme je zanechali, jen můj vraník se musel uvolnit a nyní okusoval bodláčí na opačné straně louky. Stačilo však hvízdnout a dobře vycvičené zvíře se mi rozběhlo naproti. Ani jsem ho znovu neuvazoval – věděl jsem, že Elizabetinu klisnu neopustí – rychle našel zbývající láhev s vínem a téměř sprintem jsem vyrazil zpět.

Už jsem mezi čerstvým listím viděl lesknoucí se hladinu Almondu, strom, pod kterým jsme se usadili, i Elizabetinu ruku maně si pohrávající s odloženým kloboukem, když jsem si všiml dalšího pohybu. Někdo se plížil podél řeky, ukrytý mezi nízkými lískovými keři. Uchopil jsem víno do levičky a pravou dlaň položil na jílec meče. Bohužel pistole jsem kvůli pohodlí odložil na deku nedaleko košíku s jídlem. Rychle jsem se však uklidnil, poznal jsem, kdo se to tak nenápadně blíží, a Elizabeth stejně tak.

„Thomasi? Co tu děláte? Vy jste nás sledoval?“

Mladý Stewart udělal dva rychlé kroky až k ní. Poklekl na jedno koleno, jako by se snad chystal k žádosti o ruku.

„Musím s vámi mluvit o samotě, Beth,“ vyhrkl.

„Ale David...“

„Lord Wavesbury se hned nevrátí, odehnal jsem mu koně,“ odvětil Thomas spěšně. „Ale máme jen málo času.“

„Co... co tedy chcete?“ zeptala se má žena nejistě.

Zastavil jsem se a postavil se tak, aby si mě hned nevšimli. Věděl jsem, že nechce Elizabeth ublížit a také mě zajímala odpověď na její otázku.

Ale ještě více ta její na jeho, která musela nevyhnutelně přejít. Uvědomoval jsem si, že se chovám jako nějaký žárlivec, ale stejně jsem se rozhodl, že ještě okamžik v úkrytu zůstanu.

Thomas Stewart si odkašlal, aby uvolnil stažené hrdlo. „Já vás miluji, Beth. Vy to přece víte. Už od toho dne, kdy jste pro mě tak odvážně skočila do moře. Víte, co jste mi tenkrát slíbila?“

„Bylo mi osm, Thomasi,“ připomněla mu Elizabeth udiveně. „Byla jsem pro vás malá holka, co vám nedá pokoj.“

„Ale já vaše slova nezapomněl,“ odpověděl stále před ní nepohodlně klečíc na jednom kolenu. „Miluji vás, Beth, a chci být s vámi.“

„Vždyť jste byl na naší svatbě,“ znovu namítla. „Jsem vdaná žena.“

Stewart přikývl. „Nejsem hlupák, Beth. Lord Wavesbury je na *sassenacha* čestný muž, také mu hodně dlužím. Víím, že sňatek s ním vám poskytl jistotu a bezpečí. Ale stále je to Angličan a je o tolik starší než vy.“

Neviděl jsme Elizabeth do obličeje, nemohl jsem říct, jak se zatvářila, ale podle toho, jak sebou Thomas trhl, to nemohlo být právě spokojeně.

„Jděte, Thomasi,“ řekla vážně. „Slíbím vám, že Davidovi raději nic neřeknu, ale teď jděte.“

„Půjdu,“ přikývl Stewart. „Ale slibte mi, že za mnou po setmění přijдете. Známe se od dětství, Beth, a vy si zasloužíte poznat lásku někoho mladšího, kdo vás doopravdy miluje.“

Pruce se postavila a dala ruce v bok. Donutila tak Thomase o dva kroky ustoupit.

„David mě miluje...,“ odsekla.

„...tomu tak snad je, ale...“

„A já jeho!“ nenechala ho domluvit. Jestli před tím mluvila s přítelem z dětství, nyní už byla v jejím hlase jen chladná zdvořilost. „Váš zájem mi lichotí, ale nyní byste už měl jít. Prosím!“

Gestem mu naznačila směr podél Almondu, ze kterého přišel. Thomas se také postavil, ale k odchodu se neměl. Rozhodl se pro poslední pokus.

„Víte, Beth, že lord Wavesbury nechal jít tu Angličanku, sestru toho lotra Flockera?“ zeptal se s nepřijemným úšklebkem. „Hezké děvče, které mu je teď vděčné. Proč to asi udělal?“

„Myslíte, že z ní udělal svoji milenkou, a proto bych se teď měla já na truc stát tou vaší?“ odsekla Elizabeth rozčileně. „To já! To já ho požádala, aby byl k Michaele shovívavý! Lidé kolem ní ji donutili udělat, co udělala. Byla oběť, ne komplic svého bratra!“

„Přece ani při vašem mládí nemůžete být tak naivní, Beth, a ...“ začal Thomas, ale opět nedostal šanci svoji myšlenku dokončit.

„Jděte. Jděte a už nikdy se mi neodvažujte něco podobného navrhnout!“

Chtěla ho nejspíš jen pobídnout, ale v rozčilení do něho strčila silněji, než měla v úmyslu. Sklouzl po kamenech na břehu Almondu a vzápětí se hladina rozstříkla na všechny strany. Říčka tu byla sotva po kolena, takže byl hned zase na nohou. Chtěl jsem se k němu rozběhnout, abych mu pomohl, ale zarazil jsem se. Jen bych tím odmítnutého mladíka ještě víc ponížil, tak jsem raději zůstal ve svém úkrytu. Když jsem se pohnul, Elizabeth na okamžik pootočila hlavou mým směrem, ale neohlédla se. Věděla o mě, a to už delší dobu.

Mladý Stewart se zatím dobrodil ke břehu. Vzhlédl k Elizabeth, s výrazem někoho, kdo si právě vyslechl rozsudek smrti.

„Omlouvám se, Beth, jestli jsem vás urazil,“ bylo jediné, co dokázal říct.

Pak se bez dalších řečí se skloněnou hlavou vydal pryč. Elizabeth počkala, než zmizel za říční zátočinou.

„Kolik jsi toho slyšel, Davide?“ zeptala se, aniž by se na mě otočila. Nebránila se, když jsem k ní přistoupil a objal jí kolem ramen.

„Myslíš, že má pravdu? S Michaelou?“ zeptal jsem se místo odpovědi.

Elizabeth se ironicky zasmála. „Byla bych blázen, kdybych ti nevěřila. Jsi dobrý člověk, nic jiného za tvým milosrdenstvím nebylo. Také proto tě miluji. Ale nebudeš mě takto sledovat často, že?“

Slyšel jsem žertovný podtón při poslední otázce, přesto jsem se znovu zastyděl.

„Slibuji drahá, že ne víc než jednou za deset let,“ pokusil jsem se o vtip.

Chvilí jsme tam jen tak beze slova stáli.

„Doufám, že nechceš Thomase...?“ zeptala se náhle.

„Ovšem, že ne,“ odpověděl jsem. „Je mi ho vlastně líto.“

„Zlomila jsem mu srdce,“ přisvědčila. „Ale nešlo to jinak. Doufám, že se vzpamatuje.“

„Jeho strýc a matka na něj už dohlédnou. Na ně dá,“ odpověděl jsem.

„Víš, že Donald požádal paní Muireall Stewartovou o ruku a ona souhlasila?“

„To je skvělé!“ zvolala Elizabeth. „Další svatba! Budeme...?“

„Pane? Jste tu někde?“

Vysoký mladý hlas a zvuk kroků mě vyrušil, než jsem stačil odpovědět. Věděl jsem, že mluvčí by se k nám dokázal přiblížit, aniž bychom o něm věděli, ale nechce nás překvapit bůhví při čem. Drobná postavička

v důstojnické uniformě se za okamžik objevila mezi stromy.

„Drahá, představuji ti poručíka Johna Ferrela. Jednoho z nejlepších důstojníků, se kterými jsem měl tu čest sloužit.“

Který není tak úplně John Ferrel, nechal jsem si zatím pro sebe. Budu své ženě muset co nejdříve říci pravdu, ale k tomu jsem potřeboval Janein souhlas.

„Poručíku, má žena. Lady Elizabeth, hraběnka z Wavesbury.“

Jane Ferrellová se uměla skvěle přetvařovat. K jejímu převleku to patřilo. Jestli ji mé prohlášení, jakkoliv překvapilo, nehnula jediným svalem v obličejí.

„Je mi ctí, mylady,“ řekla, předpisově se uklonila a, jako by byla opravdu muž, naznačila políbek Elizabetiny ruky.

„Jsem tu, jak jste si přál, pane,“ pokračoval Jane. „McAutie mi prozradil, kde vás najdu.“

„Zmeškal jste naši svatbu, poručíku,“ poznamenal jsem.

Jane jen pokrčila rameny. Nepochyboval jsem, že to od ní byl záměr.

„Ale alespoň té druhé neuniknete. Ale nemusíte mít strach, myslím, že Stewartovi si nepřejí nijak okázalý obřad.“

„Dle rozkazu,“ zasalutovala Jane a nějak to dokázala, že to opět vypadalo zcela vážně.

Obrátil jsem se na Elizabeth. „A pak se vydáme domů, Beth. Rád bych ti ukázal náš domov. A také...“

„Davide?“ zvědavě mě pobídla.

„Dlužím ti líbánky,“ dopověděl jsem.

„Už se jich nemůžu dočkat.“

KONEC

Historická poznámka

George Drummond (27. 6. 1687 – 4. 11. 1766) byl mezi léty 1725 a 1762 pětkrát (na dvouleté funkční období) zvolen primátorem – *Lordem Provostem* – města Edinburgh. Byl také roku 1727 jedním ze zakladatelů dodnes působící *The Royal Bank of Scotland*. Zasloužil se o zřízení Královské ošetrovny v Edinburghu (*Royal Infirmary of Edinburgh*), která se rychle stala jednou z předních evropských fakultních nemocnic. Také funguje do dnešních dnů. Ke sklonku života se Drummond přičinil o zahájení výstavby tzv. Nového města Edinburghu, nového centra hlavního města Skotska.

Drummond, jak zmiňuji v textu, byl velkým nepřítelem jakobitů.

Aktivně proti nim bojoval již v roce 1715. V roce 1745, když byl se svou milicí nucen opustit Edinburgh, se připojil ke generálu Johnu Copeovi a zúčastnil se porážky vládního vojska u Prestonpans.

Generál poručík Humphrey Bland (1686 – 8. 5. 1763) byl britský důstojník, svoji kariéru zahájil během války za dědictví španělské. Byl jmenován vrchním velitel ve Skotsku mezi léty 1747–1751 a 1753–1756. Funkci guvernéra Edinburského hradu zastával od roku 1752 do 1763, předtím byl pět let guvernérem Gibraltarů. Je známý pro svou vojenskou výcvikovou příručku *Pojednání o vojenské disciplíně* (*Treatise of Military Discipline*), asi nejúspěšnější a nejrozšířenější publikaci svého druhu v 18. století. Poprvé vyšla roku 1727 a dočkala se devíti dotisků. George Washington také několik vlastnil.

Oženil se roku 1755 a to s o 46 let mladší Elizabeth Dalrympleovou, sestrou hraběte ze Stair. Manželství bylo krátké, ale zřejmě šťastné. Děti spolu neměli, ale adoptovali dceru.

Zmiňuji skotskou národní hrdinku Floru MacDonald (1722 – 5. 3. 1790). Příběh, jak v převleku za komornou po Cullodenu propašovala ze země prince Karla Stuarta, je všeobecně známý. Jsou o něm písně, knihy, byl alespoň jednou zfilmován. Její další osudy byly však neméně zajímavé. Byla zatčena krátce po Karlově útěku a uvězněna v londýnském Toweru, i když vězení bylo rychle změněno na v podstatě domácí vězení poblíž pevnosti. Romantický příběh krásné dívky, která zachránila sličného prince londýnskou společností fascinoval a veřejné mínění se stavělo na její stranu. Na její propuštění byla od jejích šlechtických obdivovatelů vybrána značná suma 1 500 liber. Jedním z hlavních přispěvatelů byl také Frederick, princ z Walesu, i když je pravděpodobné, že to udělal hlavně natruc svému bratrovi, vévodovi z Cumberlandu.

Po necelém roce byla propuštěna a v osmadvaceti se vdala za loajálního důstojníka britské armády kapitána Allana MacDonalda (nejstaršího syna jejího vzdáleného příbuzného sira Alexander MacDonalda ze Sleat, který ji vychoval a byl zatčen za pomoc Karlu Stuartovi společně s ní). Allan MacDonald se zúčastnil sedmileté války, kvůli klanovému sporu však manželé emigrovali v roce 1774 do Severní Karolíny. Po vypuknutí revoluce Allan postavil loajalistický batalión, ale byl zajat Američany v bitvě u mostu Moore's Creek. Po svém propuštění bojoval aktivně dál, ale americké vítězství stálo MacDonaldu veškerý nemovitý majetek. Za peníze za kompenzaci se pak znovu usadili ve Skotsku. Sedm jejich dětí se dožilo dospělosti. Syn John zbohatl v Indii natolik, že mohl rodičům zajistit pohodlné stáří.

Lhal bych, kdybych tvrdil, že když jsem vymýšlel Elizabeth

MacDermott, nevzpomněl jsem si na Floru MacDonald.